

Liahona

Cuvântări din timpul Conferinței Generale

**Numărul membrilor Bisericii
a ajuns la 15 milioane**

**Numărul misionarilor cu
timp deplin depășește
cifra de 80.000**

PRIN AMABILITATEA MUZEULUI DE ISTORIE AL BISERICII

Leacul alinător din Galaad, de Annie Henrie

„Nu este niciun leac alinător în Galaad?» (Ieremia 8:22)... Dragostea este leacul alinător care aduce vindecarea sufletului... Fiul, chiar Domnul Isus Hristos, și-a dat viața pentru ca noi să putem avea viața veșnică, atât de mare a fost dragostea Sa pentru Tatăl Său și pentru noi” (Thomas S. Monson, „A Doorway Called Love”, Ensign, nov. 1987, p. 66).

SESIUNEA DE SÂMBĂTĂ DIMINEAȚĂ

- 4 Bine ați venit la conferință
Președintele Thomas S. Monson
- 6 Conferința generală – să ne întărim credința și mărturia
Vărstnicul Robert D. Hales
- 9 Fii blând și cu inima smerită
Vărstnicul Ulisses Soares
- 12 Știm ce avem?
Carole M. Stephens
- 15 Priviți înainte și credeți
Vărstnicul Edward Dube
- 17 Ferestrele cerurilor
Vărstnicul David A. Bednar
- 21 Veniți, alăturați-vă nouă!
Președintele Dieter F. Uchtdorf

SESIUNEA DE SÂMBĂTĂ DUPĂ-AMIAZĂ

- 25 Susținerea oficanților Bisericii
Președintele Henry B. Eyring
- 26 Principiul de bază al protecției spirituale
Președintele Boyd K. Packer
- 29 Forța morală a femeilor
Vărstnicul D. Todd Christofferson
- 33 Să grăbim tactica Domnului!
Vărstnicul S. Gifford Nielsen
- 35 Lucrurile mici și simple
Vărstnicul Arnulfo Valenzuela
- 37 Vreți să fiți făcuți întregi?
Vărstnicul Timothy J. Dyches
- 40 Ca un vas sfărâmat
Vărstnicul Jeffrey R. Holland
- 43 Încredeți-vă în Domnul!
Vărstnicul M. Russell Ballard

SESIUNEA PREOȚIEI

- 46 Doctrinile și principiile cuprinse în Articolele de credință
Vărstnicul L. Tom Perry
- 49 Voi nu mai sunteți străini
Episcopul Gérald Caussé
- 52 Chemăți de El să declarăm cuvântul Său
Vărstnicul Randy D. Funk
- 55 O puteți face acum!
Președintele Dieter F. Uchtdorf
- 58 Legați-le rănilor!
Președintele Henry B. Eyring
- 61 Păstori adevărați
Președintele Thomas S. Monson

SESIUNEA DE DUMINICĂ DIMINEAȚĂ

- 69 Nepoților mei
Președintele Henry B. Eyring
- 72 Să nu ai alți dumnezei
Vărstnicul Dallin H. Oaks
- 76 Fiți convertiți
Bonnie L. Oscarson
- 79 Tăria de a îndura
Vărstnicul Richard J. Maynes
- 82 Tărie personală prin intermediul ispășirii lui Isus Hristos
Vărstnicul Richard G. Scott
- 85 „Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi”
Președintele Thomas S. Monson

SESIUNEA DE DUMINICĂ DUPĂ-AMIAZĂ

- 88 Plângerile lui Ieremia – ferțiți-vă de robie!
Vărstnicul Quentin L. Cook
- 92 Putere în preoție
Vărstnicul Neil L. Andersen
- 96 Să predăm prin puterea și autoritatea lui Dumnezeu
David M. McConkie
- 99 Să ne ținem tot timpul bine!
Vărstnicul Kevin S. Hamilton
- 102 Priviți în sus
Vărstnicul Adrián Ochoa
- 104 Să ne apropiem de Dumnezeu
Vărstnicul Terence M. Vinson
- 106 Decizii pentru eternitate
Vărstnicul Russell M. Nelson
- 110 Până ce ne vom revedea
Președintele Thomas S. Monson

ADUNAREA GENERALĂ A SOCIETĂȚII DE ALINARE

- 111 Puterea, bucuria și dragostea pe care le primim dacă ținem legămintele
Linda K. Burton
- 115 Avem un motiv mare să ne bucurăm
Carole M. Stephens
- 118 Revendicați binecuvântările legămintelor dumneavoastră
Linda S. Reeves
- 121 Nu suntem niciodată singuri
Președintele Thomas S. Monson
- 64 Autoritățile generale ale Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă
- 124 Președințiile generale ale organizațiilor auxiliare
- 125 Indexul relațiilor din timpul conferinței
- 126 Știrile Bisericii

Rezumatul celei de-a 183-a Conferințe Generale BIANUALE

SESIUNEA GENERALĂ DE SÂMBĂȚĂ DIMINEAȚĂ, 5 OCTOMBRIE 2013

Prezidează: președintele Thomas S. Monson.
Conduce: președintele Henry B. Eyring.
Rugăciunea de deschidere: vârstnicul
Kent F. Richards. Rugăciunea de încheiere:
Matthew O. Richardson. Muzica a fost
interpretată de Corul Tabernacolului; dirijori
Mack Wilberg și Ryan Murphy; organiști
Andrew Unsworth și Clay Christiansen.
S-a interpretat: „Măreț și divin al Tău plan,
Doamne”, *Imnuri*, nr. 171; „Să ne bucurăm”,
Imnuri, nr. 3; „Israel, Domnul te cheamă”,
Imnuri, nr. 6, aranjament Wilberg, nepubli-
cat; „Este soare-n sufletul meu azi”, *Im-
nuri*, nr. 144; „Țineți poruncile”, *Children's
Songbook*, p. 146, aranjament Murphy, nepu-
blicat; „Veniți, Lui să-I mulțumim”, *Imnuri*,
nr. 56, aranjament Wilberg, publicat Oxford.

SESIUNEA GENERALĂ DE SÂMBĂȚĂ DUPĂ-AMIAZĂ, 5 OCTOMBRIE 2013

Prezidează: președintele Thomas S. Monson.
Conduce: președintele Dieter F. Uchtdorf.
Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Paul V.
Johnson. Rugăciunea de încheiere: Carol F.
McConkie. Muzica pentru această sesiune a
fost interpretată de un cor format din familii
de membri din țărușii Roy, Kaneshville, Hooper
și West Haven, Utah; dirijor Jane Fjeldsted;
organist Linda Margetts. S-a interpretat: „Azi,
în zi de bucurie”, *Imnuri*, nr. 35, aranjament
Fjeldsted/Margetts, nepublicat; „Eu știu că am
dragostea Sa”, prezentare realizată de copii în
cadrul adunării de împărțășanie, 2010, de Bell
și Creamer, aranjament Fjeldsted/Margetts,
nepublicat; „Înainte, sfinți”, *Imnuri*, nr. 45;
„Dragoste în casă”, *Imnuri*, nr. 187, aran-
jament Fjeldsted/Margetts, nepublicat.

SESIUNEA PREOȚIEI DE SÂMBĂȚĂ SEARĂ, 5 OCTOMBRIE 2013

Prezidează: președintele Thomas S. Monson.
Conduce: președintele Henry B. Eyring.
Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Paul E.
Koelliker. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul
Walter F. González. Muzica a fost interpretată
de un cor al Preoției aaronice din țăruși din
Murray, Utah; dirijor Kelly DeHaan; organist
Richard Elliott. S-a interpretat: „Sing Praise to
Him”, *Hymns*, nr. 70, aranjament Kempton,
nepublicat; „Like Ten Thousand Legions
Marching”, *Hymns*, nr. 253, aranjament Elliott,
nepublicat; „Fă ce e drept”, *Imnuri*, nr. 152;
„Atotputernic este Dumnezeu”, *Imnuri*, nr. 44,
aranjament Huff, nepublicat.

SESIUNEA GENERALĂ DE DUMINICĂ DIMINEAȚĂ, 6 OCTOMBRIE 2013

Prezidează: președintele Thomas S.
Monson. Conduce: președintele Dieter F.
Uchtdorf. Rugăciunea de deschidere:
Cheryl A. Esplin. Rugăciunea de încheiere:
vârstnicul Francisco J. Viñas. Muzica a fost
interpretată de Corul Tabernacolului; dirijor
Mack Wilberg; organiști Clay Christiansen și
Richard Elliott. S-a interpretat: „Ce fericire
să-Ți slujim”, *Imnuri*, nr. 95; „Domnul este
Rege!”, *Imnuri*, nr. 37; „Doamne, fur-
tuna vuieste”, *Imnuri*, nr. 65, aranjament
Wilberg, nepublicat; „Veniți toți și ajutați”,
Imnuri, nr. 162; „O Divine Redeemer”,
de Gounod; „Mulțumim Ție, Dumnezeule
nostru”, *Imnuri*, nr. 13, aranjament Wilberg,
nepublicat.

SESIUNEA GENERALĂ DE DUMINICĂ DUPĂ-AMIAZĂ, 6 OCTOMBRIE 2013

Prezidează: președintele Thomas S.
Monson. Conduce: președintele Henry B.
Eyring. Rugăciunea de deschidere: David L.
Beck. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul
Claudio R. M. Costa. Muzica a fost interpre-
tată de Corul Tabernacolului; dirijori Mack
Wilberg și Ryan Murphy; organistă Bonnie
Goodliffe. S-a interpretat: „They, the Builders
of the Nation”, *Hymns*, nr. 36, aranjament
Wilberg, publicat de Jackman; „When He
Comes Again”, *Children's Songbook*, p. 82-
83, aranjament Murphy, nepublicat; „Chemaiți
să slujim”, *Imnuri*, nr. 159; „Rămâi cu mine
pe-nserat”, *Imnuri*, nr. 103, aranjament
Wilberg, nepublicat.

ADUNAREA GENERALĂ A SOCIETĂȚII DE ALINARE DE SÂMBĂȚĂ SEARĂ, 28 SEPTEMBRIE 2013

Prezidează: președintele Thomas S. Monson.
Conduce: Linda K. Burton. Rugăciunea de
deschidere: Laraine Swenson. Rugăciunea
de încheiere: Ana De Agostini. Muzica a fost
interpretată de un cor al Societății de Alinare
din cadrul Centrului de pregătire a misio-
narilor, din Provo; dirijoare Emily Wadley;
organistă Bonnie Goodliffe. S-a interpretat:
„Mântuitorul Israelului”, *Imnuri*, nr. 5; „Mergi
înainte cu credință”, *Imnuri*, nr. 167; „Surori
în Sion”, *Imnuri*, nr. 201, aranjament Sally
DeFord, nepublicat; „Voi merge unde vei
vrea Tu”, *Imnuri*, nr. 174, aranjament acom-
paniament Wadley, nepublicat; „Mai multă
sfințenie”, *Imnuri*, nr. 83, aranjament Lyon,
publicat de Jackman.

CUVÂNTĂRI DIN CADRUL CONFERINȚEI PE INTERNET

Pentru a asculta sau viziona pe Internet
cuvântările de la Conferința Generală, în
multe limbi, accesați conference.lds.org.
Apoi selectați limba. În general, înregistrările
audio se găsesc, de asemenea, în cel mult
două luni după desfășurarea conferinței, la
centrele de distribuție.

MESAJE PENTRU ÎNVĂȚĂTORII DE ACASĂ ȘI ÎNVĂȚĂTOARELE VIZITATOARE

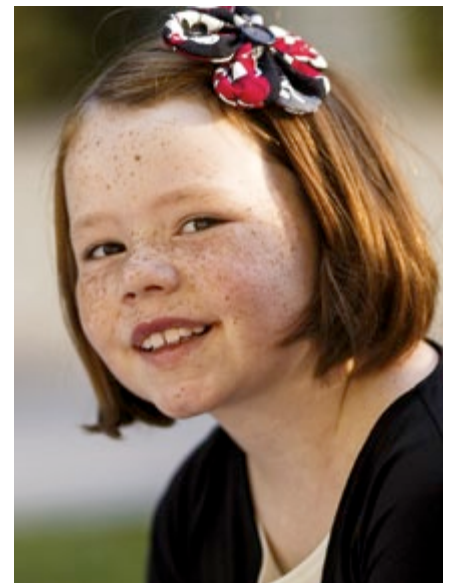
Ca mesaje pentru învățătorii de acasă și învâ-
țătoarele vizitatoare, vă rugăm să selectați un
mesaj care răspunde cel mai bine nevoilor
acelora pe care îi vizitați.

PE COPERTĂ

Prima copertă: fotografie de Cody Bell.
Ultima copertă: fotografie de Cody Bell.

FOTOGRAFII DIN TIMPUL CONFERINȚEI

Fotografiile din timpul Conferinței Generale
au fost realizate, în orașul Salt Lake, de
Welden C. Andersen, Cody Bell, Randy
Collier, Weston Colton, Scott Davis, Craig
Dimond, Lloyd Eldredge, Collin King, John
Luke, Leslie Nilsson, Matthew Reier, Christina
Smith și Byron Warner; în Arraiján, Panama,
de Josué Peña; în Brasília, Brazilia, de Tomé
Siqueira; în Cavite, Filipine, de Danilo
Soleta; în Colleyville, Texas, S.U.A., de Mark
Mabry; în Foz do Iguaçu, Brazilia, de Lincoln
Parmezan de Melo; în orașul Guatemala,
Guatemala, de Don Searle; în Lima, Peru,
de Stephanie Navarette; în Londra, Anglia,
de Preston Judy; în Lyon, Franța, de Carolyn
Carter; în orașul Panama, Panama, de Josué
Peña; în Roma, Italia, de Massimo Criscione; și
în Santiago, Chile, de Cristian F. Castro Marin.

Revistă internațională a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților
din Zilele din Urmă

Prima Președinție: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,
Dieter F. Uchtdorf

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli: Boyd K. Packer,
L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell
Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redactor: Craig A. Cardon

Consultanți: Jose L. Alonso, Mervyn B. Arnold,
Shayne M. Bowen, Stanley G. Ellis, Christoffel Golden

Director general: David T. Warner

Director Asistență familii și membrii:

Vincent A. Vaughn

Director Revistele Bisericii: Allan R. Loyborg

Director comercial: Garff Cannon

Redactor-șef: R. Val Johnson

Asistent al redactorului-șef: Ryan Carr

Colectiv de redactare și editare: Brittany Beattie, David
Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye
Friedman, Lori Fuller, Garry H. Garff, LaRene Porter Gaunt,
Jennifer Grace Jones, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekir,
Richard M. Romney, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe,
Marissa Widdison

Director general artistic: J. Scott Knudsen

Director artistic: Tadd R. Peterson

Colectiv de grafică: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball
Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hincley, Eric P.

Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad
Teare, K. Nicole Walkenhorst

Coordonator proprietate intelectuală:

Collette Nebeker Aune

Director de producție: Jane Ann Peters

Colectiv de producție: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe
Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J.
Nilson, Gayle Tate Rafferty

Responsabil tipărire preliminară: Jeff L. Martin

Director tipar: Craig K. Sedgwick

Director difuzare: Stephen R. Christiansen

Distribuire:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmuhlstrasse 16, 61352 Bad Homburg.v.d.H., Germany

Informații privind abonamentul:

Pentru abonare sau schimbarea adresei, vă rugăm

să contactați Serviciul clienți

Tel. gratuit: 00800 2950 2950

Tel.: +49(0)6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online: store.lds.org

Prețul abonamentului pe un an: 104,50 lei pentru România
și 1,85 lei moldovenești pentru Moldova

Trimiteri manuscrite și întrebări pe Internet accesând
liahona.lds.org; pe e-mail la adresa liahona@ldschurch
.org; sau prin poștă la adresa Liahona, Rm. 2420, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Liahona (termen din Cartea lui Mormon însemnând „busolă”
sau „îndrumător”) este publicată în albaneză, armeană, bislama,
bulgară, cambodgiană, cebuană, chineză, cehă, croată, daneză,
olandeză, engleză, estonă, filipineză, finlandeză, franceză, germană,
greacă, marșaleză, maghiară, islandeză, indoneziană, italiană,
japoneză, kiribati, coreeană, letonă, lituaniană, malgașă,
mongoală, norvegiană, polonă, portugheză, română, rusă,
samoană, spaniolă, slovenă, suedeză, swahili, tagalog, tahitiană,
thai, tongană, ucraineană, urdu și vietnameză. (Frecvența
publicării variază de la o limbă la alta.)

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Toate drepturile rezervate.

Printed in the United States of America.

Textele și ilustrațiile din *Liahona* pot fi copiate pentru a fi folosite
ocazional, în scopuri necomerciale, în activități desfășurate acasă
sau la Biserică. Ilustrațiile nu pot fi copiate dacă legenda care
le însoțește menționează astfel de restricții. Întrebările trebuie
expediate la adresa: Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sau prin e-mail la:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2013 Vol. 17 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480)

Romanian (ISSN 1096-5157) is published four times a year
(April, May, October, and November) by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada,
\$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City. Sixty days' notice required for change of address.

Include address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt
Lake Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to
Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

INDEXUL VORBITORILOR

Andersen, Neil L., p. 92
Ballard, M. Russell, p. 43
Bednar, David A., p. 17
Burton, Linda K., p. 111
Caussé, Gérald, p. 49
Christofferson, D. Todd, p. 29
Cook, Quentin L., p. 88
Dube, Edward, p. 15
Dyches, Timothy J., p. 37
Eyring, Henry B., p. 25, 58,
69
Funk, Randy D., p. 52
Hales, Robert D., p. 6
Hamilton, Kevin S., p. 99
Holland, Jeffrey R., p. 40
Maynes, Richard J., p. 79
McConkie, David M., p. 96
Monson, Thomas S., p. 4, 61,
85, 110, 121
Nelson, Russell M., p. 106
Nielsen, S. Gifford, p. 33
Oaks, Dallin H., p. 72
Ochoa, Adrián, p. 102
Oscarson, Bonnie L., p. 76
Packer, Boyd K., p. 26
Perry, L. Tom, p. 46
Reeves, Linda S., p. 118
Scott, Richard G., p. 82
Soares, Ulisses, p. 9
Stephens, Carole M., p. 12,
115
Uchtdorf, Dieter F., p. 21, 55
Valenzuela, Arnulfo, p. 35
Vinson, Terence M., p. 104

INDEX TEMATIC

Activare, p. 12, 21, 35
Adunările Bisericii, p. 15, 99
Adversitate, p. 40, 55, 79, 85,
104, 118, 121,
Apartenență, p. 21
Articolele de credință, p. 46
Binecuvântări, p. 17
Calitatea de mamă, p. 29, 72
Captivitate, p. 88
Caritate, p. 58
Cartea lui Mormon, p. 82
Casa lui Israel, p. 88
Castitate, p. 29, 72
Căsătorie, p. 69, 72, 106
Chemări în Biserică, p. 15,
69
Conducători ai Bisericii, p. 25
Conferință generală, p. 6, 110
Convertire, p. 76
Credință, p. 15, 21, 43, 104
Creșterea Bisericii, p. 4
Depresie, p. 40
Dragoste, p. 12, 35, 43, 49,
69, 104, 111, 121
Duhul Sfânt, p. 96
Familie, p. 29, 69, 72, 88, 106
Femei, p. 29
Fericire, p. 69, 85
Iertare, p. 37
Inspirație, p. 6, 58
Ispășirea lui Isus Hristos,
p. 52, 55, 69, 82, 118
Isus Hristos, p. 9, 15, 37, 82,
102, 111
Împărtășanie, p. 99, 118
Îndurare, p. 40, 79, 85, 99
Înfrățire, p. 21, 49
Învățământul de acasă, p. 61
Învățătura, învățământ, pre-
dare, p. 96
Joseph Smith, p. 96, 102

Legăminte, p. 12, 82, 99,
111, 115, 118
Libertatea de a alege, p. 106
Libertate religioasă, p. 88
Mass-media, p. 102
Mărturie, p. 76, 79, 102
Milă, p. 40
Miracole, p. 43
Misionari, p. 33
Muncă misionară, p. 4, 33,
35, 43, 52,
Neprihănire, p. 79
Pace, p. 26
Planul salvării, p. 72
Pocăință, p. 26, 52, 55, 82,
118
Porunci, p. 72
Pregătire, p. 102
Preoție, p. 46, 58, 92, 115
Profeți, p. 6
Putere, p. 92, 96
Rânduiești, p. 92, 115
Recunoștință, p. 85
Rugăciune, p. 121
Sabat, p. 99
Sacrificiu, p. 76
Scripturi, p. 26
Slujire, p. 12, 58, 61, 82,
96, 111
Stăpânire de sine, p. 9
Studiul scripturilor, p. 46,
96, 121
Tatăl Ceresc, p. 69
Temple, p. 17, 115, 118
Trupul muritor, p. 106
Ultimele zile, p. 26
Umilință, p. 9
Unitate, p. 15, 49
Vindecare, p. 37
Zeciuală, p. 17

Președintele Thomas S. Monson

Bine ați venit la conferință

*Rugăciunea mea este ca noi să avem Spiritul
Său în timp ce vom asculta și vom învăța.*

Cât este de plăcut, dragii mei frați și dragile mele surori, să ne întâlnim din nou! Au trecut mai bine de 183 de ani de când Biserica a fost organizată de profetul Joseph Smith, sub îndrumarea Domnului. La acea adunare din 6 aprilie 1830, erau prezenți șase membri ai Bisericii.¹

Sunt fericit să anunț că, în urmă cu două săptămâni, numărul membrilor Bisericii a atins pragul de 15 milioane. Biserica se dezvoltă în continuare în mod constant și schimbă viețile din ce în ce mai multor oameni în fiecare an. Se extinde pe întreg pământul pe măsură ce, datorită eforturilor noastre misionare, îi găsim pe cei care sunt în căutarea adevărului.

Abia a trecut un an de când am anunțat reducerea vârstei pentru slujirea misionară. De la acel moment și până azi, numărul misionarilor cu timp deplin care slujesc a crescut de la 58 500 în octombrie 2012 până la 80 333. Am fost martori la un răspuns extraordinar care ne inspiră.

Nu există nicio declarație mai relevantă, nicio responsabilitate mai obligatorie, nicio îndrumare mai

exactă în scripturi decât porunca dată de către Domnul înviat când a apărut celor unsprezece ucenici în Galileea. El a spus: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”². Profetul Joseph Smith a declarat: „După ce toate acestea au fost spuse, cea mai mare și mai importantă îndatorire este să predicăm Evanghelia”³. Unii dintre dumneavoastră care sunt astăzi aici își amintesc cuvintele președintelui David O. McKay, care a formulat cunoscuta afirmație: „Fiecare membru este misionar!”⁴.

Adaug cuvintele mele la ale lor. A sosit vremea ca membrii și misionarii să-și unească forțele, să lucreze împreună, să slujească în via Domnului pentru a aduce suflete la El. El a pregătit mijloacele pentru ca noi să împărtășim Evanghelia într-o mulțime de moduri, iar El ne va ajuta în eforturile noastre dacă vom acționa cu credință pentru a îndeplini lucrarea Sa.

Pentru a ajuta la susținerea numărului de misionari, care este mereu în creștere, am rugat în trecut membrii noștri să contribuie, după posibilitățile lor, la

Fondul pentru misionarii episcopiei sau la Fondul general pentru misionarii Bisericii. Răspunsul la acea solicitare a fost deosebit și, ca urmare, mii de misionari ale căror circumstanțe nu le permit să-și acopere costurile au fost ajutați. Vă mulțumesc pentru contribuțiile dumneavoastră generoase. Pentru a putea

continua să-i sprijinim pe cei a căror dorință de a sluji este mare, dar care nu au posibilitatea să o facă singuri, nevoia de ajutor rămâne una neîntreruptă.

Acum, frați și surori, am venit aici să fim instruiți și să primim inspirație. Pe parcursul următoarelor două zile, vor fi oferite multe mesaje care vor

acoperi o varietate de subiecte. Acei bărbați și acele femei care vă vor vorbi au căutat ajutor divin cu privire la mesajele pe care le vor oferi.

Rugăciunea mea este ca noi să avem Spiritul Său în timp ce vom asculta și vom învăța. În numele Salvatorului nostru, Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Deși, în ziua în care Biserica a fost organizată, au fost prezenți câțiva zeci de oameni, șase au fost menționați în mod oficial ca membri fondatori.
2. Matei 28:19.
3. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 348.
4. David O. McKay, în Conference Report, apr. 1959, p. 122

Vârșnicul Robert D. Hales
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Conferința generală – să ne întărim credința și mărturia

Cât de mult avem nevoie de conferința generală! Prin intermediul conferințelor, credința noastră este întărită și mărturiile noastre cresc.

Vă mulțumim, președinte Monson, pentru învățăturile și exemplul privind slujirea asemenea lui Hristos și pentru îndemnul dumneavoastră ca fiecare dintre noi să fie misionar. Ne rugăm întotdeauna pentru dumneavoastră.

În dispensația noastră, Salvatorul Isus Hristos s-a referit la adunarea sfinților ca fiind „conferința *Mea* generală”¹.

Oriunde ne aflăm în această lume, în orice fel am asculta aceste cuvântări, depun mărturie că suntem adunați la conferința *Sa*. De asemenea, depun mărturie că vom asculta cuvintele Sale, deoarece El a spus: „Fie prin propriul Meu glas, fie prin glasul slujitorilor Mei, este același lucru”².

Întotdeauna au existat conferințe în Biserica adevărată a lui Isus Hristos. Adam și-a adunat urmașii și a profetizat despre lucrurile care vor urma. Moise i-a adunat pe copiii lui Israel și i-a învățat poruncile pe care le primise. Salvatorul a predat mulțimilor adunate atât în Țara Sfântă, cât și pe

continentul american. Petru a adunat credincioșii în Ierusalim. Prima conferință generală din aceste zile din urmă a avut loc la doar două luni după ce Biserica a fost organizată și conferințele continuă să aibă loc și astăzi.

Aceste conferințe sunt întotdeauna ținute sub îndrumarea Domnului și a Spiritului Său.³ Noi nu primim o temă despre care să vorbim. Timp de săptămâni și luni, deseori petrecând multe nopți nedormind, ne rugăm la Domnul. Prin post, rugăciune, studiu și cugetare aflăm care este mesajul pe care *El* dorește să îl oferim.

Unii pot întreba: „De ce nu vine inspirația mai ușor și mai repede?” Domnul l-a învățat pe Oliver Cowdery: „Tu trebuie să studiezi aceasta profund în mintea ta; apoi trebuie să mă întreb dacă este drept”⁴. Noi primim mesajele pentru conferință prin intermediul Duhului Sfânt, după ce ne-am rugat.

Acest principiu se aplică tuturor membrilor Bisericii atunci când participăm la conferințe generale sau la

conferințe la nivel de episcopie și țară. Studiem în mintea noastră ceea ce avem nevoie și dorim de la Tatăl Ceresc și ne rugăm pentru a înțelege și a pune în practică ceea ce suntem învățați. Atunci când se apropie conferința, renunțăm la alte activități „[lăsând] la o parte lucrurile acestei lumi, [pentru a căuta] lucrurile unei lumi mai bune”⁵. Apoi, ne adunăm familiile pentru a auzi cuvântul Domnului, așa cum a făcut poporul regelui Beniamin.⁶

Copiii și tinerii le face plăcere să participe. Greșim dacă presupunem că aceste conferințe sunt prea greu de înțeles pentru ei din punct de vedere intelectual și spiritual. Tinerii din Biserică, vă promit că, dacă veți asculta, veți simți cum influența Spiritului va crește în voi. Domnul vă va spune ceea ce dorește să faceți cu privire la viața voastră.

În cadrul conferințelor, putem primi cuvântul Domnului adresat direct nouă. Un membru a mărturisit: „Am fost uimit când am ascultat cuvântarea dumneavoastră... A fost revelație personală direct de la Domnul către familia mea. Niciodată nu am simțit Spiritul atât de puternic în viața mea ca în acele minute când Duhul Sfânt mi-a vorbit în mod direct”.

O altă persoană a spus: „Niciodată nu am simțit atât de puternic faptul că o cuvântare îmi era adresată mie”.

Aceasta este posibil deoarece Duhul Sfânt duce cuvintele Domnului la inimile noastre astfel încât să le înțelegem.⁷ Când i-au notițe în timpul conferinței, nu scriu întotdeauna ceea ce spune vorbitorul; scriu inspirațiile personalizate pe care Spiritul mi le dă.

Ceea ce *auzim* și ceea ce *simțim* este mai important decât ceea ce este spus.⁸ De aceea, încercăm să ascultăm conferința într-un loc în care vocea blândă a Spiritului să poată fi auzită, simțită și înțeleasă.

Cât de mult avem nevoie de conferința generală! Prin intermediul conferințelor, credința noastră este întărită și mărturiile noastre cresc. Și, atunci când suntem convertiți, ne întărim unul pe altul pentru a face față încercărilor și ispitelor din aceste ultime zile.⁹

În ultimele decenii, Biserica nu a trebuit să îndure neînțelegerile și persecuțiile teribile de care au avut parte sfinții de la început. Nu va fi întotdeauna așa. Lumea se îndepărtează de Domnul din ce în ce mai repede și mai mult. Adversarul își exercită puterea și influența asupra celor de pe pământ. Vedem, ascultăm, citim, studiem și împărtășim cuvintele profeților pentru a fi preveniți și protejați. De exemplu, „Familia: o declarație oficială către lume” a fost dată înainte ca să apară încercările care amenință acum familia. Declarația „Hristos cel Viu: o mărturie a apostolilor” a fost pregătită înainte de a avea nevoie de aceasta cel mai mult.

Nu putem ști toate motivele pentru care profeții și cei care vorbesc în cadrul conferinței abordează anumite subiecte, dar Domnul știe. Președintele Harold B. Lee ne-a învățat: „Singura siguranță pe care o avem ca membri ai Bisericii este să... dăm ascultare cuvintelor și poruncilor Domnului date prin intermediul profetului Său. Vor fi unele lucruri care vor necesita răbdare și credință. Este posibil să nu vă placă ceea ce auziți de la autoritățile Bisericii. S-ar putea să fie în contradicție cu opiniile dumneavoastră [personale]. S-ar putea să fie în contradicție cu opiniile dumneavoastră sociale. S-ar putea să nu fie în concordanță cu unele aspecte din viața dumneavoastră socială. Dar, dacă ascultați de aceste lucruri ca și cum ar fi din gura Domnului Însuși, cu răbdare și credință, vă este promis că «portile iadului nu vă vor birui... și Domnul Dumnezeu va dispersa puterile întunerului din fața voastră și va clătina

cerurile pentru binele vostru și pentru slava numelui Său» (D&L 21:6)¹⁰.

Cum a știut președintele Lee care vor fi încercările din zilele noastre? El a știut deoarece a fost profet, văzător și revelator. Și, dacă îi ascultăm și ne supunem profeților acum, inclusiv celor care ne vor vorbi în cadrul acestei conferințe, vom fi întăriți și protejați.

Cea mai mare binecuvântare care decurge din conferința generală o primim după ce aceasta se încheie. Amintiți-vă de tiparul consemnat des în scripturi: ne adunăm pentru a auzi cuvântul Domnului și ne întoarcem la casele noastre pentru a le trăi.

După ce regele Beniamin a predat poporului său „a dat drumul mulțimii, iar aceștia s-au întors, fiecare cu familiile lor, la casele lor”¹¹. În zilele sale, regele Limhi a făcut la fel.¹² După ce a predat și slujit poporului la templul din țara Abundența, Salvatorul a spus oamenilor „duceți-vă la casele voastre și gândiți-vă la lucrurile pe care Eu vi le-am spus; și întrebați-L pe Tatăl, în numele Meu, pentru ca voi să puteți înțelege și să vă pregătiți mințile pentru ziua de mâine; iar Eu voi veni iarăși la voi”¹³.

Noi acceptăm invitația Salvatorului când medităm și ne rugăm pentru a înțelege ceea ce ne-a fost predat și, apoi, mergem și facem voia Sa. Amintiți-vă cuvintele președintelui

Spencer W. Kimball: „Am hotărât că, atunci când mă voi duce acasă de la această conferință [generală]... sunt multe aspecte ale vieții mele pe care voi putea să le îmbunătățesc. Am făcut o listă cu privire la acestea în minte și voi începe să lucrez la ele imediat ce se încheie această conferință”¹⁴. Președintele Monson a spus recent: „Vă încurajez să citiți cuvântările... și să meditați asupra mesajelor pe care le conțin. Am văzut în viața mea că învăț mai mult din aceste predici inspirate atunci când le studiez mai profund”¹⁵.

Tatăl Ceresc ne invită să studiem scripturile în mod personal și în familie și, de asemenea, dorește ca noi să studiem cu regularitate și să punem în practică ceea ce am învățat în cadrul conferinței. Depun mărturie că cei care își pun încrederea în Domnul și urmează sfatul Său, cu credință, vor dobândi mai multă putere pentru a fi binecuvântați ei, familiile lor și multe generații viitoare.

Tatăl Ceresc a oferit calea. 97% dintre membrii Bisericii pot asculta mesajele acestei conferințe în limba lor. Milioane de membri din 197 de țări vor viziona această conferință în 95 de limbi. În doar două sau trei zile, mesajele vor apărea pe LDS.org în engleză și într-o săptămână vor începe să fie disponibile în 52 de limbi. Acum,

primim revista tipărită a Bisericii în trei săptămâni de la conferința generală. Nu mai trebuie să așteptăm luni de zile ca aceste cuvântări să vină prin poștă. Putem citi, asculta, viziona și împărtăși învățăturile profeților pe calculator, telefon și alte dispozitive electronice. Oricând, oriunde, ne putem lărgi cunoașterea, ne putem întări credința și mărturia, ne putem proteja familiile și le putem îndruma în siguranță acasă.

Mesajele acestei conferințe vor fi, de asemenea, incluse în programa online pentru tineri. Dragi părinți, puteți accesa aceste lecții pentru tineri la LDS.org. Aflați despre ce învață copiii dumneavoastră și faceți ca acesta să fie subiectul discuțiilor în familie, al serilor în familie, al consiliilor în familie și al interviurilor cu fiecare dintre copiii dumneavoastră în cadrul cărora le predați individual, în funcție de nevoile lor.

Îi încurajez pe toți membrii să folosească resursele disponibile pe pagina Web a Bisericii și pe aplicațiile pe mobil. Ele sunt îmbunătățite continuu pentru ca să fie mai ușor de folosit și mai relevante pentru viețile noastre. Pe LDS.org, veți găsi resurse care vă vor ajuta să studiați Evanghelia, să vă întăriți căminul și familia și să slujiți în chemările dumneavoastră. De asemenea, vă puteți găsi strămoșii pentru care trebuie să faceți rânduieli în templu și resurse care să vă ajute în lucrarea de salvare, inclusiv cu privire

la împărtășirea Evangheliei. Părinții îi pot pregăti pe copiii lor pentru botez, pentru preoție, pentru misiuni cu timp deplin și pentru templu. Ele ne pot ajuta să mergem pe cărarea strămtă și îngustă a legămintelor și rânduielilor din templu și să ne calificăm pentru binecuvântările vieții veșnice.

La ultima conferință din luna aprilie, în cadrul sesiunii preoției, am vorbit despre tatăl meu care a desenat un cavaler în armură pentru a mă învăța despre modul în care pot lua asupra mea armura lui Dumnezeu și protecția spirituală oferită de aceasta.

După această sesiune, un tată a împărtășit cu familia sa ceea ce a învățat. Fiind inspirat de aceasta, fiul lor, Jason, a accesat LDS.org pentru a asculta mesajul. După câteva zile, a venit la seara în familie pregătit pentru a împărtăși lecția cu frații și surorile sale. Acesta este el.

Un simplu mesaj de la conferință, inspirat de Domnul, primit de un

Jason în „toată armura lui Dumnezeu”.

copil, a fost predat unei familii într-un mod personal și puternic. Îmi place platoșa sa a dreptății. Îmi place scutul său al credinței care îl apără de săgețile de foc ale adversarului. Acestea sunt binecuvântările conferinței.

Dragii mei frați și dragile mele surori, depun mărturie specială că Domnul Isus Hristos trăiește și este capul acestei Biserici. Aceasta este conferința Sa generală. Vă promit, în numele Său, că, dacă vă veți ruga având dorința sinceră să ascultați glasul Tatălui dumneavoastră din Cer în mesajele acestei conferințe, veți descoperi că El v-a vorbit pentru a vă ajuta, pentru a vă întări și pentru a vă conduce acasă în prezența Sa. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 124:88; subliniere adăugată.
2. Doctrină și legăminte 1:38.
3. Vezi Doctrină și legăminte 46:2.
4. Doctrină și legăminte 9:8.
5. Doctrină și legăminte 25:10.
6. Vezi Mosia 2:5.
7. Vezi 2 Nefi 33:1.
8. Vezi Spencer W. Kimball, în Conference Report, conferința de zonă din Tonga, anul 1976, p. 27.
9. Vezi Luca 22:31–32.
10. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), p. 84–85.
11. Mosia 6:3.
12. Vezi Mosia 8:4.
13. 3 Nefi 17:3.
14. Spencer W. Kimball, „Spoken from Their Hearts”, *Ensign*, nov. 1975, p. 111.
15. Thomas S. Monson, „Domnul să vă aibă-n grijă Sa până ce iar ne vom vedea” *Liahona*, nov. 2012, p. 110.

Vărstnicul Ulisses Soares
din Președinția celor Șaptezeci

Fii blând și cu inima smerită

*A fi blând nu înseamnă să dai dovadă de slăbiciune,
ci înseamnă să te porți cu bunătate și amabilitate.*

În unele dintre ultimele sale cuvinte consemnate, Mormon ne-a învățat că un om „nu poate să aibă credință și nădejde dacă nu are blândețe și inima smerită”¹. El a adăugat că, fără asemenea însușiri, „credința și nădejdea lui sunt zadarnice, [pentru că] niciunul nu este primit înaintea lui Dumnezeu în afară de cel blând și cu inima smerită”².

Blândețea este calitatea celor care sunt „cu frică de Dumnezeu, [drepti, umili, ascultători și răbdători] în suferință”³. Cei care au această însușire sunt dornici să-L urmeze pe Isus Hristos și sunt calmi, docili, toleranți și supuși.

Apostolul Pavel ne-a învățat că blândețea este roada Duhului Sfânt.⁴ De aceea, ea poate fi dobândită mult mai ușor dacă noi „trăim prin [Duh]”⁵. Pentru a trăi prin Duh, stilul nostru de viață trebuie să reflecte neprihănire înaintea Domnului.

Când luăm asupra noastră numele lui Hristos, este de așteptat să ne străduim să dobândim însușirile Sale și să ne schimbăm caracterul pentru a deveni, în fiecare zi, mai asemănători Lui. Salvatorul, sfătuindu-și ucenicii, a spus: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru Cel Ceresc este desăvârșit”⁶. Dacă „venim la Hristos...

[ne lepădăm] de orice necredință [și-L iubim] pe Dumnezeu”, atunci, prin harul lui Hristos, va veni ziua în care vom putea să fim perfecți în El.⁷

„Însușirile asemănătoare cu cele ale lui Hristos sunt daruri de la Dumnezeu. [Aceste însușiri] vin când [ne folosim] libertatea de a alege în mod drept. Având dorința de a fi [plăcuți] lui Dumnezeu, [trebuie să ne recunoaștem] slăbiciunile pe care le [avem] și [să fim] doritori și nerăbdători să [ne] perfecționăm”⁸.

Blândețea ne este esențială pentru a deveni mai asemănători lui Hristos. Fără blândețe nu vom putea să dezvoltăm alte virtuți importante. A fi blând nu înseamnă să dai dovadă de slăbiciune, ci înseamnă să te porți cu bunătate și amabilitate, dând dovadă de tărie, calm, respect de sine corespunzător și autocontrol.

Blândețea a fost una dintre însușirile demonstrate cel mai mult în viața Salvatorului. El Însuși a propovăduit ucenicilor Săi: „Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima”⁹.

Noi suntem binecuvântați să fim născuți cu sămânța blândeții în inimile noastre. Noi trebuie să înțelegem că nu este posibil să creștem și să dezvoltăm

acea sămânță într-o clipă, ci de-a lungul timpului. Hristos ne cere să „[ne luăm] crucea în fiecare zi”¹⁰, înțelegând prin aceasta că acest proces trebuie să fie un obiectiv și o dorință constante.

Președintele Lorenzo Snow, al cincilea profet al dispensației noastre, ne-a învățat: „Avem responsabilitatea de a încerca să fim perfecți... de a ne îmbunătăți în fiecare zi și de a examina lucrurile pe care le-am făcut săptămâna trecută pentru a le face mai bine în această săptămână; de a face astăzi lucruri mai bine decât le-am făcut ieri”¹¹. Deci, primul pas pentru a deveni blând este acela de a ne îmbunătăți zi de zi. În fiecare zi, în timp ce avansăm pas cu pas în acest proces, trebuie să încercăm să fim mai buni decât în ziua precedentă.

Președintele Snow a adăugat:

„Cu toții facem mici greșeli și avem slăbiciunile noastre; trebuie să încercăm să le depășim cât de repede putem și să cultivăm acest sentiment în inimile copiilor noștri... ca ei să învețe să se comporte cum se cuvine înaintea Sa în toate împrejurările.

Dacă soțul poate trăi o zi alături de soția sa fără să se certe, să se poarte rău cu cineva sau să rănească Spiritul lui Dumnezeu... în această privință, el este desăvârșit. Apoi, el trebuie să încerce să fie la fel în următoarea zi. Dar, presupunând că încercarea lui din ziua următoare ar da greș, nu este niciun motiv pentru care el să nu reușească să facă la fel în a treia zi”¹².

După ce ne dovedim devotamentul și perseverența, Domnul ne va da ceea ce noi nu putem dobândi din cauza imperfecțiunilor și slăbiciunilor noastre umane.

Un alt pas important pentru a deveni blânzi este acela de a învăța cum să ne controlăm temperamentul. Pentru că omul firesc există în fiecare dintre noi și, din cauză că trăim într-o

lume plină de tensiune, abilitatea de a ne controla temperamentul poate deveni una dintre încercările din viețile noastre. Gândiți-vă câteva secunde cum reacționați când cineva nu este de acord cu dorințele dumneavoastră în momentul în care le manifestați. Dar atunci când oamenii nu sunt de acord cu ideile dumneavoastră, cu toate că sunteți absolut siguri că ele reprezintă soluția corectă a unei probleme? Cum reacționați când cineva vă jignește, vă critică eforturile sau este pur și simplu nepoliticos pentru că nu este într-o bună dispoziție? În aceste momente și în alte situații grele, trebuie să învățăm să ne controlăm temperamentul, să ne exprimăm sentimentele cu răbdare și să convingem cu blândețe. Acest lucru este cel mai important în cadrul căminelor noastre și în cadrul relațiilor noastre cu partenerele noastre eterne. În timpul celor 31 de ani în care am fost căsătorit cu iubita mea soție, deseori, ea mi-a amintit acest lucru cu gingășie, când am trecut prin încercările tulburătoare ale vieții.

Printre instrucțiunile oferite în cea de-a doua sa epistolă către Timotei, apostolul Pavel a spus:

„Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare,

să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului;

și, [să-și vină în fire]¹³.

Controlându-ne reacțiile, fiind calmi, temperați și evitând cearta, începem să devenim demni de darul blândeții. Președintele Henry B. Eyring a spus odată: „Când ne controlăm temperamentul cu credință și ne învingem mândria, Duhul Sfânt ne dă acordul Său, iar promisiunile și legămintele sacre devin o certitudine”¹⁴.

Un alt pas pentru a reuși să avem blândețe este acela de a deveni umili. Domnul l-a instruit pe Thomas B. Marsh prin intermediul profetului Joseph Smith, spunând: „Fii umil; și Domnul, Dumnezeul tău, te va conduce de mână și îți va răspunde la rugăciunile tale”¹⁵.

Eu cred, dragi frați și surori, că doar cei care sunt umili pot să recunoască și să înțeleagă răspunsurile Domnului la rugăciunile lor. Cei umili sunt docili, recunoscând cât sunt de dependenți

de Dumnezeu și dorind să se supună voinței Sale. Cei umili sunt blânzi și au capacitatea de a-i influența pe alții să fie la fel. Dumnezeu le promite celor umili că El îi va conduce de mână. Eu cred cu adevărat că noi vom evita abaterile de la calea Domnului și tristețea în viețile noastre atât timp cât Îl vom ține de mână pe Domnul.

Unul dintre cele mai frumoase exemple de blândețe din timpurile noastre pe care-l cunosc este acela al convertirii fratelui Moses Mahlangu. Convertirea lui a început în anul 1964 când a primit un exemplar al Cărții lui Mormon. El a fost fascinat când a citit această carte, dar de abia la începutul anilor 1970, când mergea pe o stradă, a văzut, pe o clădire, o placă pe care era scris numele Bisericii SZU. Fratele Mahlangu a fost curios și a intrat în clădire pentru a afla mai multe despre Biserică. I s-a spus cu amabilitate că nu putea să participe la slujbe sau să fie botezat deoarece legile țării nu permiteau aceste lucruri, la acea vreme.

Fratele Mahlangu a acceptat decizia cu blândețe, umilință și fără resentimente, dar a continuat să aibă o

puternică dorință de a afla mai multe despre Biserică. El i-a întrebat pe conducătorii Bisericii dacă puteau să lase deschisă una dintre ferestrele casei de întruniri în timpul adunării de duminică, astfel încât să poată sta afară și să asculte. Timp de mai mulți ani, fratele Mahlangu, familia și prietenii lui au participat cu regularitate la adunările Bisericii „prin fereastră”. Într-o zi, în anul 1980, li s-a spus că puteau veni la Biserică și că, de asemenea, puteau fi botezați. Ce zi glorioasă a fost pentru fratele Mahlangu!

Mai târziu, Biserica a organizat o ramură în apropiere de locuința lui, la Soweto. Acest lucru a fost posibil datorită hotărârii, curajului și credinței unor oameni precum fratele Mahlangu, care a rămas credincios mulți ani în condiții grele.

Unul dintre prietenii fratelui Mahlangu, care s-a alăturat Bisericii în același timp, mi-a relatat această povestire când am vizitat țărșul Soweto. La sfârșitul conversației noastre, m-a îmbrățișat. În acel moment, dragi frați și surori, am avut sentimentul că eram îmbrățișat în brațele dragostei Salvatorului. Blândețea emana din ochii acestui frate bun. Cu o inimă plină de bunătate și recunoștință profundă, m-a întrebat dacă aș putea să-i transmit președintelui Thomas S. Monson cât sunt de recunoscători și binecuvântați, el și mulți alții, pentru că au adevărata Evanghelie în viețile lor. Exemplul de blândețe al fratelui Mahlangu și al prietenului său au influențat, cu adevărat, în bine multe vieți – îndeosebi propria-mi viață.

Dragi frați și surori, eu cred că Salvatorul Isus Hristos este exemplul suprem de blândețe. Chiar în ultimele momente ale vieții Sale muritoare, fiind acuzat și condamnat pe nedrept, purtându-și crucea cu suferință sus pe Golgota, fiind batjocorit și înjurat de către dușmanii Lui, fiind abandonat

de mulți care-L cunoșteau și fuseseră martori la miracolele Sale, El a fost pironit pe cruce.

Chiar și după cea mai intensă suferință fizică, Domnul S-a întors spre Tatăl Său și I-a vorbit din adâncul inimii Sale blânde și umile: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!”¹⁶. Hristos a trecut printr-o suferință fizică și psihică extremă și ne-a dat ocazia să ne schimbăm caracterul din punct de vedere spiritual și să devenim blânzi ca El.

Îmi depun mărturia că Isus Hristos este Salvatorul nostru. Vă depun mărturie că, datorită dragostei Sale, ne putem schimba. Putem să lăsăm în urmă slăbiciunile noastre. Putem să respingem influențele malefice din viața noastră, să ne controlăm mânia, să devenim blânzi și să dezvoltăm însușirile Salvatorului nostru. El ne-a arătat calea. El ne-a dat exemplul perfect și ne-a poruncit fiecăruia dintre noi

să devenim cum este El. Invitația Sa către noi este aceea de a-L urma, de a urma exemplul Său și de a deveni ca El. Despre aceste adevăruri, îmi depun mărturia, în numele Său sacru, chiar în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Moroni 7:43.
2. Moroni 7:44.
3. Ghid pentru scripturi, „Blând, Blândețe”; scriptures.lds.org.
4. Vezi Galateni 5:22–23.
5. Galateni 5:25.
6. Matei 5:48.
7. Moroni 10:32.
8. *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p. 115.
9. Matei 11:29.
10. Luca 9:23.
11. Lorenzo Snow, în Conference Report, apr.1898, p. 13.
12. *Învățăături ale președinților Bisericii: Lorenzo Snow* (2012), p. 100, 101.
13. 2 Timotei 2:24–26.
14. Henry B. Eyring, „Familii aflate sub legământ”, *Liahona*, mai 2012, p. 65.
15. Doctrină și legăminte 112:10.
16. Luca 23:34.

Carole M. Stephens

prima consilieră în Președinția generală a Societății de Alinare

Știm ce avem?

[Rânduiețile și legămintele] preoției fac posibilă obținerea plenitudinii binecuvântărilor promise nouă de Dumnezeu, care sunt posibile prin ispășirea Salvatorului.

În „Familia: o declarație oficială către lume”, Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli declară: „Toate ființele umane – bărbați și femei – sunt făcute după chipul lui Dumnezeu. Fiecare este în spirit un fiu sau o fiică iubită ai unor părinți cerești și, datorită acestui lucru, fiecare are o natură și un destin divin”¹. Pentru a-și atinge acest destin divin, fiecare fiu și fiică a lui Dumnezeu are nevoie de rânduieți și legăminte ale preoției.

Avem nevoie de botez. Când suntem scufundați în apele botezului, facem legământ să luăm asupra noastră numele lui Hristos, să ne amintim totdeauna de El, să ținem poruncile Sale și să-L slujim până la sfârșit pentru a putea avea totdeauna Spiritul Său cu noi.²

Avem nevoie darul Duhului Sfânt. Prin acea rânduială, putem avea acces la tovarășia permanentă a Spiritului. Președintele Wilford Woodruff ne-a învățat: „Fiecare bărbat sau femeie care s-a alăturat Bisericii lui Dumnezeu și a fost botezat pentru iertarea păcatelor are dreptul la revelație, dreptul la Spiritul lui Dumnezeu, pentru a primi ajutor în munca sa, în educarea copiilor săi, în îndrumarea pe care o oferă copiilor săi și tuturor celor asupra cărora este chemat să prezideze. Nu doar bărbații, apostolii sau profeții

au dreptul la prezența Duhului Sfânt; acesta aparține tuturor bărbaților și femeilor credincioase și fiecărui copil care este suficient de mare să primească Evanghelia lui Hristos”³.

Trebuie să primim înzestrarea în templu. Vârșnicul M. Russell Ballard a spus: „Atât bărbații, cât și femeile care merg la templu sunt înzestrați cu aceeași putere care, prin definiție, este puterea preoției... Înzestrarea este literalmente o putere oferită în dar”⁴.

Avem nevoie de rânduiala pecetlirii care ne conduce spre viața veșnică, „cel mai mare dar dintre toate darurile lui Dumnezeu”⁵. Această rânduială a preoției se primește doar de către un bărbat și o femeie căsătorii legal. Vârșnicul Russell M. Nelson ne-a învățat: „Autoritatea preoției a fost restaurată astfel încât familiile să poată fi pecetluite pentru veșnicie”⁶.

Avem nevoie de ocazia de a ne reînnoi legămintele în fiecare săptămână, în timp ce luăm din împărțășanie. Profeții și apostolii din zilele din urmă ne-au învățat că, atunci când luăm din împărțășanie în mod demn, ne putem reînnoi nu doar legământul făcut la botez, ci „toate legămintele încheiate cu Domnul”⁷.

Aceste rânduieți și legăminte ale preoției fac posibilă obținerea

plenitudinii binecuvântărilor promise nouă de Dumnezeu, care sunt posibile prin ispășirea Salvatorului. Ele înarmează fiii și fiicele lui Dumnezeu cu putere, puterea lui Dumnezeu⁸ și ne oferă mijlocul prin care putem primi viață veșnică – să ne întoarcem în prezența lui Dumnezeu și să trăim alături de El în familia Sa eternă.

Recent am fost alături de conducătorii preoției să vizităm căminele a patru femei din Honduras. Aceste surori și familiile lor aveau nevoie de autoritatea și cheile preoției, de rânduiețile și legămintele preoției și de puterea și binecuvântările preoției.

Am vizitat o soră dragă, căsătorită, care are doi copii minunați. Ea este credincioasă și activă în Biserică și își învață copiii să aleagă ce-i drept. Soțul ei o susține în activitățile din cadrul Bisericii, dar el nu e membru. Familia lor este puternică, dar pentru a se bucura de o mai mare tărie, au nevoie de binecuvântări suplimentare ale preoției. Au nevoie ca tatăl să primească rânduiala botezului și a darului Duhului Sfânt și să i se confere preoția. Au nevoie de puterea preoției care se obține prin rânduiala înzestrării și a pecetlirii.

A doua noastră vizită a fost în căminul a două surori necăsătorite, femei de mare credință. Una dintre surori are un fiu care se pregătește pentru misiune. Cealaltă soră urmează un tratament, având cancer. În momente de descurajare și deznădejde, ele își amintesc de ispășirea Salvatorului și aceasta le umple de credință și speranță. Ambele au nevoie de binecuvântări și putere suplimentare, disponibile prin intermediul rânduieților din templu. Le-am încurajat să i se alature viitorului misionar din căminul lor pentru a se pregăti să primească acele rânduieți.

Ultima vizită am făcut-o la casa unei surori al cărei soț a murit recent

într-un accident tragic. Fiind recent convertită în Biserică, ea nu înțelesese că își poate primi înzestrarea și poate fi pecetluită cu soțul ei. Când i-am spus că aceste binecuvântări pot fi ale ei și ale soțului decedat, a căpătat speranță. Știind că, prin intermediul rânduielilor și legămintelor din templu, familia ei poate fi pecetluită împreună, ea are credință și este hotărâtă să facă față încercărilor viitoare.

Fiul acestei văduve se pregătește să primească Preoția aaronică. Rânduirea lui va fi o binecuvântare minunată pentru ea și familia ei. În căminul lor vor avea un deținător al preoției.

Când am întâlnit aceste femei credincioase din Honduras, am putut vedea că se străduiau să-și păstreze familiile active în Evanghelie. Și-au exprimat recunoștința pentru membrii

din episcopie fideli legămintelor lor, care le-au purtat de grijă cu blândețe și au venit în întâmpinarea nevoilor lor temporale și spirituale. Totuși, fiecare dintre aceste surori a avut nevoi care nu au fost împlinite pe deplin.

În fiecare dintre cele trei cămine pe care le-am vizitat, un conducător înțelept al preoției a întrebat fiecare soră dacă a primit o binecuvântare din partea deținătorilor preoției. De fiecare dată răspunsul a fost nu. Fiecare soră a cerut și a primit o binecuvântare din partea deținătorilor preoției în acea zi. Fiecare a plâns în timp ce își exprima recunoștința pentru alinarea, îndrumarea, încurajarea și inspirația care au venit de la Tatăl său Ceresc prin intermediul unui deținător demn al preoției.

Aceste surori m-au inspirat. Au dat dovadă de pioșenie față de Dumnezeu

și față de puterea și autoritatea Sa. Am fost, de asemenea, recunoscătoare pentru deținătorii preoției care au vizitat aceste cămine împreună cu mine. După ce am plecat din fiecare casă, ne-am sfătuit împreună despre cum să ajutăm aceste familii să primească rânduielile de care aveau nevoie pentru a continua să-și păstreze legămintele în viitor și să-și întărească căminele.

Este foarte mare nevoie în aceste zile ca bărbații și femeile să cultive respectul reciproc ca fii și fiice ale lui Dumnezeu și sentimentul de pioșenie față de Tatăl nostru din Cer și de preoția Sa – puterea și autoritatea Sa.

El are un plan pentru noi și, când dăm dovadă de credință și avem încredere în planul Său, sentimentul nostru de pioșenie față de El și de puterea și autoritatea preoției Sale va deveni mai puternic.

În cadrul adunării de pregătire a conducătorilor din întreaga lume intitulată *Strengthening the Family and the Church through the Priesthood (Să întărim familia și Biserica prin intermediul preoției)*, am fost învățați că surorile care nu au deținători ai preoției în căminele lor nu trebuie să se simtă niciodată singure. Ele sunt binecuvântate și întărite prin intermediul rânduielilor pe care le-au primit și al legămintelor pe care le onorează. Ele nu trebuie să ezite să ceară o mână de ajutor atunci când este nevoie. Vârșnicul Russell M. Ballard ne-a învățat că fiecare femeie din Biserică trebuie să știe că are un episcop, un președinte al cvorumului vârșnicilor, un învățător de acasă și alți deținători demni ai preoției pe care se poate baza să vină în căminul ei și să o ajute și, așa cum a adăugat sora Rosemary M. Wixom, să „dea o binecuvântare”⁹.

Vârșnicul Ballard ne-a învățat, de asemenea: „Tatăl nostru din Cer este generos în ceea ce privește puterea

Lui. Toți bărbații și toate femeile au acces la puterea Sa pentru a primi ajutor în viețile lor. Toți care au făcut legăminte sacre cu Domnul și care cinstesc acele legăminte sunt demni să primească revelație personală, să fie binecuvântați prin intermediul slujirii îngerilor [și] să fie în comuniune cu Dumnezeu”¹⁰.

Avem nevoie unii de alții. Fiii lui Dumnezeu au nevoie de fiicele lui Dumnezeu, iar fiicele lui Dumnezeu au nevoie de fiii lui Dumnezeu.

Avem daruri diferite și puncte forte diferite. Capitolul 12 din 1 Corinteni subliniază necesitatea ca fiii și fiicele lui Dumnezeu, fiecare dintre noi, să-și îndeplinească rolurile și responsabilitățile lor individuale în acord cu planul Domnului, pentru ca ele să fie în folosul tuturor.¹¹

Fii ai lui Dumnezeu, știți cine sunteți? Știți ce aveți? Sunteți demni să exercitați preoția și să primiți puterea și binecuvântările preoției? Vă acceptați rolurile și responsabilitățile de a întări căminele în calitate de tați, bunici, fii, frați și unchi? Dați dovadă de respect față de femei, față de calitatea de femeie și de mamă?

Fiice ale lui Dumnezeu, știm cine suntem? Știm ce avem? Suntem

demne să primim puterea și binecuvântările preoției? Primim cu recunoștință, cinste și demnitate darurile care ni se oferă? Ne acceptăm rolurile și responsabilitățile de a întări căminele în calitate de mame, bunice, fiice, surori și mătuși? Dăm dovadă de respect față de bărbați, față de calitatea de bărbat și de tată?

Ca fii și fiice ale legământului, avem credință în Tatăl nostru Ceresc și în planul Său etern pentru noi? Avem credință în Isus Hristos și în ispășirea Lui? Credem că avem o natură și un destin divine? Și, în eforturile noastre de a împlini acest destin și de a primi tot ceea ce are Tatăl¹², înțelegem importanța de a primi rânduieli ale preoției și de a face, a ține și a ne reinnoi legămintele cu Domnul?

Suntem în spirit fii și fiice iubite ai unor părinți cerești, cu o natură și un destin divine. Salvatorul nostru, Isus Hristos, ne-a iubit atât de mult încât Și-a dat viața pentru noi. Ispășirea Sa ne oferă modalitatea de a înainta pe cărarea spre căminul nostru ceresc, prin rânduieli și legăminte sacre ale preoției.

Aceste rânduieli și legăminte ale preoției au fost restaurate pe pământ prin profetul Joseph Smith iar, în

aceste zile, președintele Thomas S. Monson deține toate cheile preoției de pe pământ.

Vârstnicul D. Todd Christofferson ne-a învățat: „Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este locul în care se găsește autoritatea preoției pentru administrarea rânduielilor prin care putem face legăminte cu Tatăl nostru Ceresc în numele Fiului Său Sfânt... Dumnezeu Își va ține promisiunile pe care vi le-a făcut dacă dumneavoastră cinștiți legămintele făcute cu El”¹³.

Mărturisesc despre aceste lucruri în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
2. Vezi Moroni 4:3; 6:3.
3. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), p. 49.
4. M. Russell Ballard, „Let Us Think Straight” (Adunarea de devoțiune Săptămâna educativă din cadrul Universității Brigham Young, 20 aug. 2013); speeches.byu.edu.
5. Doctrină și legăminte 14:7; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 131:1–4.
6. Russell M. Nelson, „Să ne îngrijim de căsătoria noastră”, *Liahona*, mai 2006, p. 37; sau în *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 134.
7. Delbert L. Stapley, în Conference Report, Oct. 1965, 14; citat de L. Tom Perry în „Acum, când luăm din împărășanie”, *Liahona*, mai 2006, p. 41; vezi, de asemenea, *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 561; *The Teachings of Spencer W. Kimball*, redactat de Edward L. Kimball (1982), p. 220.
8. Vezi Doctrină și legăminte 109:22.
9. Vezi M. Russell Ballard și Rosemary M. Wixom, „Blessings of the Priesthood in Every Home”, în *Strengthening the Family and the Church through the Priesthood (Să întărim familia și Biserica prin intermediul preoției)*; adunarea de instruire a conducătorilor din întreaga lume, 2013; lds.org/broadcasts.
10. M. Russell Ballard, „Let Us Think Straight”; speeches.byu.edu.
11. Vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 46:9, 12.
12. Vezi Doctrină și legăminte 84:38.
13. D. Todd Christofferson, „Puterea legămintelor”, *Liahona*, mai 2009, p. 22.

Vârșnicul Edward Dube
din Cei Șaptezeci

Priviți înainte și credeți

În ochii Domnului, nu contează atât de mult ce am făcut sau unde am fost, ci încotro dorim să mergem.

Când eram tânăr, în timp ce lucram la câmp împreună cu mama mea, ea m-a învățat una dintre cele mai importante lecții de viață. Primele ore ale dimineții trecuseră, soarele era sus pe cer și noi prăsisem de ceea ce mi s-a părut a fi foarte mult timp. M-am oprit pentru a privi înapoi la ceea ce realizasem și i-am spus mamei: „Uite cât de mult am făcut!”. Mama nu a răspuns. Gândindu-mă că nu mă auzise, am repetat mai tare ceea ce spuseseam. Tot nu a răspuns. Ridicându-mi glasul puțin mai mult, am repetat din nou. În cele din urmă, s-a întors către mine și a spus: „Edward, să nu privești niciodată înapoi. Privește înainte la ceea ce avem încă de făcut”.

Dragi frați și surori, legământul pe care l-am făcut cu Domnul când am fost botezați, „să [fim] martorii lui Dumnezeu în toate timpurile și în toate lucrurile și în toate locurile în care se întâmplă să [ne aflăm]” (Mosia 18:9), este un angajament care durează întreaga viață. Președintele Dieter F. Uchtdorf ne-a sfătuit: „Oamenii care au intrat în apele botezului și au primit darul Duhului Sfânt au pășit pe cărarea uceniciei și au primit porunca să pășească mereu și cu credință pe urmele Salvatorului nostru” (Saints for all seasons”, *Liahona*, sept. 2013, p. 5).

Prin slujitorii Săi, Domnul ne cheamă să slujim în diferite chemări, lucru pe care îl acceptăm cu toată dăruirea. Când suntem eliberați dintr-o chemare și suntem chemați să îndeplinim o altă sarcină, acceptăm acest lucru cu bucurie știind, așa cum au știut strămoșii noștri, că „în slujba Domnului, nu contează unde slujești, ci cum slujești” (J. Reuben Clark Jr., în Conference Report, apr. 1951, p. 154).

Așadar, când un președinte de țară sau episcop este eliberat, el acceptă cu bucurie eliberarea sa și, când este chemat să slujească într-o altă poziție pe care Domnul „are grijă” să i-o ofere (Mosia 3:19), nu este influențat de experiența sa precedentă și nici nu privește înapoi gândindu-se că a slujit suficient. El „nu [obosește în] a face bine” deoarece știe că „[pune] temelia unei mari lucrări” având o viziune clară că astfel de eforturi binecuvântează viețile pentru veșnicie. Așadar, „din lucrurile mici iese ceea ce este mare” (D&L 64:33).

Cu toții trebuie să fim „[angajați] cu sânguință într-o cauză bună, și să [facem] multe lucruri de bunăvoie, și să [realizăm] multă dreptate” (D&L 58:27).

Vârșnicul Jeffrey R. Holland, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, ne-a sfătuit: „Trebuie să învățăm de la trecut, dar nu să trăim în el. Privim în

urmă pentru a învăța din experiențele bune, nu pentru a retrăi experiențele care au trecut. Și, după ce învățăm ceea ce trebuie să învățăm și luăm cu noi ce-i mai bun din ceea ce am trăit, privim înainte și ne amintim că, *mereu, credința este îndreptată spre viitor*” („The Best Is Yet to Be”, *Liahona*, ian. 2010, p. 18).

Chiar dacă lecția mamei despre faptul că trebuia să privesc înainte se referea la buruienile vizibile de pe câmp, acea provocare a fost mică în comparație cu experiența prin care au trecut primii sfinți. Vârșnicul Joseph B. Wirthlin a descris această experiență foarte bine: „În 1846, mai bine de 10.000 [de oameni] au părăsit prosperul oraș [Nauvoo] care fusese construit pe malurile fluviului Mississippi. Având credință în conducătorii profeți, acei primi membri ai Bisericii și-au părăsit „Orașul Frumos” și au pășit în sălbăticia de dincolo de frontiera americană. Nu au știut exact unde mergeau, câte mile anume aveau de parcurs, cât urma să dureze călătoria sau ce le rezerva viitorul. Dar *au știut* că erau conduși de Domnul și de slujitorii Lui” („Faith of Our Fathers”, *Ensign*, mai 1996, p. 33).

Ei au știut ce înseamnă să privești înainte și să crezi. Cu cincisprezece ani în urmă, unii dintre acei membri fuseseră prezenți când a fost primită o revelație:

„Pentru că, adevărat vă spun Eu vouă, binecuvântat este acela care ține poruncile Mele, fie în viață, fie în moarte; și răsplata aceluia care este credincios în necazuri este mai mare în împărăția cerului.

Voi nu puteți vedea, în prezent, cu ochii voștri naturali, planul Dumnezeului vostru cu privire la acele lucruri care vor veni mai târziu și slava care va urma după multă suferință” (D&L 58:2–3).

Și noi putem privi înainte și crede. Putem accepta invitația Domnului care, cu brațele larg deschise, ne spune:

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.

Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.

Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:28–30).

Profetul nostru drag, președintele Thomas S. Monson, consilierii săi și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli ne-au invitat pe fiecare dintre noi să participăm la lucrarea de salvare. Este nevoie ca noii convertiți, tinerii, tinerii adulți, cei care au ieșit la pensie și misionarii cu timp deplin să lucreze în egală măsură la accelerarea lucrării de salvare.

Președintele Boyd K. Packer, președintele Cvorumului celor Doisprezece

Apostoli, a participat la un concurs cu boi de tras, din care a desprins o învățătură. Despre acea experiență, el a spus: „Un car de lemn a fost umplut cu blocuri de ciment: zece mii de livre [4 535 kg] – aproximativ cinci tone... Obiectivul era ca boii să mute carul aproximativ 91 de centimetri... Am observat o pereche de animale foarte mari, vârgate, de un gri spre albastru închis... genul de boi mari, albastrii, de mai demult”.

Vorbind despre rezultatul concursului, el a spus: „Una câte una, perechile au fost eliminate... Boii cei mari și albastrii nu s-au clasat pe niciun loc. O pereche de boi mici, oarecare, care nu se potriveau ca mărime, au deplasat carul din trei mișcări”.

Apoi, i s-a oferit o explicație cu privire la rezultatul neașteptat: „Cei mari și albastrii au fost mai mari, mai puternici și mai potriviți ca mărime decât cealaltă echipă. Dar boii mici au lucrat

mai bine în echipă și s-au coordonat mai bine. Au tras la jug în același timp. Ambele animale s-au urnit în exact același timp și, datorită forței, greutatea a fost deplasată” („Equally Yoked Together”, cuvântare adresată în cadrul Seminarului reprezentanților regionali, 3 apr. 1975; în *Teaching Seminary: Preservice Readings* [2004], p. 30).

Atunci când privim înainte și credem, avem nevoie de același lucru în echipă pentru a accelera lucrarea de salvare invitându-i pe alții să vină la Hristos. În chemările noastre, trebuie să urmăm îndemnul președintelui Dieter F. Uchtdorf de a „[sta] unul lângă altul și [a ridica] din poziția în care [ne aflăm]” („Ridicați din poziția în care vă aflați”, *Liahona*, nov. 2008, p. 53). Ne putem descoperi întregul potențial, așa cum a observat vârstnicul L. Tom Perry, din Cvorumul celor Doisprezece: „În timp ce vizitez Biserica din întreaga lume, mă

minunez de lucrurile pozitive care au loc. Totuși, nu simt niciodată că noi, ca popor, ne ridicăm la adevăratul nostru potențial. Am sentimentul că nu lucrăm mereu împreună, că încă suntem prea interesați de onoruri și succese personale și dăm dovadă de prea puțin interes față de obiectivul comun de a clădi împărăția lui Dumnezeu” („United in Building the Kingdom of God”, *Ensign*, mai 1987, p. 35).

Fie ca noi să ne unim în țelul comun „[de a realiza] nemurirea și viața veșnică a omului” (Moise 1:39).

Salvatorul nostru, Isus Hristos, care vede toate lucrurile de la început la sfârșit, a știut foarte bine drumul pe care îl va face în Ghetsimani și pe Golgota când a declarat: „Oricine pune mâna pe plug și se uită înapoi, nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu” (Luca 9:62). În ochii Domnului, nu contează atât de mult ce am făcut sau unde am fost, ci încotro dorim să mergem.

Principiile noastre îndrumătoare ne-au fost predate de profetul Joseph Smith: „Principiile fundamentale ale religiei noastre sunt incluse în mărturia apostolilor și profeților cu privire la Isus Hristos, că El a murit, a fost înmormântat și S-a ridicat din nou, în a treia zi, și S-a înălțat la cer; și toate celelalte lucruri care țin de religia noastră sunt numai anexe ale acesteia” (*Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* [2007], p. 51–52).

Depun mărturie că, pe măsură ce urmăm exemplul Salvatorului Isus Hristos și ne ridicăm mâna în unghi drept în semn de susținere a iubitului nostru profet, președintele Thomas S. Monson, vom găsi pace, alinare, bucurie și „[vom] mânca cele mai bune roade ale ținutului... în aceste zile din urmă” (D&L 64:34). În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul David A. Bednar
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Ferestrele cerurilor

Primim binecuvântări spirituale și temporale dacă trăim conform legii zeciuiei.

Doresc să descriu două lecții importante pe care le-am învățat cu privire la legea zeciuiei. Prima lecție se concentrează asupra binecuvântărilor pe care le primesc oamenii individual și familiile când se supun cu credință acestei porunci. A doua lecție subliniază importanța zeciuiei în creșterea Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă în lumea întreagă. Mă rog ca Duhul Sfânt să confirme fiecăruia dintre noi adevărul principiilor pe care le abordez.

Lecția numărul 1 – Binecuvântări semnificative, dar discrete

Mama surorii Bednar este o femeie credincioasă și o casnică inspirată. Încă de la începuturile propriei căsnicii, ea a ținut cu mare grijă evidențele contabile ale gospodăriei. Decenii întregi, ea a ținut, în mod conștiincios, evidența contabilă privind venitul și cheltuielile familiei folosind registre foarte simple. Informațiile pe care le-a adunat de-a lungul anilor sunt vaste și instructive.

Când sora Bednar era tânără fată, mama ei a folosit informațiile din registre pentru a accentua principii de bază ale vieții cumpătate și ale gestionării atente a căminului. Într-o zi, în timp ce treceau în revistă împreună diferite categorii de cheltuieli, mama ei a remarcat un tipar interesant. Cheltuielile

privind consultațiile medicale și medicamentele pentru membrii familiei lor erau mult mai mici decât ar fi fost normal. Ea a făcut, atunci, legătura între această constatare și Evanghelia lui Isus Hristos și i-a explicat fiicei sale un adevăr foarte profund: când trăim potrivit legii zeciuiei, primim adesea binecuvântări semnificative, dar discrete care nu sunt întotdeauna ceea ce ne așteptăm și care pot fi, cu ușurință, trecute cu vederea. Familia nu primise nicio suplimentare neașteptată sau evidentă a venitului gospodăriei. În schimb, Tatăl Ceresc iubitor revărsase binecuvântări simple în moduri aparent obișnuite. Sora Bednar și-a amintit întotdeauna această lecție importantă, învățată de la mama ei, despre ajutorul pe care-l primim prin deschiderea ferestrelor cerurilor, așa cum ne-a fost promis de către Maleahi în Vechiul Testament (vezi Maleahi 3:10).

Deseori, când predicăm și depunem mărturie despre legea zeciuiei, punem accent pe binecuvântările temporale imediate, spectaculoase și ușor de recunoscut pe care le primim. Într-adevăr, astfel de binecuvântări ne sunt oferite! Totuși, unele dintre diferitele binecuvântări pe care le primim când ne supunem acestei porunci sunt semnificative, dar discrete. Astfel de binecuvântări pot fi observate numai

dacă suntem atenți și dacă avem spirit de observație în ceea ce privește lucrurile spirituale (vezi 1 Corinteni 2:14).

Metafora privind „ferestrele” cerurilor folosită de Maleahi este foarte instructivă. Ferestrele permit luminii naturale să intre în încăperea. În același fel, iluminarea și perspectiva spirituale sunt revărsate prin ferestrele cerurilor în viața noastră, dacă trăim conform legii zeciuielii.

De exemplu, o binecuvântare discretă, dar semnificativă pe care o primim este darul spiritual de a fi recunoscători, care permite aprecierii noastre față de lucrurile pe care le avem să limiteze dorințele cu privire la ceea ce ne dorim. Persoana recunoscătoare este pe deplin mulțumită. Persoana nerecunoscătoare este întotdeauna nemulțumită (vezi Luca 12:15).

Este posibil să avem nevoie de ajutor și să ne rugăm să-l primim în vederea găsirii unui loc de muncă potrivit. Însă tot avem nevoie de ochii și urechile credinței (vezi Eter 12:19) pentru a recunoaște darul spiritual ce constă în discernământul sporit care ne poate ajuta să identificăm posibile locuri de muncă pe care mulți alți oameni le-ar putea trece cu vederea – sau binecuvântarea de a avea o determinare personală, pe care ceilalți oameni ar putea sau nu să o aibă, de a căuta mai bine și mai mult un loc de muncă. Poate că

ne dorim și ne așteptăm să obținem un loc de muncă, însă binecuvântarea pe care o primim datorită deschiderii ferestrelor cerești poate fi capacitatea sporită de a acționa și de a ne schimba împrejurările în care ne aflăm în loc să așteptăm ca împrejurările în care ne aflăm să fie schimbate de către altcineva sau de către altceva.

Ne putem dori și putem depune eforturi, pe bună dreptate, să primim o mărire de salariu pentru a ne satisface mai bine nevoile vieții. Însă tot avem nevoie de ochii și urechile credinței pentru a remarca în noi înșine o capacitate spirituală și temporală sporită (vezi Luca 2:52) de a face mai multe cu mai puțin, o abilitate mărită de a ordona și simplifica și o abilitate sporită de a ne îngriji corespunzător de bunurile materiale pe care le-am acumulat deja. Poate că ne dorim și ne așteptăm să avem un salariu mai mare, însă binecuvântarea pe care o primim datorită deschiderii ferestrelor cerești poate fi capacitatea sporită de a ne schimba împrejurările în care ne aflăm în loc să așteptăm ca împrejurările în care ne aflăm să fie schimbate de către altcineva sau de către altceva.

Soldații tineri din Cartea lui Mormon (vezi Alma 53; 56–58) s-au rugat cu ardoare ca Dumnezeu să-i întărească și să-i elibereze din mâinile propriilor dușmani. Ei bine, răspunsurile la aceste rugăciuni nu au oferit mai multe arme și nici nu au mărit numărul de soldați. În schimb, Dumnezeu i-a asigurat pe acești soldați credincioși că El avea să-i elibereze, le-a liniștit sufletul și le-a adus multă credință și nădejde că aveau să fie eliberați de către El (vezi Alma 58:11). Astfel, fiii lui Helaman au dobândit curaj și, având determinarea de a învinge, s-au dus cu toată puterea lor împotriva lamanților (vezi Alma 58:12–13). Asigurarea, pacea, credința și speranța pot, inițial, să nu pară

binecuvântările pe care soldații și le-ar fi dorit în mijlocul luptei, însă ele au fost exact binecuvântările de care au avut nevoie acei tineri curajoși pentru a înainta și a învinge fizic și spiritual.

Uneori, Îl putem ruga pe Dumnezeu să ne ajute să avem succes, iar El ne oferă tărie fizică și psihică. Îl putem implora să ne ajute să prosperăm și dobândim o perspectivă lărgită și mai multă răbdare, sau Îi cerem să progresăm spiritual și suntem binecuvântați cu har. El poate să reverse asupra noastră convingere și încredere când ne străduim să îndeplinim obiective neprihănite. Și, când ne rugăm pentru a avea parte de alinare când întâmpinăm greutăți fizice, psihice și spirituale, El ne poate spori determinarea și rezistența.

Vă promit că, dacă dumneavoastră și cu mine respectăm și ținem legea zeciuielii, ferestrele cerurilor vor fi deschise în mod sigur, iar binecuvântări spirituale și materiale vor fi revărsate din belșug (vezi Maleahi 3:10). De asemenea, ne vom aminti de următoarea declarație a Domnului:

„Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul.

Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre” (Isaia 55:8–9).

Eu depun mărturie că, dacă suntem atenți și dacă avem spirit de observație în ceea ce privește lucrurile spirituale, vom fi binecuvântați cu ochi care văd mai limpede, cu urechi care aud mai clar și cu o inimă care înțelege mai pe deplin semnificația și discreția căilor Sale, gândurilor Sale și a binecuvântărilor Sale în viața noastră.

Lección numărul 2 – Simplitatea căii Domnului

Înainte de a fi chemat să slujești în calitate de membru al Cvorumului

Celor Doisprezece, am citit de nenumărate ori, în Doctrină și legăminte, despre consiliul desemnat să supravegheze și să gestioneze zeciuiala sacră. Consiliul pentru folosirea zeciuielii a fost întemeiat prin revelație și este format din membrii Primei Președinții, din cei ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și din cei ai Episcopatului care prezidează (vezi D&L 120). În luna decembrie a anului 2004, când mă pregăteam să particip la prima mea adunare a acestui consiliu, vedeam în aceasta o extraordinară ocazie de a învăța.

Încă îmi aduc aminte de ceea ce am văzut și am simțit în cadrul aceluși consiliu. Am dobândit o apreciere și un respect mai mari față de legile financiare ale Domnului, valabile pentru oameni individuali, pentru familii și pentru Biserica Sa. Programul financiar fundamental al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă – atât în ceea ce privește venitul, cât și cheltuielile – este definit în secțiunile 119 și 120 din Doctrină și legăminte. Două declarații din aceste revelații reprezintă temelia aspectelor financiare ale Bisericii.

În secțiunea 119 se afirmă, pur și simplu, că toți membrii „vor plăti a zecea parte din tot venitul lor anual; și aceasta va fi pentru ei o lege permanentă... spune Domnul” (versetul 4).

Apoi, cu privire la folosirea autorizată a zeciuielilor, Domnul a spus: „Se va decide asupra lor printr-un consiliu compus din Prima Președinție a Bisericii Mele și din episcop și din consiliul lui și din înaltul Meu consiliu; și prin propriul Meu glas către ei, spune Domnul” (D&L 120:1). „[Episcopul] și consiliul său” și „înaltul Meu consiliu” la care se face referire în această revelație sunt cunoscute, astăzi, sub denumirea de Episcopatul care prezidează, respectiv de Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. Aceste fonduri

sacre sunt folosite într-o Biserică ce crește rapid pentru a binecuvânta spiritual persoane individuale și familii construind și întreținând temple și case de preaslăvire, susținând munca misionară, traducând și publicând scripturi, promovând munca genealogică, finanțând școli și educație religioasă și îndeplinind multe alte scopuri ale Bisericii așa cum îndrumă slujitorii rânduiți ai Domnului.

Mă minunez de claritatea și concizia acestor două revelații în comparație cu îndrumările financiare și procedurile administrative complicate folosite de atât de multe organizații și guverne din întreaga lume. Cum pot aspectele temporale ale unei organizații atât de mari cum este Biserica restaurată a lui Isus Hristos să funcționeze în

lumea întreagă bazându-se pe instrucțiuni atât de succinte? În ceea ce mă privește, răspunsul este foarte clar: aceasta este lucrarea Domnului, El poate să înfăptuiască propria Sa lucrare (vezi 2 Nefi 27:20) și Salvatorul îi inspiră și îi îndrumă pe slujitorii Săi când ei pun în practică îndrumările Sale și slujesc cauzei Sale.

În acea primă adunare a consiliului, am fost impresionat de simplitatea principiilor care au guvernat deliberările și deciziile noastre. În operațiunile financiare ale Bisericii, se observă două principii fundamentale și fixe. Primul, Biserica se bazează pe propriile resurse și nu cheltuiește mai mult decât primește. Al doilea, o parte din venitul anual este pus deoparte ca rezervă pentru situații de urgență și nevoi

neprevăzute. Timp de decenii, Biserica și-a învățat membrii principiul de a-și face rezerve de alimente, combustibil și de a economisi bani pentru a putea face față urgențelor neprevăzute. Biserica, în calitate de instituție, urmează, pur și simplu, aceleași principii pe care îi învață, în mod repetat, pe membri.

În timp ce adunarea continua să se desfășoare, îmi doream ca toți membrii Bisericii să fi putut observa simplitatea, claritatea, ordinea, caracterul caritabil și puterea felului propriu al Domnului (vezi D&L 104:16) de a conduce desfășurarea acțiunilor temporale ale Bisericii Sale. Acum, au trecut mulți ani de când fac parte din Consiliul pentru folosirea zecuielii. Recunoștința și respectul meu față de tiparul Domnului au crescut în fiecare an, iar lecțiile învățate au devenit și mai profunde.

Inima îmi este plină de dragoste și admirație pentru membrii credincioși și supuși ai acestei Biserici din fiecare națiune, neam, limbă și popor. Când călătoresc în întreaga lume, aflu despre speranțele și visurile dumneavoastră, despre diferitele dumneavoastră condiții de trai, despre împrejurările în care vă aflați, precum și despre greutățile dumneavoastră. Am participat alături

de dumneavoastră la adunările Bisericii și, pe unii dintre dumneavoastră, v-am vizitat acasă. Credința dumneavoastră îmi întărește credința. Devotamentul dumneavoastră mă determină să fiu mai devotat. Iar bunătatea și supunerea dumneavoastră de bunăvoie față de legea zecuielii mă inspiră să fiu un om mai bun, un soț mai bun, un tată mai bun și un conducător al Bisericii mai bun. Îmi aduc aminte și mă gândesc la dumneavoastră de fiecare dată când iau parte la Consiliul pentru folosirea zecuielii. Vă mulțumesc pentru bunătatea și credința dumneavoastră în ținerea legămintelor pe care le-ați făcut!

Conducătorii Bisericii restaurate a Domnului simt responsabilitatea uriașă de a gestiona în mod corespunzător donațiile consacrate ale membrilor Bisericii. Suntem foarte conștienți de natura sacră a bănușilor văduvei.

„Isus ședea jos în fața vistieriei templului și Se uita cum arunca norodul bani în vistierie. Mulți, care erau bogați, aruncau mult.

A venit și o văduvă săracă, și a aruncat doi bănuși, care fac un gologan.

Atunci Isus a chemat pe ucenicii Săi, și le-a zis: «Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult

decât toți cei ce au aruncat în vistierie;

căci toți ceilalți au aruncat din prisosul lor, dar ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, tot ce-i mai rămăsese ca să trăiască» (Marcu 12:41-44).

Eu știu din propria-mi experiență că respectivul Consiliu pentru folosirea zecuielii este vigilent în gestionarea bănușilor văduvei. Îmi exprim aprecierea față de președintele Thomas S. Monson și consilierii dânsului pentru conducerea dumnealor eficientă în îndeplinirea acestei administrări sfinte. Și, recunosc glasul (vezi D&L 120:1) și mâna Domnului care-i sprijină pe slujitorii Săi rânduieți în îndeplinirea responsabilității de a-L reprezenta.

O invitație și o mărturie

Plătirea cinstită a zecuielii reprezintă mai mult decât o responsabilitate; reprezintă un pas important în procesul de sfințire personală. Pe dumneavoastră, cei care vă plătiți zecuiuala, vă felicit!

Pe cei care, în prezent, nu vă supuneți legii zecuielii, vă invit să vă uitați cu băgare de seamă la căile dumneavoastră și să vă pocăiți. Depun mărturie că, dacă vă supuneți acestei legi a Domnului, ferestrele cerurilor se vor deschide pentru dumneavoastră. Vă rog să nu amânați ziua pocăinței dumneavoastră.

Depun mărturie că primim binecuvântări spirituale și temporale dacă trăim conform legii zecuielii. Depun mărturie că astfel de binecuvântări sunt, adesea, semnificative, dar discrete. Afirm, de asemenea, că simplitatea căii Domnului, care este atât de evidentă în aspectele temporale ale Bisericii Sale, oferă tipare care ne pot îndruma ca persoane individuale și ca familii. Mă rog ca fiecare dintre noi să poată învăța din aceste lecții importante și ca acestea să-i fie utile, în numele sacru al Domnului Isus Hristos, amin. ■

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Veniți, alăturați-vă nouă

Indiferent de împrejurările în care vă aflați, de istoria personală sau de tăria mărturiei pe care o aveți, există loc pentru dumneavoastră în această Biserică.

A fost odată un bărbat care a visat că se afla într-o sală mare unde erau adunate toate religiile din lume. El și-a dat seama că fiecare religie avea multe lucruri care păreau de dorit și de valoare.

El a întâlnit un cuplu drăguț care reprezenta Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă și a întrebat: „Dumneavoastră ce le cereți membrilor voștri?”

„Noi nu cerem nimic”, au răspuns membrii cuplului. „Însă *Domul* ne cere să consacram totul.”

Cei doi au continuat și au explicat despre chemările din cadrul Bisericii, despre învățământul de acasă și învățământul prin vizite, despre misiuni cu timp deplin, despre seri săptămânale în familie, despre munca în templu, despre serviciile pentru asigurarea bunăstării și cele umanitare și despre însărcinările de a preda.

„Îi plătiți pe oamenii voștri pentru toată munca pe care o depun?”, a întrebat bărbatul.

„O, nu!”, a explicat cuplul. „Ei își oferă timpul de bunăvoie, fără bani.”

„De asemenea”, a continuat cuplul, „la fiecare șase luni, membrii își petrec un sfârșit de săptămână participând la sau vizionând 10 ore de conferință generală”.

„Zece ore în care oamenii țin cuvântări?”, s-a mirat bărbatul.

„Dar adunările săptămânale ale Bisericii dumneavoastră? Cât durează ele?”

„Trei ore, în fiecare duminică!”

„O!”, a exclamat bărbatul. „Chiar fac membrii Bisericii dumneavoastră tot ce ați spus?”

„Da, și chiar mai mult. Noi nu am menționat istoria familiei, taberele pentru tineret, adunările de devoțiune, studiul scripturilor, adunările de instruire a conducătorilor, activitățile săptămânale pentru tineret, seminarul de dimineața devreme, voluntariatul privind întreținerea clădirilor Bisericii și, desigur, legea Domnului cu privire la sănătate, postul în vederea ajutorii celor săraci și zeciuiala.”

Bărbatul a spus: „Acum sunt derutat. De ce ar dori cineva să se alătore unei asemenea Biserici?”

Cuplul a zâmbit și a spus: „Speram să ne adresați această întrebare”.

De ce ar dori cineva să se alătore unei asemenea Biserici?

Într-o perioadă în care multe biserici din lume au parte de scăderi semnificative ale numărului de membri, Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă – deși mică în

comparație cu multe biserici – este una dintre bisericile cu cea mai rapidă creștere din lume. Din septembrie 2013, Biserica are mai mult de 15 milioane de membri în toată lumea.

Sunt multe motive pentru acest lucru, dar îmi permiteți să vă prezint câteva?

Biserica Salvatorului

În primul rând, această Biserică a fost restaurată în zilele noastre de către Isus Hristos Însuși. Aici veți găsi autoritatea de a acționa în numele Său – de a boteza pentru iertarea păcatelor, de a conferi darul Duhului Sfânt și de a pecetlui pe pământ și în ceruri.¹

Cei care se alătură acestei Biserici fac astfel deoarece Îl iubesc pe Salvatorul Isus Hristos și doresc să-L urmeze. Ei găsesc bucurie în cunoașterea faptului că Dumnezeu vorbește, din nou, omenirii. Când primesc rânduielile preoției și fac legăminte cu Dumnezeu, ei pot simți puterea Sa în viețile lor.² Când intră în templul sfânt, ei au sentimentul că se află în prezența Sa. Când citesc scripturile sfinte³ și trăiesc conform învățăturilor profeților Săi, ei se apropie mai mult de Salvatorul pe care-L iubesc foarte mult.

O credință activă

Un alt motiv este faptul că Biserica oferă ocazii de a face bine.

Să crezi în Dumnezeu este ceva demn de toată laudă, dar cei mai mulți oameni doresc să facă mai mult decât să asculte predicile inspirate sau „[să viseze] la casa [lor] ce sus [vor] avea”⁴. Ei doresc să-și exercite credința. Ei doresc să-și suflece mânecile și să se angajeze în această cauză măreață.

Și aceste lucruri se întâmplă când ei ni se alătură – au multe ocazii să-și transforme talentele, compasiunea și timpul în lucrări bune. Deoarece nu avem cler local plătit în congregațiile

noastre din toată lumea, membrii noștri realizează, ei înșiși, munca de slujire. Ei sunt chemați prin inspirație. Uneori ne oferim voluntari; alteori *suntem* „desemnați voluntari”. Noi nu considerăm însărcinările ca fiind poveri, ci ocazii de a împlini legămintele pe care le facem cu bucurie, de a sluji lui Dumnezeu și copiilor Săi.

Binecuvântări prețioase

Al treilea motiv pentru care oamenii se alătură Bisericii se datorează faptului că viața trăită ca ucenic al lui Hristos duce la binecuvântări prețioase.

Vedem botezul ca punctul de plecare în călătoria noastră de ucenic. Drumul nostru zilnic alături de Isus Hristos duce la pace și la un scop în această viață, precum și la profundă bucurie și salvare veșnică în lumea care va veni.

Cei care urmează cu credință această cale evită multe capcane, dureri și regrete în viață.

Cei săraci în duh și cu inima curată găsesc aici mari comori de cunoștințe.

Cei suferă sau sunt îndurerăți găsesc aici tămăduire.

Cei împovărați de păcate găsesc iertare, libertate și odihnă.

Către cei care renunță

Căutarea adevărului a condus milioane de oameni spre Biserica lui Isus Hristos din Zilele din Urmă. Cu toate acestea, sunt unii care părăsesc Biserica pe care odinioară au iubit-o.

Cineva ar putea întreba: „Dacă Evanghelia este atât de minunată, de ce pleacă unii?”

Uneori, ne gândim că este din cauza faptului că au fost jigniți sau au fost leneși ori păcătoși. În realitate, nu este atât de simplu. De fapt, nu este doar un motiv care să fie valabil pentru diversele situații.

Unii dintre membrii noștri dragi se întrebă de ani de zile dacă să se separe sau nu de Biserica.

În această Biserică, unde libertatea personală de a alege este de mare preț, în această Biserică restaurată prin intermediul unui tânăr băiat care avea întrebări și căuta răspunsuri, noi îi respectăm pe cei care caută în mod sincer adevărul. Ni se frânge inima când călătoria lor îi duce departe de Biserica pe care o iubim și de adevărul pe care noi l-am găsit, dar le respectăm dreptul de a-L preaslăvi pe Dumnezeu Atotputernic așa cum îi îndeamnă propria conștiință, exact cum pretindem acest privilegiu pentru noi înșine.⁵

Întrebări fără răspuns

Unii se luptă cu întrebări fără răspuns despre lucruri care au fost făcute sau spuse în trecut. Noi recunoaștem deschis că, în cei aproape 200 de ani ai istoriei Bisericii – împreună cu o succesiune neîntreruptă de evenimente pline de inspirație, onorabile și promotoare de credință – au fost unele lucruri spuse sau făcute care îi determină pe oameni să aibă îndoieli.

Uneori se ridică întrebări deoarece, pur și simplu, noi nu avem încă toate informațiile și avem nevoie doar de puțin mai multă răbdare. Când, în cele din urmă, întregul adevăr va fi cunoscut, lucruri care nu aveau sens înainte vor fi rezolvate spre mulțumirea noastră.

Uneori există o diferență de opinie cu privire la ceea ce înseamnă „faptele”. O întrebare care creează îndoieli în mintea unor oameni, poate, după o cercetare atentă, să clădească credință în alții.

Greșeli ale oamenilor imperfecti

Și, pentru a fi complet sincer, au fost momente când membri sau conducători ai Bisericii au făcut, pur și simplu, greșeli. S-ar putea să fi fost lucruri, spuse sau făcute, care nu erau în armonie cu valorile, principiile sau doctrinele noastre.

Presupun că Biserica ar fi perfectă doar dacă ar fi administrată de ființe perfecte. Dumnezeu este perfect și doctrina Sa este pură. Dar El lucrează prin noi – copiii Săi imperfecti – și oamenii imperfecti fac greșeli.

În pagina de titlu a Cărții lui Mormon, citim: „Și acum, dacă există erori, ele sunt greșelile oamenilor; de aceea, nu condamnați lucrurile lui Dumnezeu, ca să fiți găsiți fără pată la scaunul de judecată al lui Hristos”⁶.

Așa a fost dintotdeauna și va fi așa până în ziua perfectă când Hristos va domni în persoană pe pământ.

Nu este bine că unii s-au poticnit din cauza greșelilor făcute de oameni. Dar, în pofida acestei situații, adevărul etern al Evangheliei restaurate care se găsește în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă nu este pătat, diminuat sau distrus.

Ca apostol al Domnului Isus Hristos și ca unul care a luat parte personal în consiliile și lucrările acestei Biserici, depun mărturie solemnă că nicio decizie importantă care afectează această Biserică sau pe oamenii ei nu este luată vreodată fără a căuta cu sinceritate inspirația, îndrumarea și aprobarea Tatălui nostru Etern. Aceasta este Biserica lui Isus Hristos. Dumnezeu nu va permite ca Biserica Sa să se abată de la calea stabilită, nici să nu reușească să-și îndeplinească destinul divin.

Este loc pentru dumneavoastră

Dumneavoastră, celor care v-ați separat de Biserică, vă spun, dragii mei prieteni, că este loc pentru dumneavoastră aici.

Veniți și adăugați talentele, darurile și energiile dumneavoastră la cele ale noastre. Drept rezultat, noi toți vom deveni mai buni.

Unii s-ar putea să întrebe: „Dar ce fac cu îndoielile mele?”

Este firesc să existe întrebări – sămânța mică a unei întrebări sincere a încolțit și a devenit, adesea, un copac mare al înțelegerii. Sunt puțini membri ai Bisericii care, într-un moment sau altul, să nu fi avut întrebări serioase sau delicate. Unul dintre scopurile Bisericii este acela de a hrăni spiritual și de a cultiva sămânța credinței – uneori chiar în solul nisipos al îndoielii și incertitudinii. Credința este speranța în lucrurile care nu se văd, dar care sunt adevărate.⁷

De aceea, dragii mei frați și dragile mele surori – dragii mei prieteni, vă rog, în primul rând îndoiiți-vă de

Orașul Guatemala, Guatemala

îndoielile dumneavoastră, înainte de a vă îndoii de credința dumneavoastră.⁸

Unii ar putea spune: „Eu nu mă potrivesc cu dumneavoastră, cei din Biserică”.

Dacă ați putea vedea în inimile noastre, probabil v-ați da seama că vă potriviți mai bine decât credeți. Ați putea fi surprinși să aflați că avem dorințe, probleme și speranțe asemănătoare cu ale dumneavoastră. Trecutul sau educația dumneavoastră ar putea părea diferite de ceea ce percepeți la mulți sfinți din zilele din urmă, dar acest lucru poate fi o binecuvântare. Dragi frați și surori, dragi prieteni, avem nevoie de talentele și perspectivele dumneavoastră unice. Diversitatea persoanelor și a grupurilor de pe tot globul este o forță a acestei Biserici.

Unii ar putea spune: „Nu cred că aș putea trăi la nivelul standardelor dumneavoastră”.

Cu atât mai mult aveți motive să veniți! Biserica are menirea de a hrăni spiritual pe cei imperfecti, pe cei care au greutăți și pe cei trudiți. Ea este plină de oameni care *doresc* din toată inima să țină poruncile, chiar dacă n-au ajuns încă să le *stăpânească* în totalitate.

Unii ar putea spune: „Cunosc un membru al Bisericii dumneavoastră

care este ipocrit. N-aș putea să mă alătur vreodată unei Biserici care are ca membru pe cineva ca el”.

Dacă numiți *ipocrit* pe cineva care nu reușește să trăiască în mod perfect conform principiilor în care crede, atunci cu toții suntem ipocriți. Niciunul dintre noi nu este pe deplin atât de asemănător lui Hristos pe cât știm că ar trebui să fim. Dar ne dorim în mod sincer să ne învingem greșelile și tendința de a păcătui. Din toată inima și din tot sufletul dorim să devenim mai buni cu ajutorul ispășirii lui Isus Hristos.

Dacă acestea sunt dorințele dumneavoastră, indiferent de împrejurările în care vă aflați, de istoria personală sau de tăria mărturiei pe care o aveți, există loc pentru dumneavoastră în această Biserică. Veniți, alăturați-vă nouă!

Veniți, alăturați-vă nouă!

În pofida slăbiciunilor noastre omenești, sunt convins că veți găsi printre membrii acestei Biserici multe dintre cele mai gingașe suflete pe care această lume le are de oferit. Biserica lui Isus Hristos pare că-i atrage pe cei buni și grijulii, pe cei cinstiți și harnici.

Dacă vă așteptați să găsiți aici oameni perfecti, veți fi dezamăgiți. Dar dacă dumneavoastră căutați doctrina pură a lui Hristos, cuvântul

lui Dumnezeu „care vindecă sufletul rănit”⁹ și influența care sfințește a Duhului Sfânt, atunci, aici, le veți găsi. În această perioadă de declin al credinței – în această perioadă în care foarte mulți au sentimentul că se distanțează de dragostea lui Dumnezeu – aici veți găsi oameni care tânjesc să-L cunoască și să se apropie mai mult de

Salvatorul lor slujind lui Dumnezeu și semenilor lor, la fel ca și dumneavoastră. Veniți, alăturați-vă nouă!

Dumneavoastră nu vreți să vă duceți?

Îmi amintesc de o perioadă din viața Salvatorului când mulți L-au abandonat.¹⁰ Isus i-a întrebat pe cei doisprezece ucenici ai Săi:

„Voi nu vreți să vă duceți?

«Doamne», I-a răspuns Simon Petru, «la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice»¹¹.

Sunt momente când avem de răspuns aceleași întrebări. Vrem și noi să ne ducem? Sau, ca și Petru, ne ținem bine de cuvintele vieții eterne?

Dacă sunteți în căutarea adevărului, scopului și a unei modalități de a transforma credința în fapte; dacă sunteți în căutarea unui loc căruia să-i aparțineți: Veniți, alăturați-vă nouă!

Dacă ați părăsit credința pe care odată ați acceptat-o: Veniți înapoi din nou! Alăturați-vă nouă!

Dacă sunteți tentați să renunțați, mai rămâneți puțin. Este loc pentru dumneavoastră aici.

Vă rog insistent pe toți cei care auziți sau citiți aceste cuvinte: Veniți, alăturați-vă nouă! Veniți și dați ascultare chemării bunului Hristos. Luați-vă crucea și urmați-L.¹²

Veniți, alăturați-vă nouă! Pentru că aici veți găsi ceea ce este inestimabil.

Îmi depun mărturia că aici veți găsi cuvintele vieții eterne, cărarea spre pace, promisiunea mântuirii binecuvântate și fericirea.

Mă rog sincer ca propria dumneavoastră căutare pentru aflarea adevărului să imprime în inima dumneavoastră dorința de a veni și de a vă alătura nouă. În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Matei 16:18–19; Helaman 10:7.
2. Vezi Doctrină și legăminte 84:20.
3. Vezi 2 Nefi 33:10.
4. Vezi „Am făcut eu un bine?” *Immuri*, nr. 140.
5. Vezi Articolele de credință 1:9.
6. Pagina de titlu a Cărții lui Mormon; vezi Mormon 8:17.
7. Vezi Evrei 11:1; Alma 32:21.
8. Vezi F. F. Bosworth, *Christ the Healer* (1924), p. 23.
9. Iacov 2:8.
10. Vezi Ioan 6:66.
11. Ioan 6:67–68.
12. Vezi Matei 16:24.

Prezentată de președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Suștinerea oficianților Bisericii

Se propune ca noi să-l susținem pe Thomas Spencer Monson ca profet, văzător, revelator și președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, pe Henry Bennion Eyring ca primul consilier în Prima Președinție și pe Dieter Friedrich Uchtdorf ca al doilea consilier în Prima Președinție.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune ca noi să-l susținem pe Boyd Kenneth Packer ca președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și pe următorii ca membri ai acestui cvorum:

Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson și Neil L. Andersen.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să susținem pe consilierii din Prima Președinție și pe Cei Doisprezece Apostoli ca profeți, văzători și revelatori.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Dacă se opune cineva, s-o arate prin același semn.

Se propune ca noi să-i eliberăm pe vârstnicii John B. Dickson, Paul E. Koelliker și F. Michael Watson din chemarea de membri ai Primului Cvorum al celor Șaptezeci și să-i desemnăm autorități generale emerite.

Se propune, de asemenea, să-l eliberăm pe vârstnicul Kent D. Watson din chemarea de membru al celui de-al Doilea Cvorum al celor Șaptezeci.

Dorim, de asemenea, să exprimăm aprecierea noastră față de vârstnicii César H. Hooker și Craig T. Wright, care au fost eliberați din chemările dâșșilor ca autorități ale zonei-Cei Șaptezeci.

Cei care doresc să ni se alăture în exprimarea recunoștinței față de acești frați pentru slujirea dâșșilor de excepție s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune să susținem ca noi autorități ale zonei-Cei Șaptezeci pe următorii: Julio A. Angulo, Peter F. Evans și Gennady N. Podvodov.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să-l susținem pe Randall L. Ridd ca al doilea consilier în Președinția generală a Tinerilor Băieți.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să susținem celelalte autorități generale, autorități ale zonei-Cei Șaptezeci și președințiile generale ale organizațiilor auxiliare așa cum sunt constituite în prezent.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Vă mulțumim, dragi frați și surori, pentru votul dumneavoastră de susținere, pentru credința dumneavoastră continuă și pentru rugăciunile dumneavoastră pentru noi. ■

Președintele Boyd K. Packer
președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

Principiul de bază al protecției spirituale

Pacea poate veni în inima oricărei persoane care apelează la scripturi și descoperă promisiunile de protecție și mântuire care sunt predate acolo.

De curând, am pecetluit un cuplu tânăr în templu. Acești tineri s-au păstrat demni pentru acea zi minunată în care un fiu și o fiică și-au părăsit căminul tinereții lor și au devenit soț și soție. Pentru această ocazie sacră, ei erau puri și curați. La timpul potrivit, ei vor începe să-și crească copiii, aceasta fiind în conformitate cu tiparul stabilit de Tatăl nostru din Cer. Fericirea lor și fericirea generațiilor viitoare depinde de trăirea potrivit standardelor stabilite de Salvator și prezentate în scripturile Sale.

Părinții din ziua de astăzi se întreabă dacă există un loc sigur în care să crească copiii. *Există* un loc sigur. Acesta este căminul clădit pe învățăturile Evanghelie. În Biserică, ne concentrăm asupra familiei și îi sfătuim pe părinții de pretutindeni să-și crească copiii în dreptate.

Apostolul Pavel a profetizat și ne-a avertizat că „în zilele din urmă vor fi vremuri grele.

Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, laudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie,

fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiuubitori de bine,

vânzători, obraznici, îngâmfați, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu;

având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia”¹.

Pavel a profetizat: „Oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții și se vor amăgi și pe ei înșiși”².

Aceste versete ne avertizează în privința tiparului care trebuie evitat. Trebuie să fim întotdeauna atenți și sărăcuțioși. Putem trece în revistă aceste profetii și putem vedea că se regăsesc în zilele noastre și reprezintă o problemă:

Vremuri grele – există. Trăim în vremuri foarte periculoase.

Iubitori de bani, laudăroși, trufași – toate există și se găsesc printre noi.

Hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească – se găsesc din plin în ziua de azi.

Neînduplecați, clevetitori și așa mai departe – peste tot în jurul

nostru întâlnim dovezi ale existenței acestora.

Moroni, de asemenea, a vorbit despre ticăloșia din zilele noastre când ne-a avertizat:

„Când voi veți vedea că aceste lucruri vin asupra voastră, voi să vă treziți la înțelegerea situației voastre îngrozitoare...

De aceea eu, Moroni, am dat poruncă să se scrie aceste lucruri pentru ca răul să fie înlăturat și ca timpul să poată veni când Satana să nu mai aibă nicio putere asupra inimilor copiilor oamenilor, ci ca ei să poată să fie convinși să facă bine tot timpul, pentru ca ei să vină la fântâna tuturor dreptăților și să fie salvați”³.

Descrierile lui Pavel și ale lui Moroni cu privire la zilele noastre sunt atât de exacte încât nu pot fi ignorate. Mulți oameni vor fi deranjați de acestea, chiar descurajați. Totuși, când mă gândesc la viitor, sunt copleșit de un sentiment de optimism.

În revelația lui Pavel, pe lângă lista de încercări și probleme, el, de asemenea, ne spune ceea ce putem face pentru a ne proteja:

„Tu să rămâi în lucrurile, pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat, căci știi de la cine le-ai învățat;

din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus”⁴.

Principiul de bază al protecției spirituale se găsește în scripturi. Ele conțin doctrine, legi și rânduieli care vor face ca fiecare copil al lui Dumnezeu să aibă o mărturie despre Isus Hristos ca Salvator și Mântuitor.

După ani de pregătire, s-a depus un efort mare de a tipări scripturile în fiecare limbă, cu note de subsol și trimiteri. Dorim ca ele să fie disponibile tuturor celor care au dorința de a învăța. Ele ne învață încotro să mergem și ce să facem. Ele ne oferă speranță și cunoaștere.

Cu ani în urmă, vârstnicul S. Dilworth Young, din Cei Șaptezeci, m-a învățat o lecție despre citirea scripturilor. Într-un țărșuș, erau probleme și neînțelegeri între membri și era nevoie să oferim ajutor.

L-am întrebat pe președintele Young: „Ce trebuie să spun?”

Mi-a răspuns simplu: „Spune-le să citească scripturile”.

Am întrebat: „Care versete?”

El a spus: „Chiar nu contează. Spune-le să deschidă Cartea lui Mormon, de exemplu, și să înceapă să citească. Curând, sentimentul de pace și inspirație va veni și vor găsi o soluție”.

Faceți ca citirea scripturilor să facă parte din rutina dumneavoastră zilnică și veți primi binecuvântări. Scripturile cuprind un glas de avertizare, dar în ele există și multă încurajare.

Dacă, la început, nu înțelegeți limbajul din scripturi, continuați să citiți. Curând veți ajunge să recunoașteți frumusețea și puterea acelor pagini.

Pavel a spus: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca

să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire”⁵.

Puteți pune la încercare această promisiune.

Trăim în vremuri grele; totuși, putem găsi speranță și pace pentru noi și pentru familiile noastre. Aceia care au parte de tristețe, care sunt deznădăduiți din pricina copiilor care s-au îndepărtat de calea cea dreaptă, nu trebuie să renunțe niciodată. „Nu te teme, crede numai!”⁶ Dreptatea este mai puternică decât ticăloșia.

Copiii care au fost învățați să deslușească tainele scripturilor de tineri vor cunoaște calea pe care trebuie să meargă și este mai probabil ca ei să rămână pe acea cale. Aceia care se îndepărtează vor avea posibilitatea de a se întoarce și, ajutați, pot găsi calea înapoi.

Fiii lui Mosia au luptat împotriva Bisericii pentru un timp, dar, mai târziu, s-au pocăit și au avut parte de o schimbare profundă. În Alma, citim: „Acești fii ai lui Mosia... se întăriseră în cunoașterea adevărului; pentru că ei erau oameni cu bună înțelegere și cercetaseră scripturile cu sârguință

pentru ca să poată cunoaște cuvântul lui Dumnezeu”⁷.

Președintele Joseph F. Smith avea cinci ani atunci când tatăl său, Hyrum, a fost ucis în închisoarea Carthage. Mai târziu, Joseph a traversat câmpiile împreună cu mama sa văduvă.

La vârsta de 15 ani, a fost chemat într-o misiune în Hawaii. S-a simțit pierdut și singur și a spus: „Am fost foarte îngrijorat... M-am simțit inferior datorită faptului că eram sărac, îmi lipseau inteligența și cunoașterea, eram doar un băiat care nu îndrăznea să privească [pe nimeni] în ochi”.

Într-o seară, în timp ce se gândea la necazurile sale, tânărul Joseph a visat că era într-o călătorie și se grăbea foarte tare. Avea cu el un mic pachet. În cele din urmă, a ajuns la o vilă minunată care era destinația sa. Când s-a apropiat, a văzut un semn pe care scria „Baie”. A intrat repede și s-a spălat. Și-a deschis pachetul și a găsit haine curate și albe. „Ceva”, a spus el, „ce nu mai văzusem de mult timp”. S-a îmbrăcat cu ele și s-a grăbit spre ușa vilei.

„Am bătut la ușă”, a spus el, „și ușa s-a deschis și bărbatul care stătea

Orașul Panama, Panama

acolo era profetul Joseph Smith. M-a privit dojenitor și primele cuvinte pe care mi le-a spus [au fost]: «Joseph, ai întârziat». Totuși, am prins încredere și am spus:

«Da, dar sunt curat – sunt curat!»⁸.

Și aceasta se poate aplica fiecăruia dintre noi.

Dacă sunteți pe cărarea credinței și sunteți activi în Biserică, rămâneți pe cărare și țineți-vă legămintele. Mergeți înainte până când binecuvântările Domnului se vor revărsa asupra dumneavoastră și Duhul Sfânt se va revela ca o influență puternică în viața dumneavoastră.

Dacă, în prezent, nu urmați calea descrisă în scripturi, permiteți-mi să vă asigur că există o cale înapoi.

Isus Hristos ne-a recomandat o metodă clară de a ne pocăi și de a găsi vindecare pentru sufletele noastre. Remediul pentru majoritatea greșelilor poate fi găsit cerând iertare prin rugăciune personală. Totuși, există câteva maladii spirituale, în special cele care țin de încălcarea legii morale, care necesită asistență și să fie remediate de un conducător al preoției.

Cu ani în urmă, o tânără fată și tatăl ei în vârstă au venit la biroul meu. Ea îl adusesese de departe pentru ca să găsească un remediu pentru vina sa. Pe vremea când era tânăr băiat,

făcuse o greșală gravă și, la bătrânețe, începuse să-și amintească de aceasta. Nu putea să scape de sentimentul de vinovăție. Nu putea să se întoarcă și să anuleze problema din tinerețe de unul singur, dar putea începe din acel moment și, cu ajutor, putea șterge sentimentul de vinovăție care rămăsese cu el în toți acești ani.

Am fost recunoscător că, atunci când i-am predat principiile din Cartea lui Mormon, a fost ca și când o mare povară a fost ridicată de pe umerii săi. Când el și fiica sa au făcut drumul lung înapoi spre casă, bătrânul lăsase în urmă vinovăția pentru păcatele din trecut.

Dacă „vă treziți la înțelegerea situației voastre îngrozitoare”⁹ și doriți să fiți din nou complet sănătoși din punct de vedere spiritual, mergeți la episcopul dumneavoastră. El deține cheile și vă poate ajuta pe calea pocăinței.

Pocăința este personală și la fel este și iertarea. Domnul cere doar ca persoana să renunțe la păcatul său și „[El] le va ierta nelegiuirea, și nu-și va mai aduce aminte de păcatul lor”¹⁰.

Când procesul pocăinței este finalizat, veți ajunge să înțelegeți semnificația promisiunii lui Isaia cu privire la ispășire: „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe

ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna”¹¹.

Așa cum creta poate fi ștersă de pe tablă, cu ajutorul pocăinței sincere, efectele păcatelor noastre pot fi șterse prin intermediul ispășirii lui Isus Hristos. Această promisiune se aplică în orice situație.

Evanghelia ne învață să fim fericiți, să avem credință și nu teamă, să găsim speranță și să depășim deznădejdea, să părăsim întunericul și să ne întoarcem către lumina Evangheliei eterne.

Pavel și alții ne-au avertizat cu privire la încercările din zilele noastre și cele care vor urma. Dar pacea poate veni în inima oricărei persoane care apelează la scripturi și descoperă promisiunile de protecție și mântuire care sunt predate acolo. Îi invităm pe toți să vină la Salvatorul Isus Hristos, să apeleze la învățăturile Sale care se găsesc în Vechiul Testament, în Noul Testament, în Cartea lui Mormon, în Doctrină și legăminte și Perla de mare preț.

Depun mărturia mea sigură că scripturile sunt cheia pentru protecția noastră spirituală. De asemenea, depun mărturie despre puterea de vindecare a ispășirii lui Isus Hristos, că „prin intermediul Său, să poată fi salvați toți”¹² cei care vor fi salvați. Biserica Domnului a fost din nou întemeiată pe pământ. Depun mărturie despre adevărul Evangheliei. Depun mărturie despre El. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 2 Timotei 3:1-5.
2. 2 Timotei 3:13.
3. Eter 8:24, 26.
4. 2 Timotei 3:14-15.
5. 2 Timotei 3:16.
6. Marcu 5:36.
7. Alma 17:2.
8. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, a cincea ediție (1939), p. 542.
9. Eter 8:24.
10. Ieremia 31:34.
11. Isaia 1:18.
12. Doctrină și legăminte 76:42.

Vărstnicul D. Todd Christofferson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Forța morală a femeilor

Intuiția dumneavoastră vă spune să faceți bine și să fiți bune și, în timp ce veți urma îndemnul Spiritului Sfânt, autoritatea și influența dumneavoastră morale vor crește.

Din timpuri imemorabile, societățile s-au bizuit pe forța morală a femeilor. Deși nu este, desigur, singura influență pozitivă care acționează în societate, baza morală asigurată de femei s-a dovedit a avea o contribuție unică la binele comun. Această contribuție a femeilor este deseori subapreciată, poate și pentru că este atât de importantă. Doresc să-mi exprim recunoștința pentru influența femeilor bune, să identific unele dintre conceptele și tendințele care amenință tăria și fermitatea femeilor și să dau glas unei rugăminți adresate femeilor, aceea de a-și cultiva forța morală care există în ele.

Femeile se nasc cu o anumită virtute, un dar divin care le face capabile să insuflă calități precum credință, curaj, empatie și rafinament în relații și culturi. Când a lăudat „credința neprefăcută” pe care a văzut-o la Timotei, Pavel a remarcat că această credință „a sălășluit întâi în bunica [sa] Lois și în mama [sa], Eunice”¹.

Cu ani în urmă, trăind în Mexic, am observat personal ce a vrut să spună Pavel. Îmi amintesc de o anume tânără mamă, una dintre multele femei din Biserica din Mexic, a căror credință în Dumnezeu a binecuvântat viețile membrilor de acolo într-un mod atât

de natural, încât par foarte puțin conștienți de aceasta. Această femeie radia o autoritate morală născută din bunătate, care influența în bine tot ce o înconjură. Ea și soțul ei au sacrificat, fără să ezite, o serie de plăceri și bunuri pentru prioritățile lor mai înalte. Capacitatea ei de a se juca în diverse feluri cu copiii ei, ridicându-i, ținându-i în echilibru, era aproape supraomenească. Avea multe responsabilități, iar însărcinările erau deseori monotone și banale, dar avea permanent o seninătate frumoasă, știind că făcea lucrarea lui Dumnezeu. Ca și în cazul Salvatorului, faptul că îi binecuvânta pe alții prin slujire și sacrificiu o înobilase. Era dragostea personificată.

Am fost mult binecuvântat de influența morală a femeilor, în special de mama și soția mea. Printre alte femei pentru care sunt recunoscător este Anna Daines. Anna și soțul ei, Henry, împreună cu cei patru copii ai lor, s-au numărat printre pionierii Bisericii din New Jersey, Statele Unite. Din anii 1930, când Henry era student la medicină la Universitatea Rutgers, el și Anna au lucrat neobosiți cu organizații civice și din învățământ, aflate în Metuchen, unde locuiau, pentru a înfrânge prejudecata adânc înrădăcinată împotriva mormonilor și a face din comunitatea

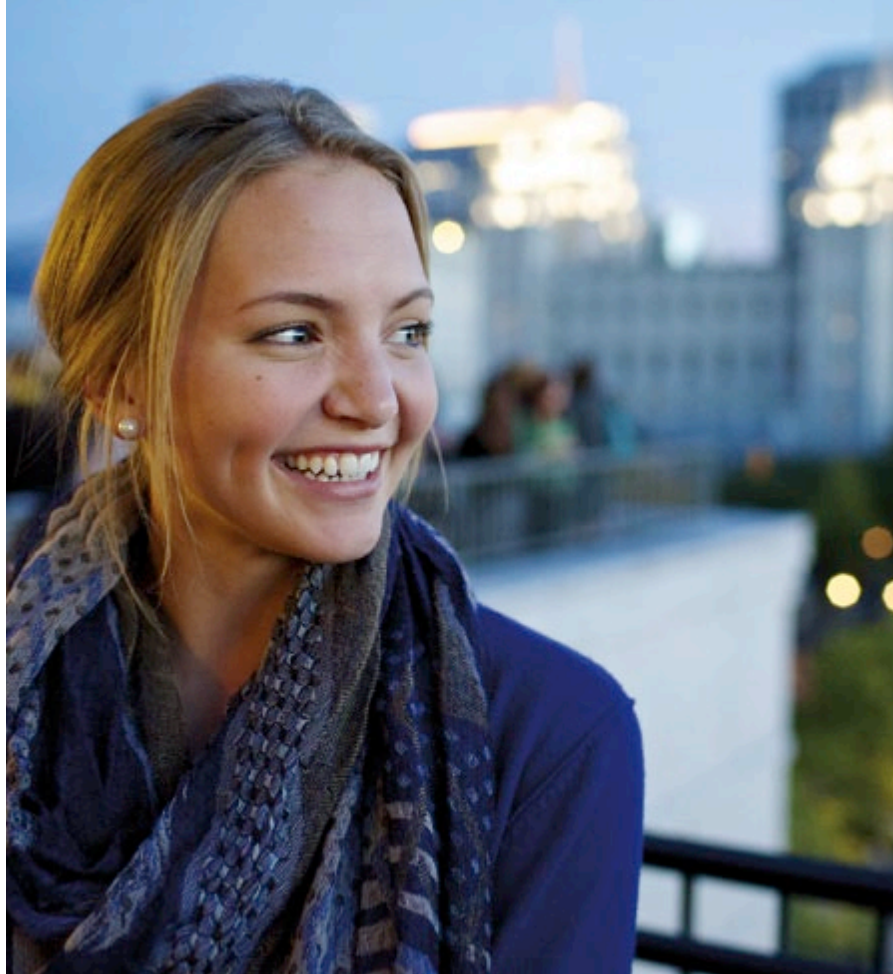
lor un loc mai bun în care toți părinții să-și crească fiii și ficele.

Anna, de exemplu, s-a oferit voluntar la Organizația Creștină a Tinerilor Băieți (OCTB) din Metuchen, devenind o persoană indispensabilă acolo. După un an, a fost numită președintă a Organizației Auxiliare a Mamelor și, apoi, „i s-a cerut să candideze pentru una din funcțiile rezervate femeilor din Comitetul de conducere al OCTB. A câștigat cu unanimitate de voturi și s-a alăturat comitetului care, cu numai câțiva ani în urmă, nu le permisesse sfinților să se întrunească în clădirea lor”².

Familia mea s-a mutat în episcopia New Brunswick când eu eram adolescent. Sora Daines m-a observat și și-a exprimat, deseori, încrederea în capacitățile și potențialul meu, ceea ce m-a determinat să ținesc mai sus – mai sus decât aș fi făcut-o fără încurajarea ei. Odată, datorită avertizării ei plină de grijă și la momentul potrivit, am evitat o situație care, cu siguranță, ar fi avut ca rezultat regrete. Deși nu se mai află printre noi, influența Annei Daines continuă să fie simțită și se reflectă în viețile urmașilor ei și a multor alora, inclusiv în viața mea.

Bunica mea din partea mamei, Adena Warnick Swenson, m-a învățat să fiu scrupulos în slujirea în cadrul preoției. Ea m-a încurajat să memorez binecuvântările privind pâinea și apa pentru împărtășanie, explicând că, în acest fel, le puteam rosti înțelegându-le și simțindu-le mai bine. Faptul că am observat cum îl susținea pe bunicul meu, patriarh al țării, a făcut ca în mine să se nască o atitudine pioasă față de lucrurile sacre. Bunica Swenson nu a învățat niciodată să șofeze, dar a știut cum să-i ajute pe băieți să devină bărbați demni de a deține preoția.

Influența morală a unei femei nu este nicăieri mai puternică sau mai benefică decât în căminul propriu.

fel, ele au o influență în dezvoltare societății; ele scot la suprafață ce este mai bun în bărbați; ele asigură condiții propice în care copiii să crească sănătoși și încrezători în originile lor.

Dragi surori, nu doresc să vă laud peste măsură, cum facem în cuvântările de Ziua Mamei care vă fac să vă simțiți stânjenite. Nu trebuie să fiți perfecte⁷; și nu pretind că sunteți (cu o posibilă excepție care se află alături de mine în acest moment). Ce vreau să spun este că, fie că sunteți necăsătorite sau căsătorite, fie că ați dat naștere unor copii sau nu, fie că sunteți în vârstă, tinere sau de vârstă medie, autoritatea dumneavoastră morală este vitală și, poate, am început să nu apreciem valoarea dumneavoastră și a influenței dumneavoastră. Există, cu siguranță, tendințe și forțe care lucrează și care ar vrea să slăbească și chiar să elimine influența dumneavoastră, spre dezavantajul indivizilor, familiilor și societății în general. Permiteți-mi să vă avertizez asupra a trei astfel de forțe.

Un concept pernicios care subminează influența morală a femeilor este subestimarea căsătoriei, a calității de mamă și de gospodină ca ocupație. Unii privesc cu dispreț calitatea de gospodină, argumentând că aceasta și cea de mamă înjosesc femeile și că cerințele neîntrerupte ale creșterii copiilor sunt o formă de exploatare.⁸ Ei ridiculizează ceea ce ei numesc „ocupația de mămică”. Nu este drept sau corect. Noi nu diminuăm valoarea a ceea ce femeile sau bărbații realizează prin orice activitate sau carieră demnă – noi toți beneficiem ca urmare a acelor realizări – dar recunoaștem că nu există un lucru mai bun decât calitatea de mamă și cea de tată în cadrul unei căsătorii. Nu există carieră superioară și nici sumă de bani, recunoaștere publică sau autoritate care să depășească recompensele supreme ale

Nu există un mediu mai bun pentru creșterea generației care se ridică decât familia tradițională, în care tatăl și mama acționează în armonie pentru a asigura propriilor copii cele necesare, a-i învăța și a-i hrăni spiritual. Acolo unde acest ideal nu există, oamenii se străduiesc să-i obțină beneficiile cât de bine pot în împrejurările în care se află.

Indiferent de situație, o mamă poate exercita o influență imposibil de egalat de o altă persoană, în orice altă relație. Prin puterea exemplului și învățăturilor ei, propriii fii învață să respecte femeia și să pună în practică în propriile vieți disciplina și înalte standarde morale. Fiicele ei învață să-și cultive virtutea proprie și să apere ce este drept, din nou și din nou, oricât de nepopular ar fi acest lucru. Dragostea și standardele înalte ale unei mame îi determină pe copiii ei să acționeze responsabil fără ezitare, să abordeze cu seriozitate educația și dezvoltarea personală și să contribuie permanent la bunăstarea tuturor celor din jurul lor. Vârstnicul Neal A. Maxwell a

întrebat odată: „Când adevărata istorie a omenirii va fi pe deplin dezvăluită, va avea ea ca trăsătură principală ecoul armelor de foc sau sunetul inspirat al cântecelor de leagăn? Marile armistiții încheiate de soldați sau spiritul împăciuitoare al femeilor exercitat în căminele lor și în cartierele lor? Ce s-a întâmplat în leagăne și bucătării va avea o influență mai mare decât ce s-a întâmplat în guverne?”³

Cel mai sacru este rolul femeii în crearea vieții. Știm că trupurile noastre fizice au o origine divină⁴ și că trebuie să trecem atât printr-o naștere fizică, precum și printr-o renaștere spirituală pentru a ajunge în cele mai înalte sfere din împărăția celestială a lui Dumnezeu.⁵ Astfel, femeile au un rol integrant (uneori cu riscul vieții proprii) în lucrarea și slava lui Dumnezeu de a „[realiza] nemurirea și viața veșnică a omului”⁶. Ca bunici, mame și modele, femeile sunt păzitoarele izvorului vieții, învățând fiecare generație despre importanța purității sexuale – despre castitate înainte de căsătorie și fidelitate în timpul căsătoriei. În acest

familiei. Orice altceva ar putea realiza o femeie, influența sa morală nu este mai optim folosită decât în familie.

Atitudinea față de sexualitatea omului amenință autoritatea morală a femeilor pe mai multe fronturi. Avortul din motive personale sau sociale atacă esența celor mai sacre puteri ale femeii și îi distruge autoritatea morală. Același lucru este valabil și în cazul imoralității sexuale și îmbrăcămintei sumare, care nu numai că înjosesc femeile, ci și întăresc minciuna că sexualitatea unei femei este cea care îi definește valoarea.

Există de mult timp un standard cultural ambiguu care cere femeilor să fie prudente din punct de vedere sexual, dar scuză imoralitatea bărbaților. Nedreptatea unui astfel de standard ambiguu este evidentă și a fost pe drept criticat și respins. Având în vedere această respingere, unii ar fi putut spera ca bărbații să se ridice la standardul unic, superior, dar s-a întâmplat exact opusul – femeile și fetele sunt acum încurajate să fie la fel de promiscue precum acest standard ambiguu le permite bărbaților să fie. Acolo unde odată standardele superioare ale femeilor cereau devotament și responsabilitate din partea bărbaților, avem acum relații sexuale fără conștiință, familii fără tați și sărăcie crescândă. Promiscuitatea egalității de oportunități le jefuiește pur și simplu pe femei de influența lor morală și degradează întreaga societate.⁹ În acest aranjament lipsit de valoare, bărbații sunt cei „eliberați” și femeile și copiii cei care suferă.

O a treia amenințare vine din partea acelor care, în numele egalității, doresc să ștergă toate diferențele dintre masculin și feminin. Deseori, aceasta ia forma încurajării femeilor să adopte trăsături mai masculine – să fie mai agresive, dure și înfruntătoare. Se

obișnuiește acum ca, în filme și jocuri video, să vezi femei în roluri deosebit de violente, lăsând în urma lor trupuri moarte și distrugerii. Este distrugător pentru suflet să vezi bărbați în astfel de roluri și, cu siguranță, mai distrugător să vezi că femeile sunt cele care comit violențe și suferă efectul lor.

Fosta președintă generală a Tinerelor Fete, Margaret D. Nadauld, ne-a învățat: „Lumea are destule femei care sunt dure; avem nevoie de femei care sunt blajine. Sunt destule femei care sunt brutale; avem nevoie de femei care sunt amabile. Sunt destule femei care sunt nepoliticoase; avem nevoie de femei care sunt politicoase. Avem destule femei faimoase și bogate; avem nevoie de femei credincioase. Avem destulă lăcomie; avem nevoie de mai multă bunătate. Avem destulă vanitate; avem nevoie de mai multă virtute. Avem destulă popularitate; avem nevoie de mai multă puritate”¹⁰. Prin estomparea diferențelor dintre feminin și masculin, pierdem darurile distinctive, complementare ale femeilor și bărbaților, care împreună realizează un întreg mai mare.

Rugămintea mea pentru femeile și fetele de astăzi este să vă protejați și să cultivați forța morală care există în dumneavoastră. Păstrați acea virtute firească și acele daruri unice cu care vă nașteți în această lume. Intuiția dumneavoastră vă spune să faceți bine și să fiți bune și, în timp ce veți urma îndemnul Spiritului Sfânt, autoritatea și influența dumneavoastră morale vor crește. Tinerelor fete le spun: Nu pierdeți acea forță morală, în special când nici măcar nu ați ajuns să o aveți dezvoltată pe deplin. Fiți deosebit de atente ca limbajul vostru să fie curat, nu vulgar; ca îmbrăcămintea voastră să reflecte decență, nu vanitate; ca propriul comportament să arate puritate, nu promiscuitate. Nu puteți să-i

înălțați pe alții la virtute, dacă voi vă complaceți în viciu.

Dragi surori, în toate relațiile dumneavoastră, relația personală cu Dumnezeu, Tatăl dumneavoastră Ceresc, sursa forței dumneavoastră morale, este cea pe care trebuie să-o puneți întotdeauna pe primul loc în viață. Aduceți-vă aminte că tăria lui Isus a fost rezultatul supunerii Sale totale față de voința Tatălui. El nu S-a abătut niciodată de la ceea ce-I era plăcut Tatălui Său.¹¹ Străduiți-vă să fiți acel fel de ucenic al Tatălui și al Fiului, iar influența dumneavoastră nu va slăbi niciodată.

Și să nu vă fie teamă să exercitați această influență fără frică și fără a vă scuza. „Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui [bărbat, femeie și copil] vă cere socoteală de nădejdea care este în voi.”¹² „Propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura.”¹³

„Creșteți copiii în lumină și adevăr.”¹⁴
 „Învățați-i) să se roage și să umble în dreptate înaintea Domnului.”¹⁵

Nimeni să nu înțeleagă greșit, cu bună știință, aceste îndemnuri adresate femeilor. Dacă laud și încurajez forța morală a femeilor, nu spun că bărbații și băieții sunt scutiți cumva de îndatorirea lor de a apăra adevărul și neprihănirea, că responsabilitatea lor de a sluji, de a face sacrificii și de a administra este mai puțin importantă decât cea a femeilor sau că poate fi lăsată în seama femeilor. Dragi frați, să acționăm împreună cu femeile, să ducem împreună poverile și să ne cultivăm autoritatea noastră morală de soți.

Dragi surori, ne bazuim pe forța morală pe care o aduceți în lume, în căsătorie, în familie și în Biserică. Ne bazuim pe binecuvântările pe care

le aduceți din cer prin rugăciunile și credința dumneavoastră. Ne rugăm să fiți protejate, să aveți bunăstare și fericire și ca influența dumneavoastră să fie susținută. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 2 Timotei 1:5.
2. Orson Scott Card, „Neighborliness: Daines Style”, *Ensign*, apr. 1977, p. 19.
3. Neal A. Maxwell, „The Women of God”, *Ensign*, mai 1978, p. 10–11.
4. Vezi Moise 2:27.
5. Vezi Moise 6:57–60.
6. Moise 1:39.
7. „Cu un secol în urmă, eruditul John Bowlby a descoperit că legătura creată prin nenumărate interacțiuni dintre mamă și copil este esențială pentru dezvoltarea socio-emoțională... Și erudita feministă Sara Ruddick a identificat «dragostea atentă» a mamei ca esența calității de părinte eficient. Prin «ochii răbdători ai dragostei», mamele dobândesc o cunoaștere specială a propriilor copii – o cunoaștere

care le conferă capacitatea unică de a ști care sunt cu adevărat «cele mai bune practici» pentru fiecare copil” (Jenet Jacob Erickson, „Love, Not Perfection, Root of Good Mothering”, *Deseret News*, 12 mai 2013, p. G3).

8. Este adevărat că multe femei din multe generații au fost exploatate sau împovărate cu poveri nedrepte atât în familie, cât și la serviciu, dar nu este permis și nu trebuie ca altruismul și sacrificiul să fie exploatate sau abuzate. Vărstnicul Bruce C. Hafen a făcut observația: „Dacă a fi «altruistă» înseamnă că o femeie trebuie să renunțe la identitatea naturii ei și la creșterea personală, această înțelegere a altruismului este greșită... Dar, astăzi, paradigma privind liberalismul merge prea departe în sens opus, creând un stereotip conform căruia femeile sunt excesiv de *independente* de familiile lor. O opinie mai chibzuită este aceea că soțul și soția sunt *interdependenți* unul față de altul... Criticii care au deplasat mamele de la dependență la independență au sărit peste fertila zonă de mijloc a interdependenței. Cei care au deplasat mamele de la altruism la egoism au sărit peste fertila zonă de mijloc a slujirii consimțite care contribuie la creșterea personală a femeii. Din cauza acestor exagerări, dezbaterile privind valoarea calității de mamă au determinat, în mod ironic, ca societatea, în general, să desconsidere nu numai mamele, ci și femeile în general” („Motherhood and the Moral Influence of Women” [cuvântare adresată în cadrul Congresului Mondial al Familiilor II, Geneva, sesiunea plenară IV, 16 nov. 1999], http://worldcongress.org/wcf2_sprks/wcf2_hafen.htm).
9. Într-un articol publicat de *Wall Street Journal*, o mamă a spus: „Cu excepția unor mormoni, evangheliști și evrei ortodocși, cei mai mulți dintre noi nu știm cum să-i învățăm pe fiii și fiicele noastre să nu renunțe la trupurile lor atât de ușor... Totuși, în cercul meu de prietene, dorința de a reveni la castitate este puternică. Nu știu ca vreuna dintre ele care să nu aibă sentimente neplăcute față de trecutul ei sexual. Și nicio femeie dintre cele cărora le-am adresat întrebări cu privire la acest subiect nu a spus că și-ar fi dorit să fi «experimentat» mai mult” (Jennifer Moses, „Why Do We Let Them Dress Like That?” *Wall Street Journal*, 19 mart. 2011, p. C3).
10. Margaret D. Nadauld, „The Joy of Womanhood”, *Liahona*, ian. 2001, p. 18.
11. Vezi Ioan 8:29.
12. 1 Petru 3:15.
13. 2 Timotei 4:2.
14. Doctrină și legăminte 93:40.
15. Doctrină și legăminte 68:28.

Vârstnicul S. Gifford Nielsen
din Cei Șaptezeci

Să grăbim tactica Domnului!

Fiecare dintre noi trebuie să-și stabilească și să pună în practică propria-i tactică pentru a sluji cu entuziasm alături de misionarii cu timp deplin.

În urmă cu mai mulți ani, a trebuit să vorbesc cu soția unuia dintre episcopii din țărșul nostru, așadar am sunat la telefon. Mi-a răspuns fiul lor cel mic. Am spus: „Bună! Mama ta este acasă?”

El a răspuns: „Da, este. Ți-o voi da la telefon. Cine o caută?”

I-am răspuns: „Spune-i că o caută președintele Nielsen”.

A urmat o pauză scurtă și, apoi, am auzit un glas foarte entuziasmat spunând: „Mami, te caută președintele *Hinckley* la telefon!”

Nu-mi pot imagina ce i-a trecut ei prin minte... Cred că nu i-a trebuit niciodată atât de mult timp pentru a ajunge la telefon. Prin minte, mi-a trecut următorul gând: „S-o fac?”. Nu am făcut-o, însă am răs împreună pe această temă. Acum, când mă gândesc la aceasta, cred că ea a fost foarte dezamăgită pentru că eu am fost cel cu care a vorbit...

Ce ați face dacă profetul Domnului chiar v-ar apela? Ei bine, el a făcut-o! Președintele Thomas S. Monson, așa cum a făcut și în această dimineață, ne-a apelat pe fiecare în parte și ne-a invitat să luăm parte la o lucrare foarte

importantă. Dânsul a spus: „Acum este momentul ca membrii și misionarii să se unească, să lucreze împreună, să muncească în via Domnului pentru a aduce suflete la El” („Credință în lucrarea de salvare”, [transmisiune a adunării de instruire a conducătorilor din întreaga lume, iunie 2013]; lds.org/broadcasts).

Îi dăm noi ascultare?

În toată lumea, țărșii, districtele și misiunile au parte de un nou nivel de energie, în timp ce declarația pe care Salvatorul i-a făcut-o lui Joseph Smith, în anul 1832, se împlinește: „Iată, voi grăbi lucrarea Mea, la timpul ei” (D&L 88:73).

Dragi frați și surori, acel timp este *acum!* Simt aceasta, cum de altfel sunt sigur că și dumneavoastră o simțiți.

Doresc să-mi pun în practică entuziasmul și credința în Isus Hristos. Când am jucat fotbal american, am gândit tactic. Dacă echipa noastră era pregătită cu schemele potrivite, nu exista nicio îndoială că aveam să câștigăm meciul. Recent, am vorbit cu LaVell Edwards, legendarul antrenor al echipei BYU, despre tacticile noastre, iar dânsul a spus: „Nu-mi păsa ce schemă alegeai atât timp cât noi marcam!”. Fiind unul dintre coordonatorii

de joc, am crezut că era ceva mult mai complex, dar poate că tocmai simpla sa filozofie este motivul pentru care un stadion îi poartă numele.

Având în vedere că suntem cu toții în echipa Domnului, are fiecare dintre noi propria-i tactică pentru a câștiga? Suntem pregătiți de joc? Dacă noi, membrii, ne iubim cu adevărat familiile, prietenii și asociații, nu ne dorim să le împărtășim mărturia noastră despre Evanghelia restaurată?

În cadrul Seminarului pentru noii președinți de misiune, care a avut loc în luna iunie, un număr record de 173 de președinți noi, alături de soțiile dâșilor, au primit ultimele instrucțiuni înainte de a-și începe slujirea. Toți cei 15 membri ai Primei Președinții și ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli s-au adresat acestui grup special.

Vârstnicul L. Tom Perry a oferit remarcile de încheiere: „Aceasta este cea mai remarcabilă perioadă din istoria Bisericii. Este la fel de importantă ca marile evenimente care au avut loc în trecut, la fel ca Prima Viziune, la fel ca darul reprezentat de Cartea lui Mormon, la fel ca restaurarea Evangheliei, la fel ca toate celelalte lucruri care ne-au clădit acea temelie pentru a ne duce și a propovădui în împărăția Tatălui nostru din Cer” („Concluding Remarks” [cuvântare adresată în cadrul Seminarului pentru noii președinți de misiune, 26 iunie 2013], p. 1, Biblioteca de Istorie a Bisericii, orașul Salt Lake).

Noi trebuie să ne implicăm mai mult ca niciodată pentru a fi în armonie cu entuziasmul conducătorilor noștri și cu angajamentul misionarilor noștri cu timp deplin. Fără noi, această lucrare nu va avansa așa cum dorește Domnul! Președintele Henry B. Eyring a spus: „Indiferent de vârsta, competența, chemarea în Biserică sau de locul unde trăim, suntem chemați să conlucrăm în unitate pentru a-L ajuta în lucrarea Sa

de a aduna suflete” („Noi suntem uniți”, *Liahona*, mai 2013, p. 62).

Îmi permiteți să vă împărtășesc o tactică pe care m-am simțit îndemnat s-o implementez după ce m-am rugat, după ce am citit capitolul 13 din *Predicați Evanghelia Mea* și după ce am cugetat la experiențe trecute? Vă invit să luați în considerare aceste trei aspecte când vă gândiți la propria tactică.

Primul, trebuie să vă rugați concret, în fiecare zi, pentru a aduce pe cineva mai aproape de Salvator și de Evanghelia Sa. Puteți să faceți aceasta privindu-i pe toți oamenii ca fiind fii și fiice ai lui Dumnezeu care se ajută unul pe altul de-a lungul călătoriei lor spre casă. Gândiți-vă la noii prieteni pe care vi-i veți face.

Al doilea, rugați-vă pentru misiunea care slujesc în zona dumneavoastră și pentru simpatizanții lor, pe nume, în fiecare zi. Singurul mod în care puteți face aceasta este să-i salutați, să vă uitați la ecusoanele lor, să le spuneți pe nume și să-i întrebați cui îi propovăduiesc. Vârstnicul Russell M. Nelson a scris în mod înțelept: „Până nu cunoști numele și chipul unui om, Domnul nu te poate ajuta să-i cunoști inima”.

Am fost prezent la botezul unei surori minunate care și-a împărtășit

mărturia. Mi-o voi aminti mereu spunând: „Niciodată nu au fost atât de mulți oameni care să se roage pentru mine și niciodată nu am simțit atât de multă dragoste! Știu că această lucrare este adevărată!”.

Al treilea, invitați un prieten la o activitate care se desfășoară în casa dumneavoastră sau în afara ei. Oriunde mergeți sau orice faceți, gândiți-vă cui i-ar prinde bine acea activitate și, apoi, dați ascultare Spiritului în timp ce vă îndrumă.

Salvatorul m-a învățat o lecție discretă în ceea ce privește propria-mi învățare a Evangheliei care, cred eu, are o minunată legătură cu „grăbirea”. Când sunt implicat sentimental în ceva, acest lucru se vede în notițele mele care, adesea, se încheie cu semnul exclamării, ceea ce prin definiție indică un „sentiment puternic [sau o] subliniere a unei importanțe majore” (*Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, a 11-a ediție, [2003], „Semnul exclamării”).

Am devenit curios pe măsură ce scripturi despre „adunare”, care se încheie cu acest semn de punctuație, începuseră să-mi sară în ochi, ca în cazul dorinței sincere a lui Alma: „O, cum aș dori să fiu un înger și să pot avea împlinită dorința inimii mele, ca

să pot să merg și să vorbesc cu trâmbița lui Dumnezeu, cu un glas care să cutremure pământul și să strig pocăință către fiecare popor!” (Alma 29:1).

Am găsit 65 de pasaje scripturale care indică acest tip de trăire misionară puternică, inclusiv următoarele versete:

„Ce mare este bucuria Sa pentru sufletul care se pocăiește!

Și dacă va fi ca voi să lucrați toate zilele propovăduind pocăința către acest popor și veți aduce chiar numai un suflet la Mine, ce mare va fi bucuria voastră cu el în împărăția Tatălui Meu!

Și acum, dacă bucuria voastră va fi mare cu un singur suflet pe care l-ați adus la Mine, în împărăția Tatălui Meu, ce mare va fi bucuria voastră, dacă veți aduce mai multe suflete la Mine!” (D&L 18:13, 15–16).

Înțelegerea acestor versete speciale a jucat un rol important în prima mea însărcinare în calitate de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci. Eram puțin neliniștit pentru că însoțeam un apostol, pe vârstnicul Quentin L. Cook, la o conferință de țară. Când am intrat în biroul președintelui de țară pentru prima adunare din acel sfârșit de săptămână, am remarcat o pereche de pantofi uzați, suflată în bronz, așezată pe un raft din spatele biroului său, care era însoțită de un verset care se termina cu un semn de exclamare. Când l-am citit, am simțit că Domnul știa ce studiam, că îmi răspunsese la rugăciuni și că El știuse exact de ce aveam nevoie pentru a-mi liniști inima agitată.

L-am rugat pe președintele de țară să-mi spună povestea acelei perechi de pantofi.

El a spus:

„Aceștia sunt pantofii unui tânăr convertit care, deși avea o familie a cărei situație financiară nu era deloc bună, a decis să slujească în misiune în mod onorabil și a făcut-o în Guatemala. Când și-a terminat

misiunea, l-am întâlnit pentru a-l elibera în mod onorabil și am văzut că pantofii săi erau uzați în totalitate. Acest tânăr îi oferise Domnului tot ce avusese, fără prea mult sau fără niciun sprijin material din partea familiei.

El a remarcat că priveam țintă la pantofii lui și m-a întrebat: «Stimate președinte, este ceva în neregulă?».

I-am răspuns: «Nu, stimată vârstnic, este totul în regulă! Îmi poți da mie acești pantofi?».

Președintele de țarăș a continuat: „Respectul și dragostea mea față de acest fost misionar erau copleșitoare! Am dorit să immortalizez experiența respectivă, așa că am suflat în bronz acești pantofi. Când intru în acest birou, îi văd și îmi amintesc de efortul pe care cu toții trebuie să-l depunem, indiferent de împrejurările în care ne aflăm. Versetul respectiv era din Isaia: «Ce frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea! Picioarele celui ce zice Sionului: 'Dumnezeul tău împărătește!» (Isaia 52:7)».

Dragii mei frați și dragile mele surori, este posibil ca soția bunului episcop să se fi întrebat de ce o fi sunat-o profetul. Depun mărturie că ea și noi nu mai trebuie să ne întrebăm deloc – SEMNUL EXCLAMĂRII!

Eu știu că fiecare dintre noi trebuie să-și stabilească și să pună în practică propria-i tactică pentru a sluji cu entuziasm alături de misionarii cu timp deplin – SEMNUL EXCLAMĂRII!

Mărturia mea o susține pe cea a profetului Joseph Smith: „Și acum, după numeroasele mărturii care au fost date despre El, aceasta este mărturia, ultima dintre toate, pe care o dăm despre El: Că El trăiește!” (D&L 76:22). În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul Arnulfo Valenzuela
din Cei Șaptezeci

Lucruri mici și simple

Să ne întindem brațele către alții cu credință și dragoste.

Dragii mei frați și dragele mele surori, în urmă cu câteva săptămâni am fost la Centrul de pregătire a misionarilor din Mexico City pentru a împărtăși un mesaj misionarilor. Soția mea și cu mine am ajuns, în mod intenționat, cu câteva ore mai devreme. Când ne-am plimbat în grădinile frumoase și pe străzile curate ale CPM, nu aveam cum să nu observăm fericirea care radia pe fețele a sute de vârstnici tineri și surori tinere, fiecare dintre ei fiind concentrat să dobândească noi cunoștințe lingvistice și să învețe să aprecieze mai mult scopul său ca misionar.

Când am făcut o pauză pentru a privi atent această priveliște remarcabilă, am reflectat asupra cuvintelor lui Alma referitoare la momentul când i-a poruncit fiului său, Helaman, să consemneze istoria poporului său ca parte a cronicilor care îi fuseseră încredințate și să păstreze toate aceste lucruri sacre pentru ca, într-o zi, ele să ajungă la fiecare națiune, neam, limbă și popor.

Apoi, Alma i-a spus:

„Acum, voi ați putea să credeți că aceasta este nebunie din partea mea; dar iată, vă zic vouă că prin lucruri mici și simple lucruri mari sunt împlinite; și mijloacele mici de multe ori îi fac de rușine pe cei înțelepți.

Și Domnul Dumnezeu lucrează prin mijloace prin care să aducă la

îndeplinire scopurile Sale cele mari și veșnice; și prin mijloace foarte mici îi face de rușine Domnul pe cei înțelepți și înfăptuiește salvarea multor suflete” (Alma 37:6–7).

Inocența și tinerețea misionarilor noștri exemplifică ceea ce înseamnă calea Domnului – și anume că cei care sunt umili îi pot „invita pe alții să vină la Hristos, ajutându-i să primească Evanghelia restaurată prin credință în Isus Hristos și ispășirea Sa, pocăință, botez, primirea darului Duhului Sfânt și îndurarea până la sfârșit” (*Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* [2004], p. 1).

În calitate de membri ai Bisericii, putem, prin intermediul propriilor lucrurilor mici și simple, să „[fi convins] pe mulți de greșeala căilor lor” și să-i aducem „pe ei la cunoașterea Dumnezeului lor, pentru salvarea sufletelor lor” (Alma 37:8).

La un moment dat, am fost, alături de un președinte de țarăș și de un episcop, în vizită la un membru mai puțin activ. Noi l-am învățat, într-un mod foarte simplu, despre binecuvântările zilei de sabbat. Ne-am exprimat dragostea sinceră față de el. El a răspuns: „Tot ceea ce aveam nevoie era ca cineva să vină și să-mi dea un *abrazo*, adică o îmbrățișare”. M-am ridicat instantaneu și l-am îmbrățișat. A doua zi era duminică. Acel frate

a venit la adunarea de împărtășanie împreună cu toată familia sa.

În timpul unei vizite a învățătoarelor vizitatoare, Martha, o membră a episcopiei noastre, i-a spus soției mele și kolegei sale să nu mai vină niciodată. Ea luase decizia de a nu mai veni la Biserică. Una dintre învățătoarele vizitatoare a întrebat-o pe Martha dacă ar fi de acord să intoneze un imn împreună pentru ultima dată, iar ea a fost de acord. În timp ce cântau, ceva special s-a întâmplat. Puțin câte puțin, Spiritul a început să umple camera. Fiecare dintre ele l-au simțit. Inima Martei a început să se înmoaie. Cu ochii plini de lacrimi, ea le-a spus învățătoarelor vizitatoare ce avea pe suflet. În acel moment, ea și-a dat seama că știa că Evanghelia este adevărată. Le-a mulțumit învățătoarelor vizitatoare și și-a exprimat dorința ca ele să mai vină. Din acea zi înainte, ea le-a primit cu bucurie.

Martha a început să vină la Biserică împreună cu fiica ei cea mică. Ele au participat la adunările Bisericii, în mod regulat, timp de mulți ani, Martha nepierzându-și niciodată speranța că soțul ei ar putea alege, în cele din urmă, să li se alăture. În cele din urmă, a sosit și ziua când Domnul i-a atins inima și el a început să meargă la Biserică împreună cu ele, așa cum a făcut, după aceea, și cealaltă fiică a lor. Această familie a început să simtă adevărata bucurie care rezultă din faptul de a avea binecuvântările Evangheliei în căminul lor. De atunci, Martha a slujit cu credință în calitate de președintă a Societății de Alinare din episcopia noastră și soțul ei și-a îndeplinit bine sarcina în mai multe chemări din cadrul țării. Toate aceste lucruri au început cu intonarea unui imn, un lucru mic și simplu care i-a atins inima Marthei.

Naaman a fost căpetenia oștirii

împăratului Siriei, un bărbat de onoare, un bărbat puternic și curajos; dar el era lepros. (vezi 2 Împărați 5:1). Nereușind să primească un leac pentru lepra sa de la împăratul lui Israel, Naaman s-a dus la casa profetului Elisei. Elisei i-a trimis un sol, care i-a spus:

„Du-te, și scaldă-te de șapte ori în Iordan; și carnea ți se va face sănătoasă, și vei fi curat.

Naaman s-a mâniat, și a plecat, zicând: «Eu credeam că va ieși la mine, se va înfățișa el însuși, va chema numele Domnului, Dumnezeului lui, își va duce mâna pe locul răni, și va vindeca lepra...

Dar slujitorii lui s-au apropiat să-i vorbească, și au zis: «Părinte, dacă prorocul ți-ar fi cerut un lucru greu, nu l-ai fi făcut? Cu atât mai mult trebuie să faci ce ți-a spus: 'Scaldă-te, și vei fi curat'».

S-a pogorât atunci și s-a cufundat de șapte ori în Iordan, după cuvântul omului lui Dumnezeu; și carnea lui s-a făcut

iarăși cum este carnea unui copilaș, și s-a curățit” (2 Împărați 5:10–11, 13–14).

Profetul nostru, președintele Thomas S. Monson, ne-a invitat pe toți să mergem și să ne salvăm frații și surorile. Dânsul a spus: „Lumea are nevoie de ajutorul nostru. Sunt picioare care trebuie întărite, mâini care trebuie strânse, minți care să fie încurajate, inimi care să fie inspirate și suflete care să fie salvate. Bindecuvântările eternității vă așteaptă” („Pentru salvare”, *Liahona*, iulie 2001, p. 57).

Depun mărturie că mulți dintre aceia care au nevoie de ajutorul nostru ne așteaptă. Ei sunt gata ca frații lor curajoși și surorile lor curajoase să își întindă brațele către ei și să-i salveze prin intermediul lucrurilor mici și simple. Eu, personal, am petrecut multe ore vizitând membri mai puțin activi ai Bisericii ale căror inimi au fost deja înmuiate de Domnul, care acum sunt gata să primească mărturiile noastre și sincerele noastre dovezi de iubire. Când ne întindem brațele către ei și îi invităm, ei vor reveni în Biserică fără nicio ezitare.

Să ne întindem brațele către alții cu credință și dragoste. Să ne amintim de promisiunea Domnului:

„Și dacă va fi ca voi să lucrați toate zilele propovăduind pocăința către acest popor și veți aduce chiar numai un suflet la Mine, ce mare va fi bucuria voastră cu el în împărăția Tatălui Meu!

Și acum, dacă bucuria voastră va fi mare cu un singur suflet pe care l-ați adus la Mine, în împărăția Tatălui Meu, ce mare va fi bucuria voastră, dacă veți aduce mai multe suflete la Mine!” (D&L 18:15–16).

Depun mărturie despre dragostea pe care Domnul o are pentru toți copiii Săi. Eu știu că El trăiește și că El este Mântuitorul nostru. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul Timothy J. Dyches
din Cei Șaptezeci

Vreți să fiți făcuți întregi?

Pe măsură ce ne pocăim și ne convertim la Domnul, suntem făcuți întregi și vina noastră este ștearsă.

În timpul unei perioade de mare sărbătoare în Ierusalim, Salvatorul a plecat din rândul mulțimii pentru a-i căuta pe cei nevoiași. El i-a găsit la Betesda, scaldătoarea cu cinci pridvoare de lângă Poarta Oilor, renumită pentru faptul că acolo se adunau cei bolnavi.

Evanghelia după Ioan ne relatează că, lângă scaldătoare, „zăceau o mulțime de bolnavi, orbi, schiopi, uscați, care așteptau mișcarea apei.

Căci un înger al Domnului se pogora, din când în când, în scaldătoare, și tulbura apa. Și cel dintâi, care se pogora în ea, după tulburarea apei, se făcea sănătos, orice boală ar fi avut” (Ioan 5:3–4).

Vizita Salvatorului este ilustrată într-o frumoasă pictură a lui Carl Bloch, numită *Hristos vindecându-i pe cei bolnavi la Betesda*. Bloch îl ilustrează pe Isus ridicând cu blândețe un baldachin temporar sub care se afla un om „[bolnav]” (Ioan 5:7) care stătea lângă scaldătoare, așteptând. Aici, cuvântul *[bolnav]* se referă la cineva care este lipsit de putere și subliniază mila și harul Salvatorului, care a venit, umil, să slujească celor care nu se puteau ajuta singuri.

În această pictură, omul bolnav este reprezentat ghemuindu-se pe jos, la

umbră, epuizat și demoralizat după ce a trebuit să-și îndure boala vreme de 38 de ani.

În timp ce Salvatorul ridică marginea pânzei cu o mână, face un semn cu cealaltă și adresează o întrebare profundă: „Vrei să te faci sănătos?”

Bolnavul i-a răspuns: „Doamne, n-am pe nimeni să mă bage în scaldătoare când se tulbură apa; și, până să mă duc eu, se pogoară altul înaintea mea” (Ioan 5:6–7).

La rugămintea aparent imposibilă a bolnavului, Isus oferă un răspuns profund și neașteptat:

„Scoală-te, ridică-ți patul și umblă. Îndată omul acela s-a făcut sănătos, și-a luat patul, și umbla” (Ioan 5:8–9).

Luca ne povestește o altă întâmplare marcată de grija tandră a Salvatorului, care, în timp ce călătorea spre Ierusalim, a întâlnit 10 leproși. Din cauza bolii lor, ei „au stătut departe” (Luca 17:12). Ei erau niște proscrși – necurați și nedoriți.

„Isuse, Învățătorule, ai milă de noi”, au implorat ei (Luca 17:13) – cu alte cuvinte, s-au rugat insistent: „Nu poți face ceva pentru noi?”

Marele Tămăduitor, plin de compasiune, știa că, înainte de toate, credința

trebuie să preceadă miracolul și, drept urmare, le-a spus: „Duceți-vă și arătați-vă preoților!” (Luca 17:14).

Pentru că au mers cu credință, miracolul s-a întâmplat. Puteți să vă imaginați bucuria coplesitoare pe care o simțeau cu fiecare pas, pe măsură ce au observat, în timp real, cum trupurile lor erau curățate, vindecate și făcute sănătoase chiar în fața propriilor ochi?

„Unul dintre ei, când s-a văzut vindecat, s-a întors, slăvind pe Dumnezeu cu glas tare.

S-a aruncat cu fața la pământ la picioarele [Învățătorului], și I-a mulțumit...

Apoi [Isus] i-a zis: «Scoală-te și pleacă; credința ta te-a mântuit» (Luca 17:15–16, 19).

În calitatea mea de medic și chirurg, m-am concentrat asupra reparării și vindecării trupului fizic. Isus Hristos vindecă trupul, mintea și spiritul și vindecarea Sa începe cu credința.

Vă amintiți când v-ați simțit plini de bucurie și credință? Vă amintiți momentul când v-ați dobândit mărturia sau când Dumnezeu v-a confirmat faptul că sunteți fiul Său sau fiica Sa și că El vă iubește foarte mult – și v-ați simțit întregi? Dacă ați uitat acele momente, atunci vi le puteți aminti.

Salvatorul ne sfătuiește ce să facem pentru a fi făcuți sănătoși – pentru a fi

întregiți sau pentru a fi vindecați:

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.

Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.

Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:28–30).

Îndemnul „[Veniți și urmați-Mă]” (Luca 18:22) ne invită să lăsăm în urmă vechea viață și dorințele lumești și să devenim o făptură nouă pentru care „cele vechi s-au dus [și] toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17), având chiar și o inimă nouă, plină de credință. Și suntem făcuți întregi din nou.

„Apropiati-vă de Mine și am să Mă apropii de voi; căutați-mă cu toată sânguința și Mă veți găsi; cereți și veți primi; bateți și vi se va deschide” (D&L 88:63).

Pe măsură ce ne apropiem de El, ne dăm seama că viața muritoare este menită să fie dificilă și că „o opoziție în toate lucrurile” (2 Nefi 2:11) nu reprezintă un cusur al planului salvării. Opoziția este, mai degrabă, elementul indispensabil al vieții muritoare și ne întărește voința și ne perfecționează alegerile. Vicisitudinile vieții ne ajută să dezvoltăm o relație veșnică cu Dumnezeu – și să ne imprimăm

imaginea Sa pe înfățișarea noastră, pe măsură ce Îi oferim inimile noastre (vezi Alma 5:19).

„Să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea” (Luca 22:19) este ceea ce Salvatorul ne-a cerut să facem atunci când a instituit ceea ce numim împărțășanie. Această rânduială, realizată cu ajutorul pâinii și a apei, ne reînnoiește legămintele sacre pe care le-am făcut cu Dumnezeu și invită puterea ispășirii în viețile noastre. Suntem vindecați cu condiția abandonării obiceiurilor și stilurilor de viață care împietresc inimi și duc la îndărătnicie. Când punem jos „armele răzvrătirii [noastre]” (Alma 23:7), noi acționăm cu adevărat „prin [noi înșine]” (D&L 58:28), fără să mai fim orbiți de sofismele lui Satana sau asurziți de zgomotul discordant al lumii laice.

Pe măsură ce ne pocăim și ne convertim la Domnul, suntem făcuți întregi și vina noastră este ștersă. Totuși, s-ar putea să ne întrebăm, ca și Enos: „Cum se face asta?”. Domnul răspunde: „Datorită credinței tale în Hristos ... prin urmare, du-te; credința ta te-a făcut întreg” (Enos 1:7, 8).

Corrie ten Boom, o creștină devotată, de origine olandeză, a avut parte de o astfel de vindecare, în pofida faptului că a fost captivă în lagăre de concentrare în timpul celui de-al Doilea

Război Mondial. Ea a suferit foarte mult, dar, spre deosebire de iubita ei soră, Betsie, care a pierit în unul dintre lagăre, Corrie a supraviețuit.

După război, ea a vorbit deseori în public despre experiențele ei și despre vindecare și iertare. La un moment dat, un fost paznic nazist, care luase parte la groaznică încarcerare a lui Corrie în lagărul Ravensbrück, Germania, a venit la ea, bucurându-se de mesajul ei despre iertarea și dragostea lui Hristos.

„Cât de recunoscător sunt pentru mesajul dumneavoastră, *Fraulein*», a spus el. «La gândul că, așa cum spuneți dumneavoastră, El a luat asupra Lui păcatele mele!»

A dorit să dea mâna cu mine», a spus Corrie. „Și eu, care am propovăduit atât de des... nevoia de a ierta, nu am putut să-i întind mâna.

Chiar dacă gândurile răzbunătoare și pline de furie deveneau mai puternice, știam că ele mă fac să comit un păcat ... Doamne Isuse, m-am rugat, iartă-mă și ajută-mă să-l iert.

Am încercat să zâmbesc [și] am încercat să îi întind mâna. Nu am putut. Nu am putut să simt nimic, nici cea mai mică scânteie de căldură sau caritate. Așa că am rostit din nou o rugăciune în gând. Isus, nu pot să-l iert. Oferă-mi iertarea Ta.

Când am dat mâna cu el, ceva incredibil s-a întâmplat. Din umăr, de-a lungul brațului meu și până în mâna mea părea că trece un curent din mine spre el, în timp ce în inima mea răsarise o dragoste pentru acest străin ce aproape că m-a copleșit.

Și, astfel, am aflat că nu de puterea noastră de iertare sau de bunătatea noastră depinde vindecarea oamenilor, ci de a Lui. Când El ne spune să ne iubim dușmanii, El ne oferă, împreună cu această poruncă, însăși dragostea”¹.

Corrie ten Boom a fost făcută sănătoasă.

Președintele Thomas S. Monson a spus: „Există doar o singură viață care îi sprijină pe cei care sunt tulburați sau copleșiți de durere și necaz – chiar Domnul Isus Hristos”².

Dacă vă simțiți necurați, neubiți, nefericiți, nedemni, bolnavi sau incompleți, amintiți-vă că „tot ce este nedrept în viață poate fi îndreptat prin ispășirea lui Hristos.”³ Aveți credință și răbdare în scopurile Salvatorului pentru dumneavoastră, care se vor îndeplini la timpul ales de El. „Nu [vă temeți], [credeți] numai” (Marcu 5:36).

Fiți siguri că Salvatorul încă dorește să ne vindece sufletele și să ne oblojească inimile. El stă la ușă și bate. Fie ca noi să Îi răspundem începând din nou să ne rugăm, să ne pocăim, să iertăm și să uităm! Fie ca noi să-L iubim pe Dumnezeu, să ne slujim aproapele și să stăm în locurile sfinte, având o viață curată! Omul bolnav de la scaldătoarea din Betesda,

leproșii care călătoreau spre Ierusalim și Corrie ten Boom au fost făcuți sănătoși. „Vreți să vă faceți sănătoși? Ridicați-vă și umblați! „Harul [Său] [vă] este de ajuns” (2 Corinteni 12:9) și nu veți merge singuri.

Am ajuns să știu că Dumnezeu trăiește. Eu știu că noi, toți, suntem copiii Săi și că El ne iubește pentru cine suntem și pentru cine putem deveni. Știu că Și-a trimis Fiul în lume pentru a fi sacrificiul ispășitor pentru toată omenirea și știu că cei care acceptă Evanghelia Sa și Îl vor urma, vor fi făcuți sănătoși și întregi – „la timpul ales de El și în felul Lui și potrivit voinței Sale” (D&L 88:68), prin intermediul îndurării Sale blânde. Aceasta este mărturia mea către dumneavoastră, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Corrie ten Boom, *The Hiding Place* (1971), p. 215.
2. Thomas S. Monson, „Meeting Life's Challenges”, *Ensign*, nov. 1993, p. 71.
3. *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p. 52.

Vârstnicul Jeffrey R. Holland
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Ca un vas sfărâmat

Care este cel mai bun mod de a reacționa când aveți parte de dificultăți psihice sau emoționale, dumneavoastră sau cei pe care îi iubiți?

Apostolul Petru a scris că uceniciei lui Isus Hristos trebuie „să [fie]... miloși”¹ unii cu alții. În acest spirit doresc să vorbesc acelor care suferă de vreo formă de boală psihică sau tulburări emoționale, fie că acele suferințe sunt ușoare sau grave, de scurtă durată sau care durează toată viața. Ne dăm seama de complexitatea acestor probleme când îi auzim pe specialiști vorbind despre nevroze și psihoze, predispoziții genetice, defecte cromozomice, despre bipolaritate, paranoia și schizofrenie. Oricât ar fi de grele, aceste suferințe sunt realități ale vieții muritoare și recunoașterea lor nu ar trebui să aducă mai multă rușine decât recunoașterea unei tensiuni ridicate a sângelui sau apariția neașteptată a unei tumori maligne.

Atunci când ne străduim să dobândim puțină pace și înțelegere cu privire la aceste probleme dificile, este esențial să ne amintim că trăim – și am ales să trăim – într-o lume căzută, în care, în scopuri divine, strădania noastră de a ne apropia de divinitate va fi testată și încercată din nou și din nou. Lucrul care ne întărește cel mai mult, din planul lui Dumnezeu, este acela că a fost promis un Salvator, un Mântuitor care, datorită credinței noastre în El, avea să ne ridice triumfători deasupra

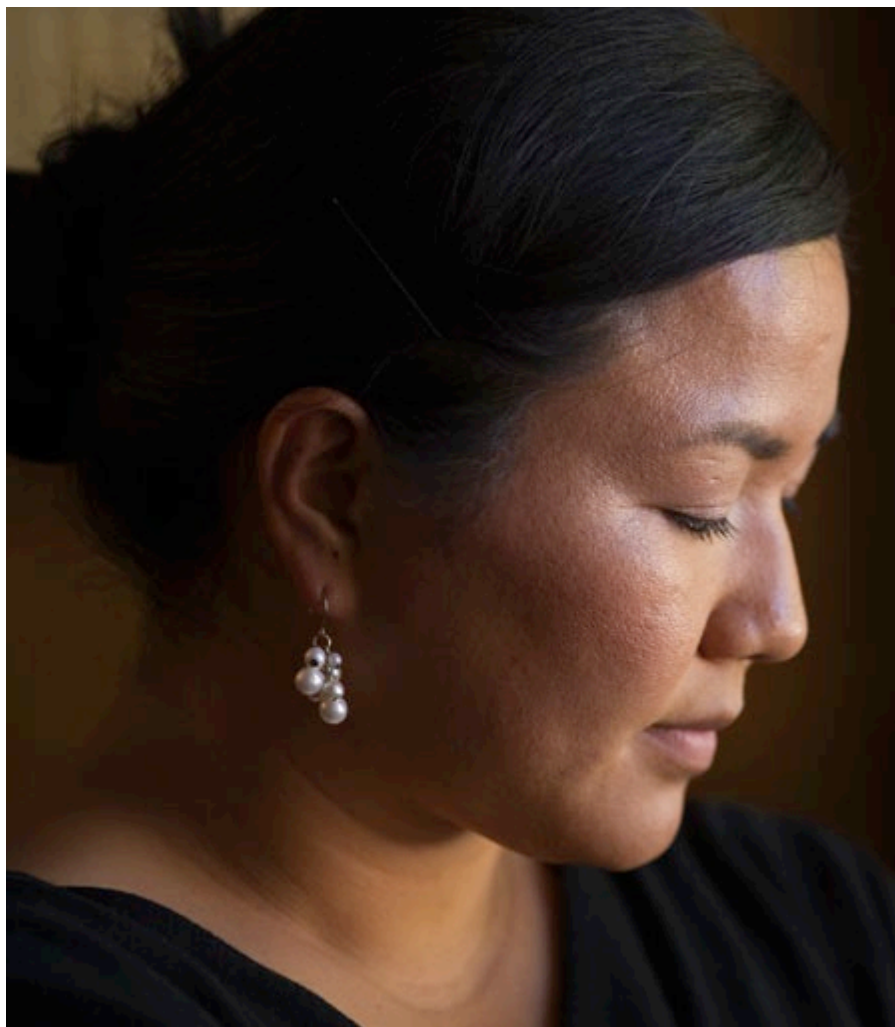
acelor teste și încercări, chiar dacă prețul acestui act avea să fie incomensurabil atât pentru Tatăl care L-a trimis, cât și pentru Fiul care a venit. Doar recunoștința pentru această dragoste divină va face ca suferința noastră, mai mică decât a Lor, să fie suportabilă la început, de înțeles mai apoi și mântuitoare în cele din urmă.

Nu voi vorbi despre bolile grele pe care le-am menționat, ci despre TDM – „tulburare depresivă majoră” – pe scurt „depresie”. Când vorbesc despre aceasta, nu mă refer la zilele în care părul nu ni se aranjează cum dorim, la scadența plății impozitului sau la alte momente descurajatoare prin care trecem toți. Toți suntem neliniștiți sau descurajați din când în când. În Cartea lui Mormon, se spune că Amon și frații săi erau descurajați într-un moment foarte greu² și aceasta ni se poate întâmpla și nouă, tuturor. Ci, astăzi, voi vorbi despre ceva mult mai grav, o suferință atât de gravă, încât limitează considerabil capacitatea unei persoane de a fi complet activă, un crater în minte atât de adânc, încât nimeni nu poate garanta că va dispărea dacă victimele își vor îndrepta umerii și vor gândi pozitiv – deși sunt un susținător fervent al umerilor drepecți și gândirii pozitive.

Nu, această noapte întunecată a minții și spiritului este ceva mai mult decât simplă descurajare. Am văzut această suferință abătându-se asupra unui bărbat absolut angelic atunci când, după 50 de ani de căsătorie, iubita lui soție a decedat. Am văzut-o la mame de nou-născuți, caz în care este eufemistic numită „deprimare post-natală”. Am văzut-o lovind studenți ambițioși, veterani de război și bunici îngrijorate de bunăstarea copiilor deveniți adulți.

Și am văzut-o la tați tineri care încercau să asigure cele necesare propriilor familii. Pe aceasta din urmă, o dată, am fost îngrozit s-o văd la mine însumi. Într-un anumit moment din căsnicia mea, când temerile financiare s-au suprapus oboselii intense, am avut o cădere psihică ce a fost tot atât de neprevăzută pe cât a fost de reală. Prin harul lui Dumnezeu și cu dragostea familiei mele, am continuat să funcționez și să lucrez, dar, chiar și după toți acești ani, continui să am o simpatie profundă pentru alte persoane cu boli cronice sau mai profund afectate decât mine de astfel de poveri. În orice caz, noi toți am dobândit curaj datorită acelor care, potrivit cuvintelor profetului Joseph, au „[căutat] și [contemplat] cel mai întunecat abis”³ și au trecut prin el, printre aceștia numărându-se personalități ca Abraham Lincoln, Winston Churchill și vârstnicul George Albert Smith, unul dintre cei mai generoși creștini din dispensația noastră, care a suferit de depresie mulți ani înainte de a deveni al optulea profet mult iubit și președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

Care este cel mai bun mod de a reacționa când aveți parte de dificultăți psihice sau emoționale, dumneavoastră sau cei pe care îi iubiți? Mai presus de toate, nu vă pierdeți niciodată credința în Tatăl din Cer, care vă iubește

mai mult decât puteți înțelege. Așa cum a spus președintele Monson surorilor din cadrul Societății de Alinare în cuvântarea sa atât de inspirată de sâmbătă seară: „Această dragoste nu se schimbă niciodată... Este mereu acolo când sunteți triste sau fericite, descurajate sau pline de speranță. Dragostea lui Dumnezeu este mereu acolo, fie că simțiți că o meritați, fie că nu. Pur și simplu este mereu acolo”⁴. Niciodată să nu vă îndoiiți de aceasta și niciodată să nu vă împietriți inima! Puneți în practică actele de devoțiune, metoda verificată de-a lungul timpului, care aduc Spiritul Domnului în viața dumneavoastră! Căutați sfatul acelora care dețin cheile bunăstării dumneavoastră spirituale! Cereți binecuvântări ale preoției și prețuiți-le! Luați din împărțășanie în fiecare săptămână și țineți-vă strâns de promisiunile ispășirii lui Isus Hristos, care duc la desăvârșire! Credeți

în miracole! Am văzut atât de multe înfăptuindu-se când toate indiciile spuneau că s-a pierdut orice speranță. Speranța nu se pierde *niciodată*. Dacă miracolele nu au loc în timp scurt sau în totalitate ori deloc, aduceți-vă aminte de exemplul Salvatorului – atunci când trebuie să beți din cupa amară, beți și fiți tari, încrezându-vă în zilele mai fericite care vă așteaptă.⁵

Pentru a preveni îmbolnăvirea, când este posibil, fiți atenți la indicatorii de stres în cazul dumneavoastră și al celorlalți pe care îi puteți ajuta. Ca și în cazul automobilului dumneavoastră, fiți atenți la indicatorii care arată că temperaturile cresc, că viteza este excesivă sau că nu este suficientă benzină în rezervor. Când vă confrunțați cu „depresia provocată de epuizare”, faceți schimbările necesare. Oboseala este dușmanul nostru, al tuturor – așa că încetiniți ritmul, odihniți-vă

și recuperați-vă energia. Medicii ne avertizează că, dacă nu ne facem timp să fim sănătoși, cu siguranță ne vom face timp, mai târziu, să fim bolnavi.

Dacă lucrurile continuă să vă slăbească puterile, căutați sfatul persoanelor autorizate, specializate și care au standarde înalte. Fiți onești cu ei când le vorbiți despre istoricul suferinței dumneavoastră. Analizați, rugându-vă și având o atitudine responsabilă, sfatul și soluțiile pe care vi le dau. Dacă aveți apendicită, Dumnezeu se așteaptă să cereți o binecuvântare a preoției și să căutați cea mai bună asistență medicală existentă. La fel în cazul tulburărilor emoționale. Tatăl nostru din Cer se așteaptă ca noi să folosim *toate* darurile minunate pe care El ni le-a dat în această dispensație glorioasă.

Fie că sunteți cei afectați, fie ca sunteți cei care se îngrijesc de astfel de persoane, încercați să nu vă lăsați copleșiți de dimensiunea sarcinii dumneavoastră. Nu presupuneți că puteți îndrepta totul, ci îndreptați ce puteți. Dacă obțineți doar victorii mici, fiți recunoscători pentru ele și fiți răbdători. În scripturi, Domnul poruncește de zeci de ori „opriți-vă” sau „fiți liniștiți” – și așteptați.⁶ Îndurarea cu răbdare a unor lucruri face parte din educația noastră în viața muritoare.

Pe cei care se îngrijesc de alții îi sfătuiesc să nu-și distrugă sănătatea proprie când îi ajută pe alții să fie sănătoși. În toate aceste lucruri, fiți înțelepți. Nu alergați mai repede decât vă stă în putere.⁷ Indiferent de ce puteți sau nu puteți oferi, cu siguranță puteți oferi rugăciunile dumneavoastră și puteți oferi „dragoste sinceră”⁸. „Caritatea suferă îndelung și este binevoitoare... nu este provocată cu ușurință... ci... suportă toate lucrurile... nădăjduiește toate lucrurile, răbdă toate lucrurile. Caritatea *niciodată* nu pierde”⁹.

Să ne amintim, de asemenea, că, deși ne confruntăm cu o boală sau o încercare grea, există încă multe lucruri în viață în care să nădăjduim și pentru care să fim recunoscători. Noi înseamnăm infinit mai mult decât dizabilitățile pe care le avem și suferințele prin care trecem! Stephanie Clark Nielson și familia ei ne-au fost prieteni timp de peste 30 de ani. În ziua de 16 august 2008, avionul în care se aflau Stephanie și soțul ei, Christian, s-a prăbușit și flăcările incendiului care a urmat au desfigurat-o atât de rău încât membrii familiei au reușit s-o identifice numai după oja de pe unghiile de la picioare. Nu exista aproape nicio șansă ca Stephanie să supraviețuiască. După trei luni de comă indusă, ea s-a trezit și și-a văzut trupul. Atunci s-a declanșat suferința psihică și s-a instalat depresia. Având patru copii sub vârsta de șapte ani, Stephanie nu a mai dorit ca ei s-o mai vadă vreodată. A simțit că ar fi fost mai bine să nu trăiască. Stephanie mi-a spus odată în biroul meu: „M-am gândit

că ar fi fost mai ușor dacă ar fi uitat de mine și aș fi ieșit în liniște din viața lor”.

Dar, spre lauda ei eternă și cu rugăciunile soțului, familiei, prietenilor, ale celor patru copii frumoși, alături de cel de-al cincilea care s-a născut în familia Nielson cu numai 18 luni în urmă, Stephanie și-a croit drumul înapoi din abisul autodistrugerii, devenind una dintre cele mai cunoscute „mămici blogări” din țară și declarând deschis celor patru milioane de oameni care îi citeau blogul că „scopul divin” al vieții ei este să fie mamă și să prețuiască *fiecare zi* care i-a fost dată pe acest pământ frumos.

Oricare ar fi problema cu care vă confrunțați, dragi frați și surori – psihică, emoțională, fizică sau de alt fel – nu votați împotriva prețioasei vieți punându-i capăt! Încredeți-vă în Dumnezeu! Țineți-vă strâns de dragostea Sa! Fiți siguri că, într-o zi, zorii se vor ivi strălucitori și toate umbrele morții vor dispărea! Deși ne-am putea simți „ca un vas sfărâmat”, așa cum spune psalmistul¹⁰, trebuie să

ne aducem aminte că vasul este în mâinile olarului divin. Mințile sfărâmate pot fi vindecate la fel cum sunt vindecate oasele sfărâmate și inimile sfărâmate. În timp ce Dumnezeu face acele reparații, noi putem ajuta având milă, necriticând și fiind buni.

Depun mărturie despre sfințenia învierii, acel dar nespus de mare din ispășirea Domnului Isus Hristos. Alături de apostolul Pavel, depun mărturie că ceea ce este semănat în putrezire va învia în neputrezire și ce este semănat în neputință va învia în putere.¹¹ Depun mărturie despre acea zi în care cei dragi despre care știm că au dizabilități în viața muritoare vor sta în fața noastră glorificați și măreți, cu trup și minte de impresionantă perfecțiune. Ce moment extraordinar va fi! Nu știu dacă vom fi mai fericiți pentru noi, pentru că am fost martorii unui astfel de miracol, sau mai fericiți pentru ei, pentru că vor fi pe deplin desăvârșiți și „liberi în sfârșit”¹². Până în acea clipă în care darul suprem al lui Hristos va fi evident pentru noi toți, fie ca noi să trăim în credință, să ne ținem strâns de speranță și să fim „mi-loși”¹³ unul cu altul, mă rog în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 1 Petru 3:8.
2. Vezi Alma 26:27; vezi, de asemenea, Alma 56:16.
3. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 281.
4. Thomas S. Monson, „Niciodată nu suntem singuri”, *Liahona*, nov. 2013, p. 123, 124.
5. Vezi Matei 26:39.
6. Vezi, de exemplu, Psalmii 4:4; Doctrină și legăminte 101:16.
7. Vezi Mosia 4:27.
8. Doctrină și legăminte 121:41.
9. 1 Corinteni 13:4–8; subliniere adăugată; vezi, de asemenea, Moroni 7:45–46.
10. Psalmii 31:12.
11. Vezi 1 Corinteni 15:42–43.
12. „Free at Last”, în John W. Work, compilație, *American Negro Songs: 230 Folk Songs and Spirituals, Religious and Secular* (1998), p. 197.
13. 1 Petru 3:8.

Vârstnicul M. Russell Ballard
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Încredeți-vă în Domnul!

Angajați-vă să faceți ceea ce puteți pentru a împărtăși mesajul important al restaurării Evangheliei lui Isus Hristos!

Sora Ballard și cu mine ne-am întors de curând din Europa, unde am avut însărcinarea de a vizita cinci țări. Acolo, am avut privilegiul de a ne întâlni cu mulți dintre misionarii noștri, probabil unii dintre fiii și fiicele dumneavoastră. De când președintele Thomas S. Monson a anunțat reducerea vârstei la care tinerii băieți și tinerele fete pot sluji, am avut privilegiul de a mă întâlni cu mai mult de 3 000 dintre ei. Lumina lui Hristos radiază pe fețele lor și sunt dornici să ducă lucrarea mai departe – să găsească și să propovăduiască, să boteze, să activeze, să întărească și să clădească împărăția lui Dumnezeu. Întâlnindu-mă cu ei, mi-am dat seama totuși că, singuri, nu pot face această muncă. Astăzi, doresc să vorbesc tuturor membrilor Bisericii, pentru că a devenit o urgență ca fiecare dintre noi să participe activ la munca de împărtășire a Evangheliei.

După cum a mai fost citat de multe ori, profetul Joseph Smith a declarat că „După ce toate acestea au fost spuse, cea mai mare și mai importantă îndatorire este să predicăm Evanghelia” (*Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* [2007], p. 330).

În 1974, Președintele Spencer W. Kimball a spus următoarele: „Poate că cel mai important motiv pentru care facem muncă misionară este acela

de a oferi lumii șansa de a auzi și a accepta Evanghelia. Scripturile sunt pline de porunci, promisiuni, chemări și recompense pentru propovăduirea Evangheliei. Folosesc, în mod deliberat, cuvântul *poruncă* pentru că pare a fi o directivă permanentă de care noi, în mod individual sau împreună, nu putem scăpa” („When the world will be converted”, *Ensign*, oct. 1974, p. 4).

În luna iulie a aceluiași an, am plecat împreună cu sora Ballard și cu copiii noștri să prezidez asupra misiunii Toronto, Canada. Îmi răsunau în urechi cuvintele președintelui Kimball, îndeosebi acestea dintre ele: „Frații mei, mă întreb dacă facem tot ce putem. Ne complăcem în modul nostru de propovăduire întregii lumi? Facem prozelitism de 144 de ani. Suntem noi pregătiți să depunem mai mult efort? Să slujim mai multor oameni?” (*Ensign*, oct. 1974, p. 5).

El ne-a cerut, de asemenea, să grăbim pasul, lucrând împreună pentru a clădi Biserica și împărăția lui Dumnezeu.

În luna iunie a acestui an, președintele Thomas S. Monson a adresat exact aceeași chemare membrilor Bisericii. Președintele a spus: „Acum este momentul ca membrii și misionarii să se unească... [și] să muncească în via Domnului pentru a aduce suflete la El. El ne-a pregătit mijloace de a împărtăși

Evanghelia într-o multitudine de moduri și El ne va ajuta în munca noastră dacă vom acționa cu credință pentru a îndeplini lucrarea Sa” („Credință în lucrarea de salvare” [cuvântare oferită în cadrul unei transmisiuni speciale, 23 iunie 2013]; lds.org/broadcasts).

Dragi frați și surori, este bine să reflectăm la învățăturile profeților care au trăit din vremea lui Joseph Smith până astăzi. Ei i-au încurajat și i-au chemat pe conducătorii și pe membrii Bisericii să fie angajați cu sârguință în a duce mesajul restaurării Evangheliei tuturor copiilor Tatălui Ceresc din întreaga lume.

Mesajul meu din această după-amiază este că Domnul într-adevăr își *grăbește* lucrarea. În zilele noastre, acest lucru poate fi făcut doar când fiecare membru al Bisericii împărtășește, cu dragoste, adevărurile Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos. Trebuie să lucrăm împreună, ca parteneri, cu cei aproape 80 000 de misionari care slujesc în prezent. Pe site-ul „Hastening the work of salvation (Să grăbim lucrarea de salvare)”, sunt prezentate foarte clar informații cu privire la această lucrare măreață, îndeosebi însărcinările pentru conducătorii consiliilor de țară și de episcopie.

Știm din cercetările noastre că cei mai mulți membri activi ai Bisericii doresc ca binecuvântările Evangheliei să fie primite de către cei pe care îi iubesc și chiar de către cei pe care nu i-au cunoscut niciodată. Dar știm, de asemenea, că mulți membri ezită să facă muncă misionară și să împărtășească Evanghelia din două motive principale.

- Primul este teama. Mulți membri nici măcar nu se roagă pentru ocazii de a împărtăși Evanghelia, temându-se că ar putea primi îndemnuri divine de a face ceva ce cred că nu sunt capabili să facă.

- Al doilea motiv este înțelegerea greșită a ceea ce înseamnă munca misionară.

Știm că, atunci când cineva se ridică pentru a vorbi în cadrul adunării de împărtășanie și spune: „Astăzi voi vorbi despre munca misionară” sau poate chiar atunci când vârstnicul Ballard se ridică în cadrul conferinței generale și spune același lucru, unii dintre dumneavoastră, cei care ascultați, pot gândi: „O, nu! Nu din nou! Am mai auzit asta”.

Noi știm că nimănui nu-i place să se simtă vinovat pentru neîndeplinirea unei responsabilități. Poate simțiți că vi se cere să faceți lucruri ieșite din comun în relațiile cu prietenii sau vecinii. Cu ajutorul Domnului, permiteți-mi să înlătur orice teamă pe care dumneavoastră sau oricare dintre misionarii noștri cu timp deplin le-ați putea avea cu privire la împărtășirea Evangheliei cu alții.

Luați hotărârea de a face ceea ce Isus Hristos ne-a cerut să facem. Salvatorul a spus:

„Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide.

Căci orișicine cere, capătă; cine caută, găsește; și celui ce bate, i se deschide.

Cine este omul acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră?

Sau, dacă-i cere un pește, să-i dea un șarpe?

Deci, dacă voi... știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri va da lucruri bune celor care I le cer!” (Matei 7:7–11).

Frați și surori, teama poate fi înlocuită cu încredere în sine și credință atunci când membrii sau misionarii cu timp deplin îngenunchează în rugăciune și-I cer Domnului să-i binecuvânteze cu ocazii misionare. Apoi, trebuie să demonstrăm credința noastră și să căutăm prilejuri de a prezenta Evanghelia lui Isus Hristos copiilor Tatălui nostru Ceresc și, cu siguranță, ocaziile vor apărea. Aceste ocazii nu ne vor obliga niciodată să oferim un răspuns forțat sau în care nu credem cu adevărat. Ele vor apărea ca rezultat firesc al dragostei pe care o avem față de frații și surorile noastre. Mențineți o atitudine pozitivă și cei cu care vorbiți vor simți dragostea dumneavoastră. Ei nu vor uita niciodată acel sentiment, chiar dacă nu este momentul potrivit ca ei să accepte Evanghelia. Este posibil ca și acest lucru să se schimbe în viitor, atunci când împrejurările lor se schimbă.

Este imposibil să eșuezi când dai tot ce ai mai bun din tine fiind angajat în lucrarea Domnului. În timp ce rezultatul depinde de libertatea de a alege a fiecăruia, responsabilitatea de a împărtăși Evanghelia este a noastră.

Încredeți-vă în Domnul! El este Păstorul cel bun. El își cunoaște oile și oile Sale Îi cunosc glasul; și astăzi, glasul Păstorului cel bun este glasul

dumneavoastră și al meu. Și, dacă nu suntem angajați în lucrarea Sa, vom trece pe lângă mulți care ar asculta mesajul restaurării. Simplu spus, este nevoie de credință și de fapte din partea noastră. Principiile sunt destul de simple – rugați-vă, singuri și împreună cu familia, pentru ocazii misionare. Domnul a spus în Doctrină și legăminte că mulți oameni au fost împiedicați să găsească adevărul doar „pentru că nu știu unde să-l găsească” (D&L 123:12).

Nu trebuie să fiți o persoană foarte sociabilă sau un învățător elocvent, convingător. Dacă aveți dragoste și speranță în inimile dumneavoastră, Domnul a promis că, dacă vă „[înălțați] glasurile către acest popor; [și] spuneți gândurile pe care [El] vi le [pune] în inima voastră... nu veți fi umiliți înaintea oamenilor;

[Și] vi se va da vouă... chiar în acel moment, ceea ce va trebui să spuneți” (D&L 100:5–6).

Predicați Evanghelia Mea ne amintește tuturor că „nimic nu se întâmplă în munca misionară până când nu [găsim] pe cineva căruia să îi [propovăduim]. Vorbiți cu cât mai multe persoane puteți în fiecare zi. Este normal să fiți într-un fel neîncredător cu privire la felul în care veți vorbi cu oamenii, dar vă puteți ruga pentru a avea credință și putere pentru a fi mai îndrăzneți când deschideți gura în vederea proclamării Evangheliei restaurate” ([2004], p. 156–157). Voi, misionari cu timp deplin, dacă doriți să propovăduiți mai mult, trebuie să vorbiți cu mai mulți oameni în fiecare zi. Acesta a fost scopul pentru care Domnul a trimis întotdeauna misionari în lume.

Domnul ne cunoaște. El știe că avem provocările noastre. Îmi dau seama că unii dintre dumneavoastră se simt împovărați, însă mă rog ca niciunul dintre dumneavoastră să nu simtă vreodată că faptul de a contacta pe cineva într-un mod firesc, plăcut,

pentru a împărtăși Evanghelia este o povară. Ci considerați acest lucru un privilegiu! Nu există bucurie mai mare în viață decât aceea de a fi angajat cu sârguință în slujba Domnului.

Cel mai important lucru este să fii inspirat de Dumnezeu, să-I ceri îndrumarea și să mergi să faci ceea ce te îndeamnă Spiritul. Când membrii văd lucrarea de salvare ca pe o responsabilitate care este doar a lor, se pot simți intimidati. Când văd lucrarea de salvare ca pe o invitație de a-L urma pe Domnul să aducă suflute la El pentru a fi învățați de misionarii cu timp deplin, acest lucru îi inspiră, îi revigorează și-i înalță.

Nu cerem ca fiecare să facă totul. Pur și simplu, cerem tuturor membrilor să se roage știind că, dacă fiecare membru, tânăr și bătrân, va contacta doar „o singură” persoană de acum până la Crăciun, milioane de oameni ar simți dragostea Domnului Isus Hristos. Ce dar minunat pentru Salvator!

În urmă cu șase săptămâni, am primit o scrisoare de la o familie de membri misionari de succes, familia Munn din Florida. Ei mi-au scris:

„Stimate vârstnic Ballard, la 30 de minute după transmisiunea în întreaga lume despre grăbirea lucrării de salvare, am ținut consiliul nostru misionar în familie. Am fost încântați să aflăm că nepoții noștri adolescenți doreau să participe. Suntem fericiți să raportăm că, de la consiliul nostru, grupul persoanelor cărora le predăm s-a mărit cu 200%.

Nepoții noștri și-au invitat prietenii la Biserică, ne-am bucurat de prezența la adunările de împărtășanie a unor prieteni mai puțin activi, iar câteva dintre noile persoane contactate de către noi și-au luat angajamentul de a participa la lecțiile misionare. Una dintre surorile noastre mai puțin active nu numai că s-a întors la Biserică, dar a și adus simpatizanți noi cu dânsa.

Nimeni nu a refuzat invitația de

a participa la lecțiile misionare. Ce perioadă minunată să fim membri ai acestei Biserici!” (scrisoare personală, 15. aug.2013)

Urmați îndemnul Spiritului! Implorați-L pe Domnul în rugăciune fierbinte! Angajați-vă să faceți ceea ce puteți pentru a împărtăși mesajul important al restaurării Evangheliei lui Isus Hristos!

Citez cuvintele unui alt membru misionar de succes, Clayton Christensen: „De fiecare dată când iei pe cineva de mână, la figurat, și-l prezinți lui Isus Hristos, simți cât de profund te iubește Salvatorul și cum o iubește pe acea persoană pe care o ții de mână” (*The Power of Everyday Missionaries: The What and How of Sharing the Gospel* [2013], p. 1).

Dumnezeu să vă binecuvânteze, dragi frați și surori, să găsiți marea bucurie pe care o puteți simți văzând miracole prin credința dumneavoastră. După cum suntem învățați în Moroni, capitolul 7:

„Hristos a zis: «Dacă voi veți avea credință în Mine, atunci veți avea puterea să faceți orice lucru care este potrivit cu Mine»...

Căci prin credință se fac miracolele; și prin credință apar îngerii și le slujesc oamenilor; de aceea, dacă aceste lucruri au încetat, vai de copiii oamenilor, căci aceasta este din cauza necredinței și totul este în zadar” (Moroni 7:33, 37).

Din proprie experiență, pot depune mărturie că Domnul va auzi rugăciunile dumneavoastră și veți avea multe ocazii, acum și mulți ani de acum înainte, să prezentați Evanghelia lui Isus Hristos copiilor prețioși ai Tatălui nostru Ceresc. Președinte Monson, am ascultat! Cu toții vom porni în căutarea celor pierduți. Mă rog ca noi toți să simțim marea bucurie care vine din slujirea misionară, în numele sacru al Domnului Isus Hristos, amin. ■

Vârșnicul L. Tom Perry
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Doctrinile și principiile cuprinse în Articolele de credință

Fiecare articol de credință adaugă o valoare unică înțelegerii pe care o avem despre Evanghelia lui Isus Hristos.

Când am primit sarcina de a vorbi în cadrul sesiunii preoției a conferinței generale, m-am gândit imediat la o învățătoare minunată de la Societatea Primară. Marea ei dorință a fost să ne pregătească să fim demni de a primi preoția. Ne-a testat foarte mult cunoștințele legate de cerințele de absolvire a Societății Primare – învățarea pe de rost a numelor membrilor Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și a Articolelor de credință. Ne-a făcut, de asemenea, o promisiune: dacă noi toți reușeam să rostim cel de-al treisprezecelea articol de credință pe de rost, puteam să alegem un loc în care să mergem să participăm la o activitate în ultima noastră oră.

Am ales un loc special în care ne plăcea să mergem în drumeție, pe coastele stâncoase de deasupra primului baraj, la intrarea în Canionul Logan, în partea de nord a statului Utah. Pe aceste dealuri stâncoase, era o suprafață întinsă în care exista o

vatră naturală unde puteam prăji crenvurști și bezele. Când am ales acest loc, nu ne-am gândit la învățătoarea noastră, care era mai în vârstă și, cu siguranță, nu era o persoană obișnuită cu sportul. Dacă ne-am fi gândit mai bine, ne-am fi dat seama că dânzei îi va fi greu să urce dealurile. Cu toate acestea, a fost hotărâtă să-și respecte promisiunea și ne-a urmat cu curaj.

În primul rând, ne-am urcat pe un deal mic. În zilele noastre nu existau linii electrice care să împiedice accesul. Cu puțin ajutor, învățătoarea noastră a reușit să ajungă în vârful dealului. Odată ajunși în vârf, am coborât într-o zonă stâncoasă, într-un loc pe care l-am numit „Carapace de broască țestoasă”.

Ajunși acolo, învățătoarei noastre i-a trebuit puțin timp să-și tragă răsuflarea. Până când ne-am pregătit să ne așezăm și să mâncăm, dânsa își revenise îndeajuns să ne predea ultima lecție. Ne-a spus cât de mult i-a plăcut să ne predea în cadrul Societății Primare în ultimii doi

ani. Ne-a lăudat pentru că am învățat pe de rost Articolele de credință. Putea să spună numărul oricărui articol de credință și noi i-l puteam recita pe loc. Ne-a spus apoi că memorarea Articolelor de credință nu ar fi nimic mai mult decât cunoașterea mai multor cuvinte dacă nu am fi înțeles doctrinele și principiile pe care le conțin. Ne-a îndemnat să studiem doctrina Evangheliei predată în fiecare Articol de credință. Ne-a explicat că doctrina din Articolele de credință este împărțită în secțiuni.

I. Dumnezeu și doctrina de bază a lui Hristos

Din primul articol de credință, învățăm că Dumnezeu este formată din trei personaje: Dumnezeu Tatăl, Isus Hristos și Duhul Sfânt.

Al doilea articol ne învață că noi suntem responsabili pentru propriile noastre fapte pe pământ.

Al treilea articol de credință descrie misiunea Salvatorului de salvare a copiilor Tatălui din Cer.

Al patrulea ne învață importanța principiilor și rânduielilor de bază.

Puterea cuvintelor învățătoarei noastre a fost o sursă de inspirație pentru mine, datorită importanței pe care a acordat-o studiului Evangheliei. Scripturile ne îndrumă spre un standard al adevărului prin care ne putem da seama dacă acea cunoaștere pe care o primim este adevărată sau falsă. Adevărata doctrină vine de la Dumnezeu, sursa și baza tuturor adevărilor. Învățăturile și conceptele adevărate doctrine se găsesc în Evanghelia Domnului și Salvatorului nostru. Învățăturile false vin de la Satana, tatăl tuturor minciunilor. Dorința lui este de a deforma, schimba și deteriora adevăratele primite prin revelație. El vrea să ne înșele pentru ca unii dintre noi să-și piardă calea de-a lungul călătoriei înapoi la căminul nostru ceresc.

Scripturile ne învață cum să evităm învățăturile false. De exemplu, în scrisoarea lui Pavel către Timotei, citim:

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire,

pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3:16–17).

Această doctrină este la fel de necesară pentru Biserică precum este o baterie pentru telefonul mobil. Când scoatem bateria din telefon, acesta devine nefolositor. În același fel, o biserică în care nu se mai propovăduiește adevărata doctrină, este nefolositoare. Nu ne poate îndruma înapoi la Tatăl nostru Ceresc și la căminul nostru etern.

II. Organizarea și ordinul preoției

După ce începem să înțelegem doctrina de bază a lui Hristos, al cincilea și al șaselea articol de credință ne învață despre organizarea și ordinul preoției. Sub îndrumarea Domnului, Joseph Smith a organizat Biserica Salvatorului folosind autoritatea preoției – puterea lui Dumnezeu. Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este organizată în același mod în care Hristos a organizat-o și a condus-o în timp ce a fost pe pământ.

Ce zi glorioasă a fost pentru Joseph Smith și Oliver Cowdery în mai 1829, când au mers în pădure să se roage cu privire la doctrina botezului pentru iertarea păcatelor despre care citiseră în timp ce traduceau Cartea lui Mormon! Existau multe învățături despre botez pe care le propovăduiau diferite biserici la începutul anilor 1800, iar Joseph și Oliver știau că nu puteau fi toate adevărate. Ei doreau să afle modul corect de administrare a botezului și, de asemenea, cine avea autoritate să înfăptuiască botezul.

Drept răspuns la cererile lor adresate Domnului, un mesager din cer, Ioan Botezătorul, a apărut înaintea lor. El și-a pus mâinile pe capul lor și le-a conferit autoritatea de a boteza, folosind aceste cuvinte: „Vouă, tovarășilor mei în slujire, în numele lui Mesia, eu vă confer Preoția lui Aaron” (D&L 13:1).

Ce zi minunată din istoria lumii! Preoția a fost restaurată pe pământ.

Când primim preoția, primim autoritatea de a acționa în numele lui Dumnezeu și de a conduce pe căile adevărului și dreptății. Această autoritate este o sursă necesară de putere și influență neprihănite în folosul copiilor lui Dumnezeu pe pământ și ea va rămâne cu noi după moarte. A fost necesar ca preoția să fie restaurată înainte ca adevărata Biserică a lui Isus

Hristos să fie organizată. Aceasta este lecția de bază pe care o învățăm din cel de-al cincilea și cel de-al șaselea articol de credință.

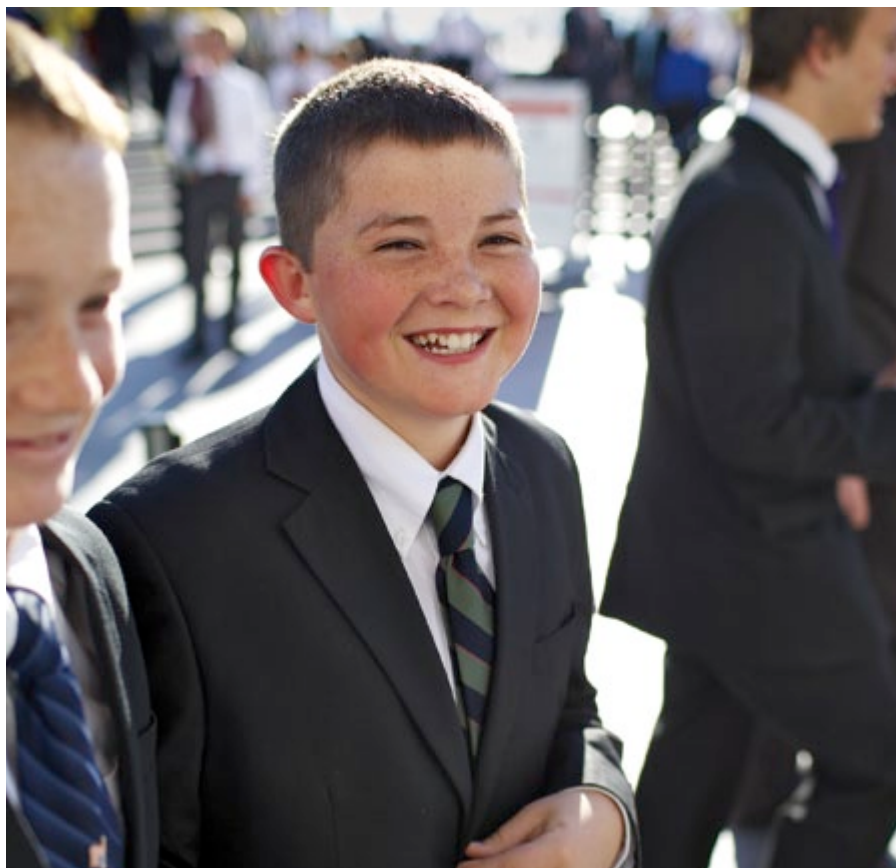
III. Resurse eterne într-o călătorie muritoare

Următoarele trei articole de credință – șapte, opt și nouă – descriu resursele care sunt disponibile pentru a ne instrui în călătoria noastră muritoare. Ne sunt date daruri spirituale pentru a ne îndruma și a ne proteja de rău atunci când urmăm învățăturile Domnului. Scripturile sunt un alt ghid; dacă citim cu atenție cuvântul lui Dumnezeu, El ne va revela cărarea care duce la viața veșnică.

Cel de-al nouălea articol de credință ne învață faptul că Dumnezeu a revelat, revelează și va revela în viitor multe adevăruri mărețe și importante profețiilor, văzătorilor și revelatorilor Săi. Învățăm că, pe lângă ascultarea glasului blând și încet al Spiritului și citirea din scripturi, o altă sursă de îndrumare o reprezintă conducătorii noștri din Biserică aleși, chemați și puși deoparte pentru a ne binecuvânta viețile prin lecțiile pe care le predau.

IV. Membri misionari

Articolele de credință zece, unsprezece și doisprezece ne instruiesc cu

privire la realizarea muncii misionare și împărtășirea Evangheliei într-o lume cu multe națiuni și legi diferite. Învățăm despre adunarea lui Israel și pregătirea pentru cea de-A Doua Venire a Salvatorului. Suntem instruiți că bărbații și femeile au puterea de a acționa pentru ei înșiși și pot să accepte sau să respingă cuvântul lui Dumnezeu, în acord cu ceea ce le dictează conștiința. În final, învățăm că, în timp ce răspândim Evanghelia lui Isus Hristos în cele patru colțuri ale lumii, trebuie să respectăm guvernele fiecărei națiuni în care mergem cu scopul de a propovădui. Cu adevărat, credem că trebuie să ne supunem, să onorăm și să susținem legea fiecărei țări.

V. Însușiri la care aspirăm

Al treisprezecelea articol de credință oferă mai multe cunoștințe cu privire la modul în care să ne trăim viețile și să interacționăm cu alții. Acesta spune: „Noi credem că trebuie să fim cinstiți, fideli, puri, binevoitori, virtuoși și că trebuie să facem bine tuturor oamenilor; într-adevăr, putem

spune că urmăm îndemnul lui Pavel: Credem toate lucrurile, sperăm toate lucrurile, noi am îndurat multe lucruri și sperăm să putem îndura toate lucrurile... Dacă este ceva care este virtuos, vrednic de iubit, care are bună reputație sau este demn de laudă, noi căutăm aceste lucruri”.

Cu toții ar trebui să ne străduim să dobândim aceste trăsături de caracter și să trăim astfel încât să dovedim prin exemplu că ni le-am însușit. Adevărurile propovăduite în Articolele de credință se bazează unul pe altul precum componentele unui telefon mobil funcționează împreună. La fel ca procesul detaliat de asamblare a unui telefon mobil, prin care se adaugă piesă după piesă, Articolele de credință ne oferă doctrine de bază ale restaurării. Fiecare articol de credință adaugă o valoare unică înțelegerii pe care o avem despre Evanghelia lui Isus Hristos.

Învățătoarea mea de la Societatea Primară m-a ajutat să iau hotărârea fermă de a studia doctrinele împărăției. Dânsa m-a învățat să caut înțelesul profund cuprins în aceste Articole de

credință simple. Dânsa mi-a promis că, dacă voi investi timp în învățarea acestor adevăruri sacre, cunoașterea pe care o voi dobândi îmi va schimba viața în bine și vă depun mărturie că așa a fost.

După minunata lecție pe care ne-a predat-o învățătoarea mea pe muntele din Canionul Logan, noi am observat că stătusem puțin mai mult decât planificasem. Începuse să se însereze și ne-am dat seama că aveam o problemă.

Învățătoarea mea a depus efort să ajungă la locul nostru special, însă întoarcerea prezenta o încercare serioasă pentru noi. Acest lucru ne-a demonstrat și mai mult că nu făcusem o alegere bună a locului pentru excursia noastră. Drumul înapoi în sus a fost greu pentru noi și cu atât mai greu pentru o persoană de vârsta dânsiei.

În timp ce ne străduiam să o ajutăm pe drumul de întoarcere, au apărut doi polițiști. Președinta Societății Primare îi trimisese să ne găsească, temându-se că ne pierduserăm. Aventura și lecțiile care ne-au fost predate au făcut din această experiență una de neuitat.

Voi, tineri băieți – vă îndemn să vă folosiți mințile inteligente pentru a studia și a învăța Articolele de credință și doctrinele pe care le predau. Ele sunt printre cele mai importante și, cu siguranță, cele mai concise declarații despre doctrină din Biserică. Dacă le veți folosi ca pe un ghid care să vă îndrume în studiul Evangheliei lui Isus Hristos, veți fi pregătiți să declarați lumii mărturia voastră cu privire la adevărul restaurat. Veți putea declara simplu, în mod direct și profund crezurile de bază pe care le prețuiți în calitate de membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

Adaug mărturia mea în legătură cu adevărul celor treisprezece Articole de credință, în numele Domnului și Salvatorului nostru, chiar Isus Hristos, amin. ■

Episcopul Gérald Caussé
primul consilier în Episcopatul care prezidează

Voi nu mai sunteți străini

*În această Biserică, nu sunt străini și nici proscriși.
Sunt numai frați și surori.*

Cei mai mulți dintre noi am fost, la un moment dat, într-o situație care era nouă pentru noi, în care ne-am simțit incomod și nesiguri. Familia noastră a avut parte de o astfel de situație, în urmă cu aproximativ cinci ani, după ce președintele Thomas S. Monson m-a chemat să slujesc în calitate de autoritate generală a Bisericii. Această chemare impunea mutarea familiei noastre din locul frumos de care ne bucurasem mai mult de douăzeci de ani. Soția mea și cu mine încă ne mai amintim reacția spontană a copiilor noștri când au aflat despre acea schimbare. Băiatul nostru, în vârstă de 16 ani, a exclamat: „Nu este nicio problemă. Puteți merge; eu voi rămâne!”.

Apoi, repede, a hotărât să ne însoțească și a acceptat cu credință această nouă ocazie din viața lui. Trăirea în medii înconjurătoare noi de-a lungul ultimilor ani s-a dovedit a fi o experiență care ne-a îmbogățit cunoștințele și ne-a adus bucurii, îndeosebi datorită primirii călduroase și bunătații sfinților din zilele din urmă. În timpul în care am trăit în diferite țări, am ajuns să apreciem faptul că unitatea oamenilor lui Dumnezeu de pe întreg pământul este ceva real și tangibil.

Chemarea mea m-a determinat să călătoresc în multe țări și mi-a oferit privilegiul special de a prezida în multe adunări. Când privesc la diferitele congregații, deseori, văd membri reprezentând multe țări, limbi și culturi. Unul dintre aspectele minunate ale dispensației Evangheliei în care trăim este acela că ea nu este limitată la o zonă geografică sau la un grup de națiuni. Ea este globală și universală. Ea pregătește glorioasa întoarcere a Fiului lui Dumnezeu prin adunarea „[copiilor] Lui din cele patru colțuri ale lumii”¹.

Deși diversitatea celor care au calitatea de membru al Bisericii este în creștere, moștenirea noastră sacră este mai presus de diferențele dintre noi. Ca membri ai Bisericii, suntem acceptați în casa lui Israel. Devenim frați și surori, moștenitori egali ai aceleiași obârșii spirituale. Dumnezeu i-a promis lui Avraam că „toți aceia care vor primi această Evanghelie vor fi numiți după numele [său] și vor fi considerați seminția [sa] și se vor ridica și [il] vor binecuvânta ca pe tatăl lor”².

O promisiune a fost făcută fiecăruia care devine membru al Bisericii: „Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți

împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu”³.

Cuvântul *străin* vine din cuvântul latin *extraneus*, care înseamnă „din exterior” sau „din afară”. În general, el indică pe cineva care este „din afară” din diferite motive, cum ar fi originea, cultura, opiniile sau religia. Ca ucenici ai lui Isus Hristos care se străduiesc să fie în lume dar nu din lume, noi ne simțim, uneori, străini. Noi, mai bine decât mulți alții, știm că anumite uși pot fi închise celor care sunt considerați a fi diferiți.

De-a lungul timpului, oamenilor lui Dumnezeu li s-a poruncit să aibă grijă de toți oamenii care sunt străini sau care pot fi percepuți ca fiind diferiți. În timpurile străvechi, un străin trebuia să aibă parte de aceeași ospitalitate de care avea parte o văduvă sau un orfan. Asemenea lor, străinul era foarte vulnerabil și supraviețuirea lui depindea de protecția pe care o primea de la populația localnică. Oamenii lui Israel au primit instrucțiuni precise cu privire la acest subiect: „Să vă purtați

Orașul Panama, Panama

Santiago, Chile

cu străinul care locuiește între voi ca și cu un băștinaș din mijlocul vostru; să-l iubiți ca pe voi înșivă, căci și voi ați fost străini în țara Egiptului”⁴.

În timpul slujirii Sale pe pământ, Isus a exemplificat ce înseamnă să depășești cu mult simpla obligație de a fi ospitalier și tolerant. Celor care erau excluși din societate, celor care erau respinși și considerați a fi impuri de cei care se credeau mai neprihăniți decât alții le-au fost oferite compasiunea și respectul Său. Ei au avut parte în aceeași măsură de învățăturile și slujirea Sa.

De exemplu, Salvatorul a acționat împotriva obiceiurilor existente în timpul Său și S-a adresat femeii din Samaria, cerându-i apă. El a stat la masă cu vameșii și păcătoșii. El nu a ezitat să se apropie de un lepros, să-l atingă și să-l vindece. Admirând credința unui sutaș roman, El a spus mulțimii: „Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare”⁵.

Isus ne-a cerut să respectăm legea dragostei perfecte, care este un dar universal și necondiționat. El a spus:

„Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii?

Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgânii nu fac la fel?

Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel Cereșc este desăvârșit”⁶.

În această Biserică, nu sunt străini și nici proscrisi. Sunt numai frați și surori. Cunoașterea faptului că avem un Tată Veșnic ne ajută să reacționăm cu mai multă sensibilitate față de calitatea de frate și soră care ar trebui să existe între toți bărbații și femeile de pe acest pământ.

Un pasaj din romanul *Mizerabilii* ilustrează modul în care deținătorii preoției îi pot trata pe cei care sunt considerați străini. Jean Valjean tocmai fusese eliberat din închisoarea unde fusese închis. Extenuat de o călătorie lungă, înfometat și însetat, el ajunge într-un mic oraș căutând adăpost pentru noapte și mâncare. Când vestea sosirii lui se răspândește, toți locuitorii, unul câte unul, îi închid ușile. Nici la hotel, nici la han, nici chiar la închisoare nu este invitat înăuntru. El este respins, gonit și îndepărtat. În cele din urmă, fără nicio putere, el se prăbușește în fața ușii episcopului din oraș.

Bunul cleric cunoaște bine trecutul lui Valjean, dar îl invită pe vagabond în casa lui adresându-i următoarele cuvinte pline de compasiune:

„Aceasta nu este casa mea; este casa lui Isus Hristos. Această ușă nu dorește să afle de la cel care intră dacă are un

nume, ci dacă are un necaz. Tu suferi, ești flămând și însetat; ești binevenit... Ce nevoie am eu să-ți știu numele? De altfel, înainte să-mi fi spus [numele tău] aveai un nume pe care-l cunoșteam.»

[Valjean] s-a uitat cu mirare.

«Adevărat? Știi cum mă cheamă?»

«Da», a replicat episcopul, «numele tău este fratele meu»⁷.

În această Biserică, episcopiile și cvorumurile noastre nu ne aparțin. Ele sunt ale lui Isus Hristos. Toți cei care intră în casele noastre de întruniri trebuie să se simtă ca acasă. Responsabilitatea de a-i întâmpina cu bucurie are o importanță din ce în ce mai mare. Lumea în care trăim trece printr-o perioadă tulbură. Datorită opțiunilor numeroase privind transportul, vitezei de comunicare și a globalizării economiei, lumea se transformă într-un sat mare în care oamenii și națiunile se întâlnesc, socializează și interacționează ca niciodată până acum.

Aceste schimbări vaste din toată lumea slujesc scopurilor Dumnezeuului Cel Atotputernic. Adunarea aleșilor Săi din cele patru colțuri ale lumii are loc nu doar prin trimiterea misionarilor în țări îndepărtate, ci și prin venirea oamenilor din alte zone în orașele și cartierele noastre. Mulți, fără să o știe, sunt conduși de Domnul în locuri în care pot asculta Evanghelia și pot veni în turma Sa.

Este foarte probabil ca următoarea persoană convertită la Evangheliie în episcopia dumneavoastră să fie cineva care nu vine din cercul dumneavoastră obișnuit de prieteni și cunoștințe. Puteți observa aceasta datorită înfățișării, limbii vorbite, manierei de a se îmbrăca sau culorii pielii persoanei respective. Această persoană poate a crescut în altă religie, având o altă educație sau un mod de viață diferit.

Înfrățirea este o importantă responsabilitate a preoției. Cvorumurile

Preoției lui Melhisedec și ale Preoției aaronice trebuie să acționeze în armonie cu organizațiile auxiliare, sub îndrumarea episcopului, pentru a se asigura că fiecare persoană este întâmpinată cu dragoste și prietenie. Învățătorii de acasă și învățătoarele vizitatoare vor avea grijă ca nicio persoană să nu fie uitată sau ignorată.

Noi toți trebuie să muncim împreună pentru a clădi unitatea spirituală în cadrul episcopioilor și ramurilor noastre. Un exemplu de unitate perfectă a existat printre oamenii lui Dumnezeu după ce Hristos a vizitat meleagurile americane. Cronica relatează că „nu era niciun lamanit sau vreun fel de -iți; ci ei cu toții erau ca unul singur, copiii lui Hristos și moștenitorii împărăției lui Dumnezeu”⁸.

Unitatea nu se înfăptuiește prin ignorarea și izolarea membrilor care par a fi diferiți sau mai slabi și prin asocierea doar cu oameni care sunt la fel ca noi. Din contră, unitatea se obține prin întâmpinarea și slujirea noilor veniți sau a celor care au nevoi deosebite. Acești membri sunt o binecuvântare pentru Biserică și ne oferă ocazii de

a sluji vecinilor noștri, purificându-ne astfel propriile inimi.

Așadar, dragii mei frați, este datoria dumneavoastră de a întinde mâna oricărei persoane care apare la ușile clădirilor Bisericii. Urați-le bun venit cu recunoștință și fără idei preconcepute. Dacă oameni pe care nu-i cunoașteți vin la una dintre adunările dumneavoastră, salutați-i cu dragoste și invitați-i să stea lângă dumneavoastră. Vă rog, faceți primul pas pentru a-i ajuta să se simtă bineveniți și iubiți și nu așteptați ca dânsii să vină la dumneavoastră.

După primul dumneavoastră salut de bun venit, gândiți-vă la moduri în care puteți continua să le slujiți. Am auzit odată despre o episcopie în care, după botezul a două surori cu deficiențe de auz, două surori minunate de la Societatea de Alinare au hotărât să învețe limbajul semnelor astfel încât au putut să comunice mai bine cu aceste nou convertite. Ce minunat exemplu de dragoste față de frații și surorile în Evanghelie!

Depun mărturie că nimeni nu Îi este străin Tatălui nostru Ceresc. Nu există cineva al cărui suflet să nu fie

prețios pentru El. Împreună cu Petru, mărturisesc: „Dumnezeu nu este părtinitor; ci în orice neam, cine se teme de El și lucrează în neprihănire este primit de El”⁹.

Mă rog ca atunci când Domnul Își va aduna oile Sale în ultima zi, El să poată spună fiecăruia dintre noi: „Am fost străin și M-ați primit”.

Apoi, noi Îi vom spune: „Când Te-am văzut noi străin și Te-am primit?”

Și El ne va răspunde: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut”¹⁰.

În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 1 Nefi 22:25.
2. Avraam 2:10; subliniere adăugată.
3. Efeseni 2:19.
4. Leviticul 19:34.
5. Matei 8:10; vezi, de asemenea, Matei 8:2-3; Marcu 1:40-42; 2:15; Ioan 4:7-9.
6. Matei 5:46-48.
7. Victor Hugo, *Mizerabilii*, trad. Isabel F. Hapgood, 5 vol. (1887), vol. 1, p. 73.
8. 4 Nefi 1:17.
9. Faptele apostolilor 10:34-35.
10. Matei 25:35, 38, 40.

Vârșnicul Randy D. Funk
din Cei Șaptezeci

Chemați de El să declaram cuvântul Său

Dacă sunteți umili, supuși și ascultați glasul Spiritului, veți găsi multă fericire în slujirea voastră ca misionari.

În luna aprilie, când am fost susținut ca autoritate generală, slujeam în calitate de președinte de misiune în India. Am constatat eu însumi ceea ce un alt fost președinte de misiune îmi spusese: „Misionarii acestei Biserici sunt pur și simplu uimitori”¹.

Unul dintre mulții misionari extraordinari, cu care sora Funk și cu mine am slujit, a fost vârstnicul Pokhrel din Nepal. La numai doi ani de când devenise membru al Bisericii, el a fost chemat să slujească în Misiunea Bangalore, India, o misiune în care se vorbește engleza. El v-ar spune că nu a fost bine pregătit. Acest lucru era de înțeles. El nu văzuse niciodată un misionar până când el însuși nu a devenit unul, pentru că niciun tânăr misionar nu slujește în Nepal. El nu citea în limba engleză destul de bine pentru a înțelege instrucțiunile incluse în chemarea sa. Când s-a prezentat la Centrul de pregătire a misionarilor, în loc să-și aducă pantaloni, cămăși albe și cravate, el a pus în bagaj, potrivit cuvintelor lui, „cinci perechi de blugi, două tricouri și mult gel de păr”².

Chiar și după ce a primit îmbrăcăminte potrivită, el a spus că simțea în fiecare zi, în primele câteva săptămâni,

că nu era potrivit pentru acea chemare. El a descris astfel acea perioadă a misiunii sale: „Nu numai că engleza era greu de învățat, dar munca era la fel de grea... Și pe lângă toate acestea, îmi era foame, eram obosit și îmi era dor de acasă... Deși condițiile erau grele, eram hotărât să continui. Mă simțeam slab și nepregătit. În acele momente, mă rugam ca Tatăl Ceresc să mă ajute. De fiecare dată când mă rugam, mă simțeam alinat”³.

Deși munca misionară era ceva nou și dificil pentru vârstnicul Pokhrel, el a slujit cu credință și sârguință, căutând să înțeleagă și să pună în practică ce învăța din scripturi, din *Predicați Evanghelia Mea* și de la conducătorii misiunii sale. A devenit un învățător de Evanghelie inspirat – preda în limba engleză – și un conducător excelent. După misiune și după ce a stat o vreme în Nepal, el a revenit în India pentru a-și continua educația. Din luna ianuarie, el slujește ca președinte de ramură în New Delhi. Datorită creșterii sale reale din perioada în care a fost misionar, el continuă să contribuie la creșterea reală a Bisericii în India.

Cum a devenit misionar cu o atât de mare tărie spirituală un tânăr care

nu văzuse în viața sa un misionar? Cum veți primi dumnezeoastră putere spirituală să deschideți ușile și inimile celor din misiunile în care veți sluji? Ca de obicei, răspunsurile se află în scripturi și în cuvintele profeților și apostolilor în viață.

Când Evanghelia a fost predicată prima dată în Anglia, în iulie 1837, Domnul a revelat: „Toți pe care îi veți trimite în numele Meu, prin glasul fraților voștri, Cei Doisprezece, recomandați și autorizați legal de voi, vor avea puterea să deschidă ușa împărăției Mele oricărei națiuni la care îi veți trimite”⁴.

Oriunde sunteți trimiși, în orice misiune sunteți repartizați, să știți că un membru al Celor Doisprezece a recomandat cum se cuvine acele repartizări și sunteți chemați de un profet al Domnului. Sunteți chemați „prin profeție și prin așezarea mâinilor”⁵.

Domnul a făcut apoi cunoscute condițiile împlinirii acestei promisiuni. El a spus: „În măsura în care [însemnând că promisiunea va fi împlinită *dacă*] [misionarii care sunt trimiși] se [1] vor umili înaintea Mea și [2] rămân în cuvântul Meu și [3] ascultă glasul Spiritului Meu”⁶.

Promisiunile Domnului sunt clare. Pentru a avea puterea spirituală necesară pentru a deschide ușa împărăției lui Dumnezeu în națiunea la care sunteți trimiși, trebuie să fiți umili, supuși și să aveți capacitatea de a auzi și urma Spiritul.

Aceste trei însușiri sunt strâns corelate. Dacă sunteți umili, veți vrea să fiți supuși. Dacă sunteți supuși, veți simți Spiritul. Spiritul este esențial, pentru că, așa cum ne-a învățat președintele Ezra Taft Benson, „fără Spirit nu veți avea niciodată succes, *indiferent* de talentul și aptitudinile dumnezeoastră”⁷.

În calitate de președinte de misiune, am intervievat, uneori, misionari care se confruntau cu dificultăți pentru

că nu erau pe deplin demni. Ei trăiau sub potențialul lor spiritual. Oricât de mult au lucrat sau cât de mult bine au făcut, nu au putut să simtă pacea și să se bucure de prezența Duhului Sfânt până când nu s-au umilit, nu s-au pocăit pe deplin și nu au avut parte de îndurarea și harul Salvatorului.

Domnul îi învață pe slujitorii Săi să fie umili, pentru că procesul prin care suntem tămăduiți spiritual începe cu o inimă frântă. Gândiți-vă la binele care rezultă din lucrurile frânte sau sfărâmate: pământul este sfărâmat pentru a planta grâu. Grâul este sfărâmat pentru a face pâine. Pâinea este frântă pentru a deveni simbol al împărțășaniei. Când cineva care se pocăiește ia din împărțășanie cu inima frântă și spiritul smerit, acea persoană este tămăduită spiritual.⁸ Când ne pocăim și suntem tămăduiți prin ispășirea lui Isus Hristos, avem mult mai multe de oferit Salvatorului în timp ce Îi slujim. „Da, veniți la El și oferiți-I sufletele voastre întregi ca o jertfă pentru El.”⁹

Dacă sunteți împovărați de păcat și trebuie să vă pocăiți, vă rog s-o faceți imediat. Când Salvatorul i-a vindecat pe cei în suferință, El le-a spus deseori să se ridice. Scripturile consemnează

că ei au făcut aceasta îndată sau imediat.¹⁰ Pentru a fi vindecați de suferințele dumneavoastră spirituale, vă rog să acceptați invitația Sa de a vă ridica. Vorbiți fără întârziere cu episcopul dumneavoastră, președintele de ramură sau președintele de misiune și începeți procesul pocăinței acum.

Puterea de vindecare a ispășirii va aduce pace în sufletele dumneavoastră și vă va face capabili să simțiți Spiritul Sfânt. Sacrificiul Salvatorului este incomensurabil, dar păcatele noastre, deși multe și grave, pot fi numărate și recunoscute, abandonate și iertate. „Și ce mare este bucuria Sa pentru sufletul care se pocăiește!”¹¹

Promisiunea cuprinsă în Doctrină și legăminte este impresionantă: „Virtutea să înfrumusețeze, fără încetare, gândurile tale; atunci, încrederea ta va crește puternic în prezența lui Dumnezeu”¹². Pe măsură ce veți trăi o viață virtuoasă, veți ști cu siguranță că sunteți demni în fața lui Dumnezeu și veți avea puterea Spiritului cu dumneavoastră.¹³

Unii membri mai noi ai Bisericii sau care au redevenit activi de curând ar putea spune: „Acum, sunt demn și am dorința de a sluji, dar nu știu dacă am destulă cunoaștere”. În luna aprilie,

președintele Thomas S. Monson ne-a învățat: „Când ne supunem poruncilor lui Dumnezeu, primim o cunoaștere a adevărului și răspunsuri la întrebările noastre cele mai importante”¹⁴. Cât de încrezători devenim când știm că prin supunerea noastră dobândim cunoaștere!

Unii ar putea considera că au talente, aptitudini sau experiență limitate. Dacă aveți astfel de temeri, amintiți-vă experiența vârstnicului Pokhrel. Pregătiți-vă cât de bine puteți și să știți că Tatăl nostru Cereșc vă va întări în eforturile dumneavoastră când sunteți umili și supuși. Vârstnicul Richard G. Scott a oferit acest sfat încurajator: „Când ne supunem poruncilor Domnului și slujim în mod altruist copiilor Săi, consecința firească este puterea de la Dumnezeu – puterea de a face mai mult decât am putea face singuri. Capacitatea noastră de a înțelege, talentele și abilitățile noastre se dezvoltă deoarece primim tărie și putere de la Domnul”¹⁵.

Când vă încredeți în Domnul și în bunătatea Sa, Dumnezeu Atotputernic îi va binecuvânta pe copiii Săi prin dumneavoastră.¹⁶ Vârstnicul Hollings din Nevada a aflat acest lucru la începutul misiunii sale. La

o zi după ce a sosit în India, el a călătorit cu sora Funk și cu mine spre Rajahmundry, prima sa zonă. În acea după-amiază, vârstnicul Hollings și vârstnicul Ganaparam au vizitat o membră a Bisericii și pe mama ei. Mama dorea să afle mai multe despre Biserică, pentru că văzuse cum Evanghelia a binecuvântat viața fiicei sale. Sora Funk li s-a alăturat pentru a se putea împrieteni cu ea. Pentru că lecția urma să fie predată în engleză și mama vorbea numai telugu, un frate din ramură a fost prezent pentru a traduce.

Însărcinarea vârstnicului Hollings, la prima sa lecție, a fost să predea Prima Viziune folosind cuvintele profetului Joseph. În acel moment din lecție, el s-a întors către sora Funk și a întrebat: „Să spun fiecare cuvânt al acesteia?”, știind că totul urma să fie tradus.

Sora Funk a răspuns: „Spune fiecare cuvânt pentru ca Spiritul să poată depune mărturie despre ceea ce spui”.

După ce acest misionar a predat cu sinceritate Prima Viziune, folosind cuvintele profetului, chipul acelei surori dragi s-a schimbat. I-au dat lacrimile. În timp ce vârstnicul Hollings încheia acel mesaj glorios și înainte ca ceea ce spunea să fie tradus, ea a întrebat printre lacrimi în limba natală: „Pot fi botezată? Și vei propovădui fiului meu?”.

Tinerii mei tovarăși în slujire, uși și inimi se deschid în fiecare zi pentru a primi mesajul Evangheliei – un mesaj care aduce speranță, pace și bucurie copiilor lui Dumnezeu din întreaga lume. Dacă sunteți umili, supuși și ascultați glasul Spiritului, veți găsi multă fericire în slujirea voastră ca misionari.¹⁷ Este o perioadă minunată să fiți misionari – o perioadă în care Domnul grăbește lucrarea Sa!

Depun mărturie despre Salvatorul nostru, Isus Hristos, și despre această „poruncă divină”¹⁸ a Sa: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile”¹⁹. Aceasta este Biserica Sa. El o conduce prin profeți și apostoli în viață. În următoarea oră, ne va învăța Prima Președinție. Fie ca noi să fim „iuți în a observa”²⁰, așa cum a fost Mormon, astfel încât, atunci când va veni chemarea, să fim demni și să putem declara cu puterea Spiritului: „Iată, eu sunt un ucenic al lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Am fost chemat de către El să duc printre oameni cuvântul Lui, ca să afle despre viața veșnică”²¹. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Conversații personale cu Dennis C. Brimhall, președintele Misiunii Louisville, Kentucky, 2005–2008.
2. Ashish Pokhrel, „My Name Is Ashish Pokhrel and This Is My Story” (istorie personală nepublicată, sept. 2011).
3. Pokhrel, „My Name Is Ashish Pokhrel”.
4. Doctrină și legăminte 112:21.
5. Articolele de credință 1:5.
6. Doctrină și legăminte 112:22.
7. Ezra Taft Benson, în *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p. 190.
8. Idei preluate dintr-o cuvântare rostită de vârstnicul Jeffrey R. Holland în cadrul Conferinței țării Nord, Utah, 8–9 iunie 2013.
9. Omni 1:26.
10. Vezi Marcu 5:41–42; Ioan 5:8–9.
11. Doctrină și legăminte 18:13.
12. Doctrină și legăminte 121:45.
13. Vezi Doctrină și legăminte 121:46.
14. Thomas S. Monson, „Supunerea aduce binecuvântări”, *Liahona*, mai 2013, p. 89.
15. Richard G. Scott, „Pentru a avea pace în cămin”, *Liahona*, mai 2013, p. 30.
16. Descriind ce vor face numeroșii noi misionari, vârstnicul Russell M. Nelson a spus: „Ei vor face ceea ce misionarii au făcut întotdeauna. Vor predica Evanghelia! Îi vor binecuvânta pe copiii Dumnezeului Atotputernic!” („Prindeți valul”, *Liahona*, mai 2013, p. 45).
17. Vezi *Predicați Evanghelia Mea*, p. v.
18. Thomas S. Monson, „Fii ai lui Dumnezeu, ce-ați primit preoția”, *Liahona*, mai 2013, p. 66.
19. Matei 28:19.
20. Mormon 1:2.
21. 3 Nef 5:13.

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

O puteți face acum!

Atâta timp cât suntem dornici să ne ridicăm din nou și să ne continuăm drumul... putem învăța ceva din eșec și, drept urmare, putem deveni mai buni și mai fericiți.

Când eram tânăr, căderea și ridicarea păreau să facă parte din aceeași mișcare. Totuși, de-a lungul anilor, am ajuns la concluzia tulburătoare că legile fizicii s-au schimbat – și nu în avantajul meu.

Nu cu mult timp în urmă, schiam alături de nepotul meu în vârstă de 12 ani. Ne bucuram de timpul petrecut împreună și, la un moment dat, eu am dat peste o porțiune acoperită cu gheață și am sfârșit prin a face o căzătură spectaculoasă pe o pantă abruptă.

Am făcut tot ce am putut pentru a mă ridica, dar nu am putut – căzusem și nu mă puteam ridica.

Mă simțeam bine din punct de vedere fizic, dar orgoliul îmi fusese un pic rănit. Așa că m-am asigurat că ochelarii mei și casca mea erau la locul lor, deoarece am preferat ca ceilalți schiori să nu mă recunoască. Mă și imaginam stând acolo neputincios, în timp ce ei schiau cu eleganță, spunându-mi voioși: „Bună ziua, frate Uchtdorf!”.

Începusem să mă întreb cum puteam să ies din această situație. Acela a fost momentul când nepotul meu a venit lângă mine. I-am spus ce se întâmplase, dar el nu părea foarte interesat de explicațiile mele referitoare la motivele pentru care nu mă puteam ridica. S-a uitat în ochii mei, s-a aplecat spre mine,

m-a prins de mână și, cu un ton ferm, mi-a spus: „Bunicule, o poți face acum!”.

M-am ridicat instantaneu.

Încă nu îmi vine să cred ce s-a întâmplat. Ceea ce părea imposibil cu o clipă înainte a devenit imediat o realitate, deoarece un băiat în vârstă de 12 ani s-a aplecat spre mine și mi-a spus: „O poți face acum!”. Pentru mine, acest lucru a fost o infuzie de încredere, entuziasm și putere.

Dragi frați, este posibil să avem, în viață, momente când ni se pare peste puteri să ne ridicăm și să continuăm. În acea zi, pe panta acoperită de zăpadă, am învățat ceva. Chiar și când credem că nu ne putem ridica, există încă speranță. Și, uneori, avem nevoie de cineva în viațile noastre care să ne privească în ochi, să ne ia de mână și să spună: „O poți face acum!”.

Iluzia robusteții

Am putea crede că femeile sunt mai predispușe decât bărbații să se simtă incompetente și inutile – că aceste sentimente le afectează mai mult pe ele decât pe noi. Nu sunt sigur că acest lucru este adevărat. Bărbații au sentimente de vină, deprimare și eșec. Ne putem preface că aceste sentimente nu ne deranjează, însă o fac. Ne putem simți atât de împovărați de eșecurile

și lipsurile noastre, încât începem să credem că nu vom putea niciodată să reușim. Putem chiar să credem că, deoarece am căzut înainte, faptul de a cădea reprezintă destinul nostru. Un scriitor a spus: „Continuăm, asemenea bărcilor împotriva curentului, împinse fără încetare, tot mai înapoi, în trecut”¹.

Am văzut cum bărbați cu mare potențial și har au renunțat să mai facă munca istovitoare de a clădi împărăția lui Dumnezeu, deoarece au eșuat o dată sau de două ori. Aceștia erau bărbați care promiteau și care ar fi putut fi deținători ai preoției și slujitori ai lui Dumnezeu excepționali. Dar, pentru că s-au poticnit și s-au simțit descurajați, nu și-au îndeplinit îndatoririle preoției și s-au preocupat cu alte lucruri, însă mai puțin valoroase.

Și astfel, ei merg mai departe, trăind doar o umbră a vieții pe care ar fi putut s-o trăiască, fără a-și atinge vreodată potențialul care este al lor de drept. Așa cum s-a lamentat poetul, aceștia se numără printre acele suflete nefericite care „mor cu [aproape toată] partitura neinterpretată”².

Nimănui nu îi place să eșueze. Și, în mod special, nu ne place când alții – mai ales cei pe care îi iubim – ne văd eșuând. Cu toții dorim să fim respectați și stimați. Dorim să fim campioni. Dar noi, muritorii, nu devenim campioni fără efort și disciplină sau fără să facem greșeli.

Dragi frați, destinul nostru nu este determinat de numărul poticnirilor, ci de numărul momentelor în care ne ridicăm, ne scuturăm de praf și mergem mai departe.

Întristare după voia lui Dumnezeu

Știm că această viață muritoare este o încercare. Dar, pentru că Tatăl nostru Cereșc ne iubește cu o dragoste perfectă, El ne arată unde să găsim răspunsuri. El ne-a oferit harta care ne

permite să parcurgem un teren nesigur și să trecem peste încercările neașteptate care ne ies fiecăruia în cale. Cuvintele profeților constituie o parte a acestei hărți.

Când ne rătăcim – când cădem sau ne îndepărtăm de la calea Tatălui nostru Ceresc – cuvintele profeților ne spun cum să ne ridicăm și să revenim pe drum.

Dintre toate principiile care au fost propovăduite de profeți de-a lungul secolelor, unul care a fost accentuat în mod repetat este mesajul plin de speranță și încurajare că oamenii se pot pocăi, își pot schimba viața și pot reveni pe calea adevărată a uceniciei.

Acest lucru nu înseamnă că trebuie să ne simțim confortabil cu slăbiciunile, greșelile sau păcatele noastre. Dar există o diferență importantă între întristarea pentru păcat, care duce la pocăință, și întristarea care duce la deznădejde.

Apostolul Pavel ne-a învățat că, atunci „când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire... pe când întristarea lumii aduce moartea”³. *Întristarea după voia lui Dumnezeu* aduce cu sine schimbare și speranță prin intermediul ispășirii. *Întristarea lumii* ne doboară, ne distruge speranța și ne convinge să cedăm mai multor ispite.

Întristarea după voia lui Dumnezeu duce la convertire⁴ și la o schimbare în inimă⁵. Ne determină să urăm păcatul

și să iubim bunătatea⁶. Ne încurajează să ne ridicăm și să pășim în lumina dragostei lui Hristos. Adevărata pocăință înseamnă transformare, nu tortură sau suferință. Da, regretul sincer și căința adevărată pentru nesupunere sunt, adesea, pași dureroși și importanți în procesul sacru al pocăinței. Dar, atunci când sentimentul de vinovăție duce la disprețul de sine sau nu ne lasă să ne ridicăm din nou, acesta este mai degrabă o piedică în pocăința noastră.

Dragi frați, există o cale mai bună. Haideți să ne ridicăm și să devenim bărbați ai lui Dumnezeu. Avem un campion, un Salvator care a umblat pentru noi prin valea umbrei morții. S-a oferit pe Sine ca răscumpărare pentru păcatele noastre. Nimeni nu a avut o dragoste mai mare ca aceasta – Isus Hristos, Mielul fără cusur, S-a așezat de bunăvoie pe altarul sacrificiului și a plătit prețul pentru păcatele noastre până la „cel din urmă bănuț”⁷. El a luat asupra Sa suferința noastră. El a purtat pe umerii Săi poverile și vina noastră. Dragi prieteni, când decidem să venim la El, când luăm asupra noastră numele Său și când mergem cu îndrăzneală pe calea uceniciei, atunci, prin intermediul ispășirii, ne sunt promise nu doar fericire și „pace în această lume”, ci și „viață veșnică în lumea care va veni”⁸.

Când facem greșeli, când păcătuim și cădem, să ne gândim la ceea ce înseamnă să ne pocăim cu adevărat.

Înseamnă întoarcerea inimii și voinței către Dumnezeu și renunțarea la păcat. Pocăința sinceră aduce cu sine asigurarea divină că „o putem face acum”.

Cine sunteți?

Una dintre metodele dușmanului de a ne împiedica să progresăm este aceea de a ne face să fim confuzi cu privire la cine suntem cu adevărat și la ce ne dorim cu adevărat.

Dorim să petrecem timp cu propriii copii, dar, de asemenea, dorim să ne implicăm în hobbyurile noastre preferate specifice bărbaților. Dorim să slăbim, dar, de asemenea, dorim să ne bucurăm de mâncărurile la care poftim. Dorim să devenim asemănători lui Hristos, dar, de asemenea, vrem să țipăm la tipul care ne-a tăiat calea în trafic.

Scopul lui Satana este să ne ispitească să schimbăm perlele neprețuite ale adevăratei fericiri și ale valorilor divine eterne cu un breloc din plastic ce reprezintă doar o iluzie și o imitație a fericirii și bucuriei.

O altă metodă pe care dușmanul o folosește pentru a ne descuraja să ne ridicăm este aceea de a ne face să privim poruncile ca lucruri care ne-au fost impuse. Cred că ne stă în fire să ne opunem oricărui lucru care nu pare să fie propria noastră idee.

Dacă privim mâncatul sănătos și practicarea sportului ca fiind lucruri

pe care doar doctorul nostru se așteaptă să le facem, cel mai probabil vom eșua. Dacă privim aceste alegeri ca lucruri care definesc cine suntem și cine dorim să devenim, avem o șansă mai mare de a termina ceea ce am început și de a avea succes.

Dacă privim învățământul de acasă ca fiind doar obiectivul președintelui de țară, există riscul să nu îi acordăm suficientă importanță pentru a-l face. Dacă îl privim ca fiind obiectivul nostru – ceva ce dorim să facem pentru a deveni mai asemănători lui Hristos și pentru a sluji altora – atunci nu ne vom îndeplini doar, pur și simplu, îndatorirea, ci o vom îndeplini într-un mod care va binecuvânta cu adevărat atât familiile pe care le vizităm, cât și familia noastră.

Deseori, noi suntem cei care suntem ajutați de prieteni și familie. Dar, dacă privim în jur cu atenție și cu motivarea unei inimi căreia îi pasă, vom recunoaște ocaziile pe care Domnul ni le scoate în cale pentru a-i ajuta pe alții să se ridice și să-și atingă adevăratul potențial. Scripturile ne sugerează: „Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni”⁹.

Să trăim vieți cinstitute și neprihănite și să ne concentrăm asupra locului în care dorim să fim în eternitate reprezintă o mare sursă de putere spirituală. Chiar dacă putem vedea această destinație divină doar cu ochiul credinței, aceasta ne va ajuta să stăm pe această cale.

Atunci când atenția noastră se concentrează mai cu seamă asupra succeselor și eșecurilor zilnice, există riscul să ne îndepărtăm, să ne rătăcim și să cădem. Fixându-ne privirea asupra unor obiective mai înalte ne va ajuta să devenim fii și frați mai buni, tați mai înțelegători și soți mai iubitori.

Chiar și cei care își îndreaptă inima către scopuri divine se pot împiedica ocazional, dar nu vor fi înfrânți. Ei au încredere și se bazează pe promisiunile lui Dumnezeu. Ei se vor ridica din nou având o speranță plină de strălucire într-un Dumnezeu drept și o viziune plină de inspirație despre un viitor măreț. Ei știu că o pot face acum.

O puteți face acum

Fiecare persoană, tânără sau în vârstă, a avut propria experiență căzând. A cădea ne este caracteristic, nouă muritorilor. Dar, atâta timp cât suntem dornici să ne ridicăm din nou și să ne continuăm drumul pentru a atinge țelurile spirituale pe care Dumnezeu ni le-a dat, putem învăța ceva din eșec și, drept urmare, putem deveni mai buni și mai fericiți.

Dragii mei frați și prieteni, vor fi momente când veți *crede* că nu puteți merge mai departe. Aveți încredere în Salvator și în dragostea Sa. Cu ajutorul credinței în Domnul Isus Hristos și în puterea și speranța Evangheliei restaurate, veți *putea* să prindeți curaj și să mergeți mai departe.

Dragi frați, vă iubim! Ne rugăm pentru dumneavoastră! Mi-aș dori să puteți să-l auziți pe președintele Monson rugându-se pentru dumneavoastră. Fie că sunteți un tată tânăr, un deținător al preoției în vârstă sau un diacon recent rânduit, ne pasă de dumneavoastră. Domnului îi pasă de dumneavoastră!

Recunoaștem că, uneori, drumul dumneavoastră va fi dificil. Dar vă fac următoarea promisiune în numele Domnului: ridicați-vă și pășiți pe urmele Mântuitorului și Salvatorului nostru și, într-o zi, vă veți uita înapoi și veți fi plini de recunoștință veșnică pentru că ați ales să aveți încredere în

ispășire și în puterea ei de a vă înălța și întări.

Dragii mei prieteni și frați, indifereți de câte ori ați alunecat sau ați căzut, ridicați-vă! Destinul dumneavoastră este unul glorios! Ridicați-vă și pășiți în lumina Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos! Sunteți mai puternici decât vă dați seama. Sunteți mai capabili decât vă puteți închipui. O puteți face acum! Despre aceasta, depun mărturie în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. F. Scott Fitzgerald, *The Great Gatsby* (1925), p. 180.
2. „The Voiceless”, în *The Complete Poetical Works of Oliver Wendell Holmes* (1908), p. 99.
3. 2 Corinteni 7:10; subliniere adăugată.
4. Vezi Faptele apostolilor 3:19.
5. Vezi Ezechiel 36:26; 2 Corinteni 5:17; Mosia 3:19.
6. Vezi Mosia 5:2.
7. Matei 5:26.
8. Doctrină și legăminte 59:23.
9. Coloseni 3:23.

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Legăți-le rănile!

Mă rog să ne putem pregăti în așa fel încât, în timpul vieții muritoare, să putem sluji, în calitate de deținători ai preoției, în orice mod dorește Domnul.

Noi toți suntem binecuvântați cu responsabilitatea de a ne îngriji de alții. A deține preoția lui Dumnezeu înseamnă a răspunde în fața lui Dumnezeu pentru viața veșnică a copiilor Săi. Acest lucru este adevărat, este minunat și, uneori, pare a fi copleșitor.

Există președinți ai cvorumurilor vârstnicilor care mă ascultă în această seară și care știu la ce mă refer. Iată ce i s-a întâmplat unuia dintre dumneavoastră. Probabil că vi s-a întâmplat multora – și nu numai o dată. Detaliile ar putea fi diferite, dar situația este aceeași.

Un vârstnic pe care nu-l cunoașteți bine v-a cerut ajutorul. El tocmai a aflat că, astăzi, trebuie să-și mute soția și bebelușul din apartamentul în care locuiau în altul aflat în apropiere.

El și soția au rugat deja un prieten să le împrumute un camion pentru a-și putea transporta mobila și lucrurile personale. Prietenul le-a împrumutat camionul. Tânărul tată a început să încarce bunurile în camion, dar, după primele câteva minute, s-a rănit la spate. Prietenul care le-a împrumutat camionul era ocupat și nu a putut să-l ajute. Tânărul tată era disperat. S-a gândit la dumneavoastră, președintele Cvorumului vârstnicilor din care face parte.

S-a făcut deja după-amiază când v-a cerut ajutorul. În acea seară aveți o adunare a Bisericii. Ați promis deja soției s-o ajutați la treburi gospodărești în acea zi. Copiii v-au rugat să faceți ceva împreună cu ei, dar nu ați avut încă timp.

Știați, de asemenea, că membrii cvorumului dumneavoastră, mai ales cei mai credincioși, cei la care apelați, de obicei, să ajute, aveau tot atât de puțin timp ca și dumneavoastră.

Domnul a știut că veți avea astfel de zile când v-a chemat în această funcție, așa încât v-a făcut cunoscută o istorisire pentru a vă încuraja. Este o pildă pentru deținătorii preoției foarte ocupați. O numim uneori povestirea despre bunul samaritean. Dar, de fapt, este povestirea despre un măreț deținător al preoției din aceste ultime zile atât de ocupate și grele.

Istorisirea se potrivește perfect deținătorului preoției suprasolicitat. Amintiți-vă că sunteți samariteanul și nu preotul sau levitul care au trecut pe lângă bărbatul rănit.

Poate nu v-ați gândit la această povestire când v-ați confruntat cu astfel de probleme. Dar vă rog s-o faceți când veți avea parte din nou de astfel de zile, pentru că veți avea cu siguranță.

Scripturile nu ne spun de ce călătorea samariteanul pe drumul dintre Ierusalim și Ierihon. Este puțin probabil că doar se plimba pe acolo de unul singur, deoarece știa că tâlharii îi așteptau pe cei imprudenți. Călătoria sa avea un motiv serios și, așa cum era obiceiul, avea cu el un animal de povară, precum și untdelemn și vin.

Domnul spune că, atunci când l-a văzut pe omul rănit, samariteanul s-a oprit pentru că „i s-a făcut milă”.

Nu numai că i s-a făcut milă, dar a și acționat. Aduceți-vă întotdeauna aminte detaliile relatării:

„S-a apropiat de i-a legat rănile, și a turnat peste ele untdelemn și vin; apoi l-a pus pe dobitocul lui, l-a dus la un han, și a îngrijit de el.

A doua zi, când a pornit la drum, a scos doi lei, i-a dat hangiuului, și i-a zis: «Ai grijă de el, și orice vei mai cheltui, îți voi da înapoi la întoarcere»¹.

Dumneavoastră și deținătorii preoției pe care sunteți chemați să-i conduceți puteți fi siguri de cel puțin trei lucruri. Primul, Domnul vă va da, dacă cereți, sentimentul de milă pe care El îl are față de cei nevoiași. Al doilea, El îi va face pe alții, cum a fost și în cazul hangiuului, să vi se alăture în slujire. Al treilea, Domnul, precum bunul samaritean, îi va recompensa din plin pe toți cei care se unesc pentru a oferi ajutor celor care au nevoie.

Dumneavoastră, președinți ai cvorumurilor, ați acționat, știind aceste lucruri, de multe ori. Ați cerut altora din cadrul preoției Domnului să-și ofere ajutorul, având încredere că ei vor răspunde cu milă. Nu v-a fost teamă să solicitați ajutorul celor care au răspuns adesea în trecut, pentru că ați știut că lor li se face milă ușor. Le-ați solicitat ajutorul știind că, în trecut, ei au simțit generozitatea Domnului când au ales să ajute. Ați solicitat ajutorul unora

deja greu împovărați știind că, cu cât făceau un sacrificiu mai mare, cu atât avea să fie mai mare mila Domnului față de ei. Cei care au ajutat în trecut au simțit din plin recunoștința Salvatorului.

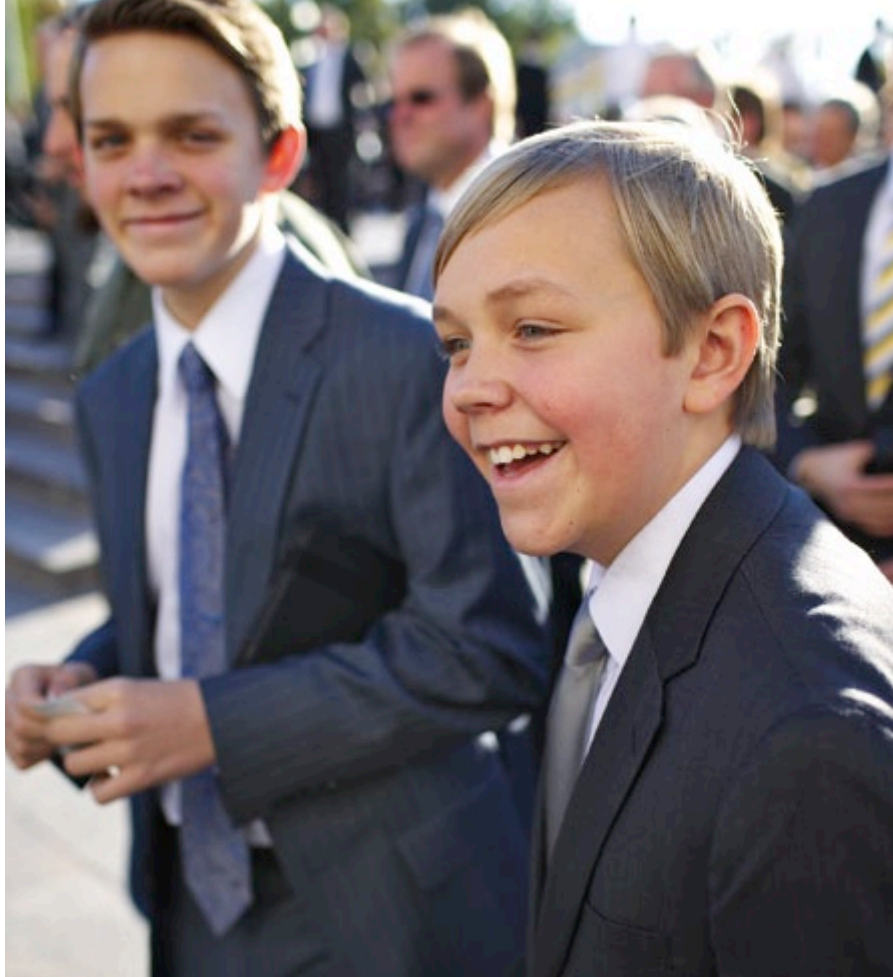
Poate ați fost inspirați să nu cereți ajutorul cuiva pentru a încărca și, apoi, descărca acel camion. În calitate de conducători, îi cunoașteți bine pe membrii cvorumurilor și familiile lor. Domnul îi cunoaște perfect.

El știe a cui soție a fost pe punctul de a ceda psihic pentru că soțul ei nu a putut să găsească timp să facă ce trebuia pentru a se îngriji de nevoile ei. El știe care dintre copii ar fi binecuvântați să-și vadă tatăl mergând, încă o dată, să ofere ajutor altora sau dacă acei copii aveau nevoie să simtă că ei sunt destul de importanți pentru tatăl lor pentru ca el să petreacă timp alături de ei în acea zi. El știe, de asemenea, cine are nevoie de invitația de a sluji, dar care ar putea să nu pară un candidat posibil sau dornic.

Dumneavoastră nu-i puteți cunoaște perfect pe toți membrii cvorumului, dar Dumnezeu îi cunoaște. Drept urmare, așa cum ați făcut de multe ori, v-ați rugat pentru a ști pe cine să rugați să ajute la slujirea altora. Domnul știe cine va fi binecuvântat dacă i se va cere să ofere ajutor și a cui familie va fi binecuvântată dacă nu i se va cere. Aceasta este revelația pe care vă puteți aștepta s-o primiți în calitate de conducător în cadrul preoției.

Am văzut acest lucru întâmplându-se când eram tânăr băiat. Eram primul asistent al unui cvorum al preoților. Episcopul mi-a telefonat acasă, într-o zi. A spus că dorea să merg cu el să vizităm o văduvă aflată într-o situație grea. A mai spus că avea nevoie de mine.

În timp ce-l așteptam să vină să mă ia de acasă, eram tulburat. Știam

că episcopul avea consilieri puternici și înțelepți. Unul era un judecător renumit. Celălalt conducea o companie mare și a devenit mai târziu autoritate generală. Episcopul însuși avea să slujească, ulterior, în calitate de autoritate generală. De ce ar fi spus episcopul unui preot lipsit de experiență: „Am nevoie de ajutorul tău?”

Acum știu mai bine ce ar fi putut să-mi spună: „Domnul dorește să te binecuvânteze”. Când am ajuns la casa văduvei, spre uimirea mea, l-am auzit spunându-i femeii că nu putea să primească ajutor din partea Bisericii dacă nu completa formularul de buget pe care i-l lăsase anterior. Pe drumul spre casă, văzând cât eram de nedumerit, el a râs, spre surpriza mea, și a spus: „Hal, când va avea controlul asupra cheltuielilor ei, această femeie îi va putea ajuta pe alții”.

Cu o altă ocazie, episcopul m-a dus în casa unor părinți alcoolici care au trimis două fetițe înspăimântate să ne întâmpine la ușă. După ce a stat de vorbă cu cele două fetițe, pe drumul spre casă mi-a spus: „Nu

putem schimba, încă, tragedia din viața lor, dar ele pot simți că Domnul le iubește”.

Într-o altă seară, am vizitat cu el un bărbat care nu fusese de mulți ani la biserică. Episcopul i-a spus cât de mult îl aprecia și cât de multă nevoie avea episcopia de el. Acest lucru nu a părut să aibă prea mare efect asupra bărbatului. Dar atunci, precum și de fiecare dată când episcopul mă lua cu el, acel lucru a avut un mare efect asupra mea.

Nu pot afla dacă episcopul s-a rugat pentru a ști care dintre preoți avea să fie binecuvântat de faptul că îl însoțea în acele vizite. Poate că, de multe ori, a luat alți preoți cu el. Dar Domnul a știut că, într-o zi, aveam să fiu episcop și aveam să-i invit pe aceia a căror credință a slăbit să revină la tăria Evangheliei. Domnul a știut că, într-o zi, aveam să fiu răspunzător, în calitate de deținător al preoției, de sute și chiar mii de copii ai Tatălui Ceresc aflați în situații lumești desperate.

Voi, tineri băieți, nu puteți ști pentru ce acte de slujire în cadrul preoției

vă pregătește Domnul. Dar cea mai importantă misiune a fiecărui deținător al preoției este să ofere ajutor spiritual. Noi toți avem această responsabilitate. Este rezultatul calității de membru al unui cvorum. Este rezultatul faptului că suntem membri ai unei familii. Când credința cuiva din cadrul cvorumului sau familiei dumneavoastră va fi atacată de Satana, veți avea sentimentul de milă. Asemănător slujirii și milei manifestate de samaritan, dumneavoastră veți sluji acelei persoane, de asemenea, folosind leacul tămăduitor pentru rănilor ei în momentele ei grele.

În timpul slujirii voastre ca misionari cu timp deplin, veți merge la mii de oameni aflați într-o mare nevoie spirituală. Mulți, până când le veți propovădui, nici nu vor ști că au răni spirituale care, lăsate netratate, vor aduce nefericire nesfârșită. Veți face

lucrarea Domnului pentru a-i salva. Numai Domnul le poate lega rănilor spirituale dacă ei acceptă rânduielele care duc la viața veșnică.

Ca membru al unui cvorum, ca învățător de acasă și ca misionar, nu-i puteți ajuta pe oameni să repare răul spiritual dacă propria dumneavoastră credință nu este puternică. Aceasta înseamnă să faceți mai mult decât să citiți scripturile cu regularitate și să vă rugați cu privire la ele. Rugăciunea ocazională și citirea rapidă din scripturi nu asigură suficientă pregătire. Sfatul cuprins în secțiunea 84 din Doctrină și legăminte ne asigură că vom primi ceea ce vom avea nevoie: „Nu vă îngrijorați mai dinainte cu privire la ceea ce veți vorbi; dar, păstrați continuu în inima voastră ca pe o comoară cuvintele vieții și vă va fi dat chiar în ceasul acela partea care trebuie atribuită fiecărui om”².

Această promisiune poate fi revendicată numai dacă noi „păstrăm... ca pe o comoară” cuvintele vieții și dacă facem aceasta continuu. Mențiunea de a păstra ca pe o comoară, din această scriptură, înseamnă pentru mine să simt ceva în legătură cu acele cuvinte. De exemplu, când am mers să încerc să ajut pe cineva a cărui credință în chemarea divină a profetului Joseph Smith era șovăielnică, am avut multe sentimente.

Nu este vorba numai de cuvintele din Cartea lui Mormon. Este sentimentul de încredere că acesta este adevărul pe care îl am ori de câte ori citesc chiar și numai câteva rânduri din Cartea lui Mormon. Nu pot promite că îl vor avea toate persoanele infectate cu îndoială cu privire la profetul Joseph sau Cartea lui Mormon. Dar eu știu că Joseph Smith este profetul restaurării. Eu știu că scriptura Cartea lui Mormon este cuvântul lui Dumnezeu, pentru că eu am păstrat-o ca pe o comoară.

Știu din experiență proprie că asigurarea că acesta este adevărul este primită prin Spirit. Dumneavoastră și cu mine trebuie să avem această asigurare înainte ca Domnul să ne pună în calea unui călător pe care îl iubim și care a fost rănit de dușmanii adevărului.

Există încă o pregătire pe care trebuie s-o facem. Este o însușire a firii omenești ca inima să ni se împietrească în fața durerilor altora. Acesta este unul dintre motivele pentru care Salvatorul a făcut atât de multe pentru a vorbi despre ispășirea Sa și despre faptul că a luat asupra Sa durerile și tristețile tuturor copiilor Tatălui nostru Ceresc, pentru ca El să poată ști cum să ne aline.

Nici chiar cei mai buni deținători muritori ai preoției ai Tatălui Ceresc nu ajung ușor să aibă acest sentiment de milă în o așa măsură. Tendința firii noastre omenești este să manifestăm

lipsă de îngăduință față de o persoană care nu poate vedea adevărul care nouă ne este atât de clar. Trebuie să fim atenți ca lipsa noastră de îngăduință să nu fie interpretată drept condamnare sau respingere.

Când ne pregătim să oferim, ca slujitori în preoția Sa, alinare în numele Domnului, trebuie să ne lăsăm ghidați de o scriptură. Ea cuprinde un dar de care vom avea nevoie în călătoria noastră, ori de câte ori ne va trimite Domnul. Bunul samaritean a avut acest dar. Noi vom avea nevoie de el și Domnul ne-a spus cum îl putem găsi:

„De aceea, frații mei preaiubiți, dacă voi nu aveți caritate, atunci voi sunteți de nimic, căci caritatea niciodată nu pierde. De aceea, lipește-te de caritate care este cea mai mare dintre toate, căci toate lucrurile trebuie să piară –

Dar caritatea este dragostea pură a lui Hristos și ea rabdă în vecii vecilor; și acela care este găsit că o are în ziua din urmă bine va fi de el.

De aceea, frații mei preaiubiți, rugați-vă la Tatăl cu toată puterea inimii, pentru ca voi să fiți plini de dragostea Lui pe care El a dăruit-o tuturor aceluia care Îl urmează cu adevărat pe Fiul Său, Isus Hristos, pentru ca voi să deveniți fiii lui Dumnezeu; pentru ca atunci când El va veni, noi să fim la fel ca El, căci noi Îl vom vedea pe El așa cum este; pentru ca noi să putem avea această nădejde; pentru ca noi să fim purificați tot așa cum El este pur”³.

Mă rog să ne putem pregăti în așa fel încât, în timpul vieții muritoare, să putem sluji, în calitate de deținători ai preoției, în orice mod dorește Domnul. În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Luca 10:33–35.
2. Doctrină și legăminte 84:85.
3. Moroni 7:46–48.

Președintele Thomas S. Monson

Păstori adevărați

Multe rugăciuni primesc răspuns prin învățământul de acasă și acesta ne permite să vedem schimbările care pot avea loc în viețile oamenilor.

În această seară, în Centrul de conferințe din orașul Salt Lake și în alte locuri îndepărtate sau apropiate, sunt adunați cei care dețin preoția lui Dumnezeu. Așa cum a spus apostolul Petru, sunteți cu adevărat „o preoție împărțită” – da, chiar „o seminție aleasă”¹. Sunt onorați să am privilegiul de a mă adresa dumneavoastră.

Când eram copil, în fiecare vară familia mea călătorea cu mașina până la Canionul Provo, aflat la 72 km sud și un pic la est de orașul Salt Lake, unde stăteam în cabana familiei timp de mai multe săptămâni. Noi, băieții, eram mereu nerăbdători să mergem să pescuim sau să înotăm în pârâu și încercam să-l încurajăm pe tata să conducă mașina mai repede. În acea perioadă, automobilul pe care tatăl meu îl conducea era un Oldsmobile din 1928. Când depășea viteza de 56 km pe oră, mama mea îi spunea: „Mergi mai încet! Mergi mai încet!”. Eu spuneam: „Calcă accelerația, tata! Calc-o!”.

Tata conducea cu aproximativ 56 km pe oră tot drumul până la Canionul Provo sau până când ajungeam la o ramificație a drumului unde trebuia să ne oprim din cauza unei turme de oi. Priveam cum sute de oi treceau pe lângă noi, aparent fără să aibă un păstor, alături de câțiva câini

care lătrau la ele în timp ce ele se deplasau. Undeva în spatele turmei, îl vedeam pe oier stând pe un cal – care nu avea hățuri, ci un căpăstru. El se cuibărea ocazional pe șaua și moțâia, deoarece calul știa în ce direcție să o ia și câinii care lătrau făceau toată treaba.

Faceți comparație între această scenă și una la care am fost martor în München, Germania, cu mulți ani în urmă. Era duminică dimineața și noi mergeam spre o conferință a misiunilor. Când m-am uitat pe geamul mașinii președintelui de misiune, am văzut un păstor cu un toiag în mână, conducându-și oile. Ele îl urmau oriunde mergea el. Dacă el mergea la stânga, ele îl urmau la stânga. Dacă el mergea la dreapta, ele îl urmau în aceeași direcție. Am făcut această comparație între adevăratul păstor care își conducea oile și oierul care călărea relaxat în spatele oilor sale.

Isus a spus: „Eu sunt Păstorul cel bun. Eu Îmi cunosc oile Mele”². El ne oferă exemplul perfect a ceea ce trebuie să fie un păstor adevărat.

Dragi frați, ca deținători ai preoției lui Dumnezeu, avem responsabilitatea de a păstori. Înțelepciunea Domnului ne-a oferit îndrumări care ne ajută să putem să fim păstori pentru familiile din Biserică, să le putem sluji, să le

putem propovădui și să le putem depune mărturie. Această activitate se numește învățământ de acasă și despre ea doresc să vă vorbesc în această seară.

Episcopul fiecărei episcopii a Bisericii supraveghează desemnarea deținătorilor preoției care să viziteze, în fiecare lună, căminele membrilor în calitate de învățători de acasă. Ei merg în echipe de câte doi. Acolo unde se poate, un tânăr băiat care este preot sau învățător în cadrul Preoției aaronice însoțește un adult care deține Preoția lui Melhisedec. Când intră în casele celor pentru care sunt responsabili, deținătorul Preoției aaronice trebuie să se implice în predarea care se desfășoară. O astfel de însărcinare îi va ajuta pe acești tineri băieți să se pregătească pentru misiuni, dar și pentru o viață de slujire în cadrul preoției.

Programul învățământului de acasă este un răspuns la revelația modernă, autorizându-i pe cei rândușiți în oficiul preoției „[să propovăduiască, să explice, să îndemne, să boteze... să viziteze] casa fiecărui membru și [să-i îndemne] să se roage cu glas tare și în secret și [să participe] la toate îndatoririle familiei... [să vegheze], întotdeauna, asupra membrilor Bisericii și [să fie cu ei și să-i întărească] și să vadă să nu fie nicio nedreptate în Biserică, nici supărări reciproce, nici minciuni, nici calomnii și nici bârfa”³.

Președintele David O. McKay ne-a atras atenția: „Învățământul de acasă este una dintre ocaziile, cele mai importante și mai pline de răsplată, de a-i hrăni, inspira, sfătui și îndruma pe copiii Tatălui nostru... Este o slujire divină, o chemare divină. Este datorria noastră ca învățători de acasă să ducem... Spiritul în fiecare cămin și în fiecare inimă. Iubirea lucrării și realizarea ei la capacitate maximă va aduce pace nemărginită, bucurie și satisfacție [învățătorului] [nobil] și devotat al copiilor lui Dumnezeu”⁴.

Din Cartea lui Mormon citim că Alma „a uns pe toți preoții și pe toți învățătorii lor; și nimeni nu a fost uns decât dacă era un [bărbat neprihănit].

De aceea, ei au vegheat asupra poporului lor și l-au hrănit cu lucruri care țin de dreptate”⁵.

Când ne îndeplinim responsabilitățile de învățător de acasă, suntem înțelepți dacă aflăm și înțelegem încercările membrilor fiecărei familii, pentru a putea fi eficienți în predare și în oferirea ajutorului necesar.

Vizita făcută de învățătorii de acasă poate avea mai mult succes dacă este stabilită în avans. Pentru a ilustra acest lucru, permiteți-mi să vă împărtășesc o experiență pe care am avut-o în urmă cu mai mulți ani. La acea vreme, Comitetul Executiv pentru munca

misionară era format din Spencer W. Kimball, Gordon B. Hinckley și Thomas S. Monson. Într-o seară, frațele și sora Hinckley au pregătit cina în căminul lor pentru membrii comitetului și pentru soțiile lor. Tocmai terminasem de mâncat, când cineva a bătut la ușă. Președintele Hinckley a deschis ușa și l-a văzut stând în prag pe unul dintre învățătorii săi de acasă. Învățătorul de acasă a spus: „Știu că nu am stabilit o întâlnire și nu îl am alături de mine pe colegul meu, dar am simțit că trebuie să vin în seara aceasta. Nu am știut că veți avea oaspeți”.

Președintele Hinckley l-a invitat cu amabilitate pe învățătorul de acasă să intre, să se așeze și să învețe trei apostoli și pe soțiile lor în ceea ce privește datoria noastră ca membri. Deși era un pic emoționat, învățătorul de acasă și-a dat toată silința. Președintele Hinckley i-a mulțumit pentru vizită și, după aceea, învățătorul a plecat în grabă.

Voi împărtăși un alt exemplu al modului incorect de a face învățământul de acasă. Președintele Marion G. Romney, care a fost consilier în Prima Președinție în urmă cu mai mulți ani, obișnuia să îmi povestească despre învățătorul său de acasă, care, odată, într-o seară geroasă de iarnă, a venit în vizită la familia Romney. Își ținea pălăria în mână și a devenit agitat când a fost invitat să se așeze și să-și prezinte mesajul. Rămânând în picioare, el a spus: „Ei bine, vreau să vă spun, frate Romney, că este frig afară și că am lăsat pornit motorul mașinii mele pentru a nu îngheța. Am venit pentru a-i putea spune episcopului că mi-am făcut vizitele”⁶.

Președintele Ezra Taft Benson, după ce a relatat experiența președintelui Romney în cadrul unei adunări a deținătorilor preoției, a spus: „Putem face mai mult de atât, stimați frați – mult mai mult!”⁷. Sunt de acord.

Autoritățile generale ale Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

PRIMA PREȘEDINȚIE

Henry B. Eyring
primul consilier

Thomas S. Monson
președinte

Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier

CVORUMUL CELOR DOISPREZECE APOSTOLI

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

PREȘEDINȚIA CELOR ȘAPTEZECI

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Tod R. Callister

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

PRIMUL CVORUM AL CELOR ȘAPTEZECI

(in ordine alfabetică)

Marcos A. Adlakonis

José L. Alonso

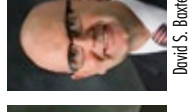
Carlos H. Amador

Ion S. Ardiern

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shyne M. Bowen

Craig A. Cardon

Yoon Hwan Choi

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Condrige

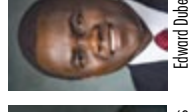
Claudio R. M. Costa

LeGrand R. Curtis Jr.

Benjamin De Hoyos

Edward Dube

Kevin R. Durcan

Larry J. Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David L. Evans

Enrique R. Faballo

Eduardo Gavarret

Robert C. Gny

Carlos A. Gobby

Christoffel Golden

Gerrit W. Gong

Walter F. González

C. Scott Grow

James J. Hamula

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Keenan

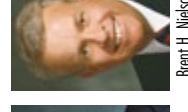
Erich W. Kopischke

Marcus B. Nash

S. Gifford Nielsen

Brent H. Nielson

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

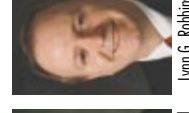
Bruce D. Poner

Dale G. Reilund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Joseph W. Sitrati

Steven E. Snow

Michael John U. Teh

Jose A. Teixeira

Juan A. Uceda

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

J. Devin Cornish

Timothy J. Dyches

Bradley D. Foster

O. Vincent Haleck

Kevin S. Hamilton

Larry R. Lawrence

Per G. Malm

James B. Martino

Jaro Mizzagani

Adrián Ochoa

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Terence M. Vinson

Larry Y. Wilson

AL DOILEA CVORUM AL CELOR ȘAPTEZECI

(in ordine alfabetică)

Gerdolf Caussé
primul consilier

Gary E. Stevenson
episcopul
care prezidează

Dean M. Davies
al doilea consilier

EPISCOPATUL CARE PREZIDEAZĂ

Potrivit cuvintelor președintelui Thomas S. Monson, Conferința Generală s-a bucurat de atenția mass-mediei și a ajuns pe „continente, fiind urmărită de oameni de pretutindeni”. Imaginile, în sensul acelor de ceasornic, începând din stânga sus, prezintă membri și misionari din Roma, Italia; Cavite, Filipine; Lima, Peru; Colleyville, Texas; Foz do Iguaçu, Brazilia; Londra, Anglia; Arraiján, Panama; și Lyon, Franța.

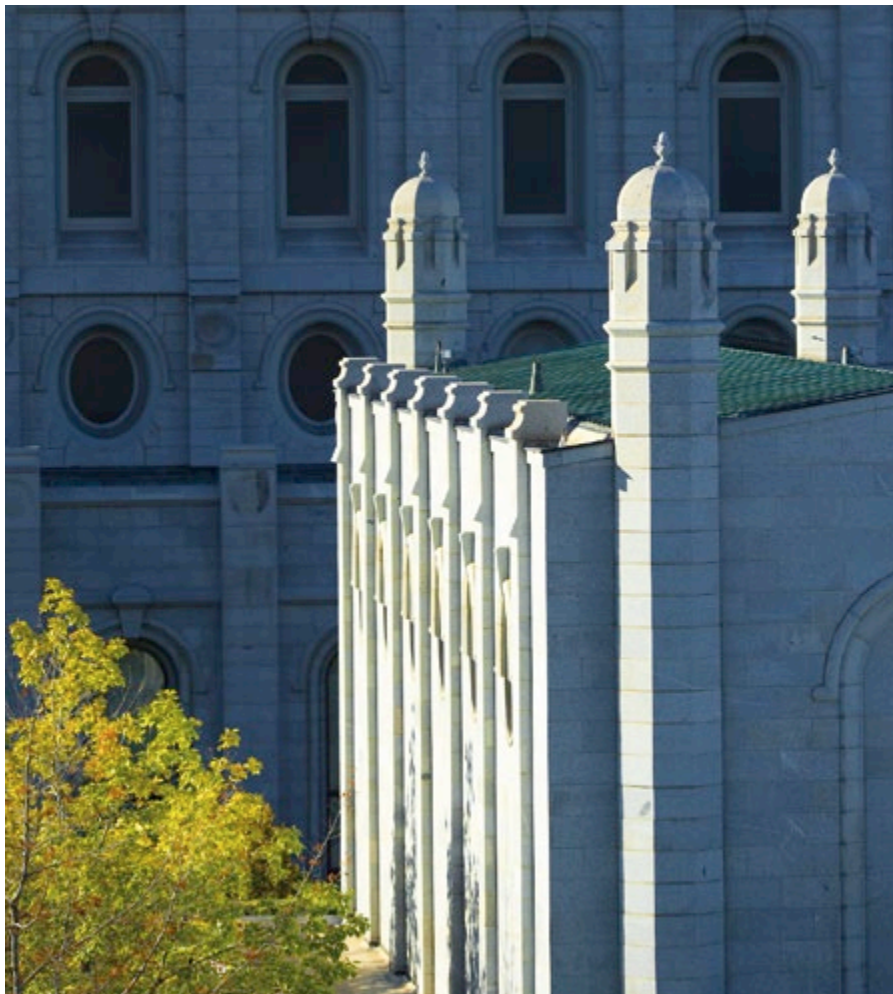
Învățământul de acasă reprezintă mai mult decât o vizită făcută mecanic o dată pe lună. Avem responsabilitatea de a-i învăța, de a-i inspira, de a-i motiva, de a-i reactiva, prin vizitele noastre, pe cei care nu sunt activi, precum și de a-i duce către eventuala exaltare pe fiii și pe fiicele lui Dumnezeu.

Pentru a veni în sprijinul eforturilor noastre, vă împărtășesc următorul sfat înțelept care, cu siguranță, este valabil pentru învățătorii de acasă. Vine din partea lui Abraham Lincoln, care a spus: „Dacă vrei să câștigi un om de partea ta, convinge-l, mai întâi, că ești prietenul lui sincer”⁸. Președintele Ezra Taft Benson a îndemnat: „Mai presus de toate, fii prieten sincer cu persoanele și familiile cărora le propovăduiești... Un prieten face mai mult decât să meargă într-o vizită în fiecare lună pentru a-și face datoria. Un prieten dorește mai mult să ajute oamenii decât să obțină laude. Unui prieten [fi pasă]. Un prieten [arată că iubește]. Un prieten ascultă și un prieten ajută”⁹.

Multe rugăciuni primesc răspuns prin învățământul de acasă și acesta ne permite să vedem schimbările care pot avea loc în viețile oamenilor.

Un exemplu care ilustrează acest lucru este Dick Hammer, care a venit în Utah împreună cu trupele civile de conservare în timpul Marii Crize. El a cunoscut și s-a căsătorit cu o tânără sfântă din zilele din urmă. A deschis restaurantul Dick Café în St. George, Utah, care a devenit un loc de întâlnire cunoscut.

Un prieten de-al meu, Williard Milne, a primit însărcinarea de a fi învățătorul de acasă al familiei Hammer. Cunoscându-l și eu pe Dick Hammer, pentru că am tipărit meniuri pentru restaurantul său, îl întrebam pe prietenul meu, fratele Milne, când mergeam în vizită în St. George: „Cum progresează prietenul nostru, Dick Hammer, în Evanghelie?”

De obicei, răspunsul lui era: „Progresează, dar încet”.

Când Willard Milne și colegul său vizitau căminul Hammer lună de lună, reușeau întotdeauna să prezinte un mesaj spiritual și să-și depună mărturiile în fața lui Dick și membrilor familiei lui.

Anii au trecut și, într-o zi, Willard m-a sunat să-mi spună vestea cea bună. „Frate Monson”, a spus el, „Dick Hammer este convertit și va fi botezat. Are aproape 90 de ani și am fost prieteni întreaga noastră viață de adulți. Sunt foarte fericit că a luat această decizie! Sunt învățătorul lui de acasă de mulți ani”. Willard a fost puțin emoționat când mi-a dat această veste care m-a bucurat.

Fratele Hammer a fost, într-adevăr, botezat și, un an mai târziu, a intrat în frumosul Templu St. George, unde și-a primit înzestrarea și binecuvântările pecetlurii.

L-am întrebat pe Willard: „În tot acest timp îndelungat, te-ai simțit vreodată descurajat în calitate de învățător al lui de acasă?”

El mi-a răspuns: „Nu, a meritat efortul. Acum că sunt martor la bucuria membrilor familiei Hammer, am inima plină de recunoștință pentru binecuvântările pe care Evanghelia le-a adus în viața lor și pentru privilegiul pe care l-am avut de a ajuta oarecum. Sunt un om fericit!”

Stimați frați, va fi privilegiul nostru, de-a lungul anilor, să vizităm și să propovăduim multor persoane – atât mai puțin active, cât și pe deplin dedicate. Dacă suntem conștiincioși în chemările noastre, vom avea multe ocazii de a binecuvânta vieți. Vizitele noastre la cei care s-au îndepărtat de Biserică pot fi cheia care, în cele din urmă, va deschide ușile întoarcerii lor.

Cu acest gând în minte, să ne întindem brațele spre cei pentru care

suntem răspunzători și să-i aducem la masa Domnului pentru a se ospăta din cuvântul Său, pentru a se bucura de însoțirea Spiritului Său și pentru a nu mai fi „nici străini, nici oaspeți ai casei, ci... cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu”¹⁰.

Dacă vreunul dintre dumneavoastră neglijează vizitele ca învățător de acasă, permiteți-mi să-i spun că nu există un moment mai bun decât acum pentru a se dedica din nou îndeplinirii îndatoririlor sale privind învățământul de acasă. Hotărâți acum să faceți toate eforturile necesare pentru a vă întinde brațele către cei pentru care sunteți responsabili. Vor fi momente în care veți fi nevoit, de asemenea, să-l încurajați mai mult pe colegul dumneavoastră învățător de acasă pentru a-l ajuta să-și facă timp să vă însoțească, dar, dacă insistați, veți reuși.

Stimați frați, învățământul de acasă este un proces continuu. Lucrarea nu se va sfârși niciodată, până când Domnul și Învățătorul nu va spune: „Destul!”. Sunt vieți de înseninat. Sunt

oameni de încurajat. Sunt suflete de salvat. Avem privilegiul sacru de a însenina, încuraja și salva acele suflete prețioase care ne-au fost date în grijă. Trebuie să facem aceasta cu credință și cu inima plină de bucurie.

Închei referindu-mă la un exemplu anume pentru a ilustra felul de învățător de acasă care trebuie să fim. Există un singur Învățător a cărui viață a fost mai măreață decât oricare alta. El a propovăduit despre viață și moarte, despre datorie și destin. A trăit nu pentru a I se sluji, ci pentru a sluji, nu pentru a primi, ci pentru a dărui, nu pentru a-și salva viața, ci pentru a o da pentru alții. El a prezentat o dragoste mai frumoasă decât pofta trupeză, o sărăcie mai bogată decât orice comoară. Despre acest Învățător s-a spus că propovăduia ca unul care avea putere, nu cum propovăduiau cărturarilor¹¹. Poruncile lui nu erau cioplite în piatră, ci în inimile oamenilor.

Vorbesc despre Învățătorul Suprem, care este Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Salvatorul și Mântuitorul

întregii omeniri. Relatarea biblică spunea despre El că „umbla din loc în loc, făcea bine”¹². Avându-L drept ghid și exemplu perfect, trebuie să devenim demni să primim ajutorul Său divin în învățământul de acasă pe care-l facem. Vieți vor fi binecuvântate. Inimi vor fi alinate. Suflete vor fi salvate. Vom deveni adevărați păstori. Pentru ca aceasta să fie așa, mă rog în numele celui mare Păstor, Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 1 Petru 2:9.
2. Ioan 10:14.
3. Doctrină și legăminte 20:42, 47, 53–54.
4. David O. McKay, în *Priesthood Home Teaching Handbook*, ediție revizuită (1967), p. ii-iii.
5. Mosia 23:17–18.
6. Citat în Marion G. Romney, cuvântare adresată în cadrul unui seminar despre Învățământul de acasă realizat de preoție, 9 aug., 1963.
7. Ezra Taft Benson, „To the Home Teachers of the Church”, *Ensign*, mai 1987, p. 50.
8. Abraham Lincoln, în David Decamp Thompson, *Abraham Lincoln, the First American* (1895), p. 226.
9. Ezra Taft Benson, *Ensign*, mai 1987, p. 50.
10. Efeseni 2:19.
11. Vezi Matei 7:28–29.
12. Faptele apostolilor 10:38.

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Nepoților mei

Există o poruncă principală care ne va ajuta să facem față încercărilor și să avem o familie fericită.

În acest an, primele două nepoate ale noastre se vor căsători. În câțiva ani, este posibil ca nu mai puțin de 10 dintre verii și verișoarele lor să ajungă la momentul din viața lor în care își vor întemeia familii, ceea ce este minunat.

Acest gând minunat m-a făcut să meditez cu atenție atunci când mi-au cerut sfaturi cu privire la căsătorie. În esență, ele m-au întrebat: „Ce alegeri îmi vor aduce fericire?”. Și pe de altă parte: „Ce alegeri mi-ar aduce *nefericire*?”.

Tatăl Ceresc a făcut ca fiecare dintre noi să fie diferit. Niciunul dintre noi nu are exact aceleași experiențe. Nicio familie nu este la fel. Așadar, nu este surprinzător că este dificil să oferim sfaturi despre cum să găsim fericire în viața de familie. Totuși, iubitorul Tată Ceresc a stabilit același drum către fericire pentru toți copiii Săi. Indiferent care sunt trăsăturile noastre de caracter sau care vor fi experiențele noastre, există un singur plan al fericirii. Acel plan presupune să ținem toate poruncile lui Dumnezeu.

Pentru noi toți, inclusiv pentru nepoții și nepoatele mele care se gândesc la căsătorie, există o poruncă principală care ne va ajuta să facem față încercărilor și să avem o familie fericită. Se aplică tuturor relațiilor, indiferent de

împrejurări. Se repetă peste tot în scripturi și în învățăturile profeților din zilele noastre. Iată sfatul Domnului, pe care îl găsim în Biblie, pentru toți care doresc să trăiască împreună pentru totdeauna într-o fericire plină de iubire:

„Și unul din ei, un învățător al Legii, ca să-L ispитеască, I-a pus întrebarea următoare:

«Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?».

Isus i-a răspuns: «Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.

Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă.

Iar a doua, asemenea ei, este: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.

În aceste două porunci se cuprinde toată legea și prorocii»¹.

Din această afirmație simplă, nu este dificil să rezum tot ceea ce am învățat despre ce alegeri trebuie să facem pentru a avea fericire în familii. Încep cu întrebarea: „Ce alegeri m-au făcut să-L iubesc pe Domnul cu toată inima mea, cu tot sufletul meu și cu tot cugetul meu?”. Pentru mine, au fost acelea care m-au ajutat să simt bucuria care vine datorită iertării prin interme-diul ispășirii Domnului.

Cu mulți ani în urmă, am botezat un tânăr în Albuquerque, New Mexico, căruia i-am propovăduit împreună cu colegul meu. L-am scufundat pe tânăr în apă și, apoi, l-am ridicat. Cred că era cât mine de înalt, pentru că mi-a vorbit direct la ureche. În timp ce apa din bazin și lacrimile îi curgeau pe față, a spus cu bucurie în glas: „Sunt curat, sunt curat”.

Aceleași lacrimi de fericire le-am văzut în ochii unei femei care și-a amintit cuvintele unui apostol al lui Dumnezeu. După un interviu amănunțit și plin de dragoste, el îi spusese: „Te iert în numele Domnului. El îți va oferi siguranța iertării Sale la timpul Său și în felul Său”. Și El i-a oferit-o.

Am văzut motivul pentru care Domnul poate spune că, atunci când păcatele sunt iertate, El nu-Și mai amintește de ele. Prin puterea ispășirii, oameni pe care îi cunosc bine și îi iubesc au devenit oameni noi, iar efectele păcatului au fost șterse. Inima mea s-a umplut de dragoste pentru Salvator și pentru iubitorul Tată care L-a trimis.

Am primit acea binecuvântare minunată încurajând oameni îndurerăți la care țin să se îndrepte spre Salvator pentru a primi alinare, alinarea pe care numai El o poate oferi. Acesta este motivul pentru care îi îndemn pe cei pe care îi iubesc să accepte și să îndeplinească cu credință și sânguință chemările ce le sunt oferite în Biserică. Această alegere este una dintre principalele chei pentru a avea fericire în familie.

Presiunile la care suntem supuși în fiecare perioadă din viețile noastre ne pot ispiti să respingem sau să neglijăm chemările de a-I sluji Salvatorului. Acest lucru poate pune viața noastră, a soțului sau soției și a familiilor noastre în pericol spiritual. Unele dintre acele chemări pot părea lipsite de importanță, dar viața *mea* și a familiei mele s-au schimbat în bine datorită faptului

că am acceptat chemarea să predau într-un cvorum al diaconilor. Am simțit dragostea acelor diaconi pentru Salvator și dragostea Sa pentru ei.

Am văzut cum acest lucru s-a întâmplat în viața unui fost președinte de țară și de misiune, în chemarea lui de a consilia un cvorum al învățătorilor. Cunosco un alt frate care a fost episcop și, apoi, autoritate a zonei-Cei Șaptezeci și de care Domnul a avut nevoie pentru a ajuta un băiat din cvorumul învățătorilor, care a fost rănit într-un accident. Minunile care au avut loc ca urmare a acelei slujiri au influențat multe vieți, inclusiv pe a mea, și au întărit dragostea lor pentru Salvator.

În timp ce slujim altora, vom cere cu siguranță tovarășia Duhului Sfânt. Când Îi slujim cu succes Domnului, au mereu loc miracole pe care noi nu le-am putea îndeplini de unii singuri. Părintele al cărui copil are o atitudine

foarte rebelă știe că acest lucru este adevărat, la fel cum știe și învățătoarea vizitatoare abordată de o femeie care căuta alinare după ce soțul îi spusese că o va părăsi. Ambii slujitori sunt recunoscători că s-au rugat în acea dimineață Domnului să le ofere tovarășia Duhului Sfânt.

Numai având tovarășia Duhului Sfânt putem spera să fim uniți ca parteneri egali într-o căsătorie lipsită de dispute. Am văzut în ce fel acea tovarășie este crucială pentru a avea o căsătorie fericită. Miracolul de a deveni uniți necesită ajutorul cerului și timp. Țelul nostru este de a trăi împreună pentru totdeauna în prezența Tatălui Ceresc și a Salvatorului nostru.

Tatăl meu și mama mea erau foarte diferiți unul de altul. Mama era cântăreață și artistă. Tatăl meu adora chimia. În timpul unui concert simfonic, mama a fost surprinsă când tata s-a ridicat

și s-a pregătit să plece înainte de aplauze. Mama l-a întrebat unde pleca. Răspunsul lui a fost oferit cu toată sinceritatea: „Păi, s-a terminat, nu-i așa?”. Doar influența blândă a Duhului Sfânt l-a adus în primul rând, acolo cu ea și l-a readus înapoi la concerte de nenumărate ori.

Mama a locuit în New Jersey timp de 16 ani, pentru ca tatăl meu să poată întreține familia făcând cercetare și predând chimia. Pentru ea, faptul de a fi despărțită de mama ei rămasă văduvă și de sora ei rămasă necăsătorită care avuseseră grijă de ea la vechea fermă a familiei lor a fost un sacrificiu. Ambele au murit în timp ce mama locuia departe, în New Jersey. Acelea au fost singurele momente în care am văzut-o pe mama plângând.

Câțiva ani mai târziu, tatălui meu i s-a oferit un loc de muncă în Utah. A întrebat-o pe mama, din nou, cu toată sinceritatea: „Mildred, ce crezi că ar trebui să fac?”.

Ea a spus: „Henry, fă ce crezi că este cel mai bine”.

A refuzat oferta. A doua zi dimineață ea i-a scris o scrisoare pe care îmi doresc să o fi păstrat. Îmi amintesc că i-a spus: „Nu o deschide aici. Du-te la birou și deschide-o acolo”. Începea cu un reproș. Cu mulți ani înainte tatăl meu îi promisese că, dacă va putea vreodată, o va duce să locuiască lângă familia ei. A fost surprins de reacția ei plină de supărare. Nu își amintise de dorința inimii ei. El a trimis imediat un mesaj prin care a acceptat oferta.

A spus: „Mildred, de ce nu mi-ai spus?”.

Ea a răspuns: „Ar fi trebuit să îți amintești”.

El a vorbit mereu despre acea decizie de a se muta în Utah ca fiind a sa, niciodată ca despre un sacrificiu în cariera sa profesională. Ei trăiseră miracolul de a deveni uniți. Ar fi fost

mai bine dacă tata și-ar fi amintit prin Duhul Sfânt de promisiunea pe care o făcuse cu mulți ani înainte. Dar a permis Duhului Sfânt să-i înmoaie inima, astfel încât alegerea ei a devenit a lui.

Tatăl Ceresc anticipează totul perfect, ne cunoaște pe fiecare dintre noi și ne cunoaște viitorul. Știe prin ce dificultăți vom trece. El L-a trimis pe Fiul Său să sufere pentru a ști cum să ne ajute în toate încercările noastre.

Știm că Tatăl Ceresc are copii de spirit în această lume, care uneori aleg păcatul și foarte multă nefericire. De aceea L-a trimis pe Întâiul Său Născut să fie Mântuitorul nostru, care a fost actul suprem de iubire. De aceea trebuie să ne așteptăm că va fi nevoie de ajutorul lui Dumnezeu și de timp pentru a ne perfecționa pentru viața veșnică, pentru a trăi alături de Tatăl nostru.

Viața de familie ne va pune la încercare. Acesta este unul dintre motivele pentru care Dumnezeu ne oferă darul vieții muritoare – să ne înțerească trecând prin încercări. Acest lucru va fi cu precădere adevărat în viața de familie, unde găsim mare bucurie și trecem prin mari tristeți și încercări care, uneori, par a fi mai presus de puterea noastră de a le face față.

Președintele George Q. Cannon a spus următorul lucru despre felul în care Dumnezeu ne-a pregătit pe dumneavoastră și pe mine pentru

încercările prin care vom trece: „Nu este niciunul printre noi care să nu fi primit din dragostea lui Dumnezeu. Nu este niciunul printre noi de care Lui să nu-I fi păsat sau pe care să nu-l fi tratat cu blândețe. Nu este niciunul printre noi pe care El nu dorește să-l salveze și pentru care nu a pregătit un mijloc de salvare. Nu este niciunul printre noi de care îngerii Săi să nu se îngrijească. Putem fi neînsemnați și demni de dispreț în ochii noștri și în ochii altora, dar adevărul rămâne același, că suntem copiii lui Dumnezeu și că El dă, într-adevăr, îngerilor Săi – ființe invizibile care au putere și autoritate – însărcinări cu privire la noi, iar ei veghează asupra noastră și ne păstrează în grija lor”².

Ceea ce a predat președintele Cannon este adevărat. Veți avea nevoie de acea încredințare, la fel cum și eu am avut nevoie de ea și m-am bazat pe ea.

M-am rugat cu credință ca oameni pe care-i iubesc să caute și să simtă puterea ispășirii. M-am rugat cu credință ca oameni cu rol de îngeri să le vină în ajutor și le-au venit.

Dumnezeu a pregătit mijloace pentru a salva pe fiecare dintre copiii Săi. Pentru unii, acest lucru implică să locuiască cu un bunic sau o bunică, cu un frate sau o soră care-i iubește indiferent ce fac.

Cu mulți ani în urmă, un prieten de-al meu mi-a vorbit despre bunica sa. A avut o viață foarte activă și a fost mereu credincioasă Domnului și Bisericii Sale. Totuși, unul dintre nepoții ei a ales să fie delictent. În cele din urmă, a fost trimis la închisoare. Prietenul meu și-a amintit că bunica lui, în timp ce conducea pe autostradă, în drum spre închisoare pentru a-și vizita nepotul, avea lacrimi în ochi și se ruga cu durere: „Am încercat să duc o viață bună. De ce, de ce trebuie să am acest nepot îndărătnic care pare să-și fi distrus viața?”.

În mintea ei, a venit acest răspuns: „Ți l-am dat ție, deoarece am știut că îl vei iubi indiferent de ceea ce va face”.

Cu toții avem de învățat o lecție minunată din aceasta. Într-o lume din ce în ce mai ticăloasă, drumul nu va fi ușor pentru părinții și bunicii iubitori și pentru toți slujitorii lui Dumnezeu. Nu putem forța copiii lui Dumnezeu să aleagă calea spre fericire. Dumnezeu nu poate face acest lucru, deoarece ne-a dat libertatea de a alege.

Tatăl Ceresc și Fiul Său Preaiubit îi iubesc pe toți copiii lui Dumnezeu, indiferent ce aleg să facă sau ce devin. Salvatorul a plătit prețul pentru toate păcatele, indiferent de cât de odioase sunt. Deși trebuie să se facă dreptate, ni se oferă ocazia de a primi milă fără ca aceasta să jefuiască dreptatea.

Alma i-a vorbit despre această speranță fiului său, Corianton, cu aceste cuvinte: „De aceea, potrivit dreptății, planul mântuirii nu putea să fie împlinit decât cu condiția ca omul să se pocăiască în această stare de încercare, da, această stare de pregătire; căci, dacă aceste condiții nu sunt împlinite, atunci mila nu ar putea să se înlătuiească decât dacă ar distruge lucrarea dreptății. Acum, lucrarea dreptății nu ar putea să fie distrusă; dacă ar fi așa, atunci Dumnezeu nu ar mai fi Dumnezeu”³.

Așadar, mesajul meu pentru nepoții mei și pentru fiecare dintre noi care încearcă să întemeieze familii eterne este că, pentru cei credincioși, fericirea este garantată. Înainte de a fi lumea, iubitorul Tată Ceresc și Preaiubitul Său Fiu i-au iubit pe cei despre care știau că se vor rătăci și au lucrat cu ei. Dumnezeu îi va iubi veșnic.

Aveți avantajul de a ști că au învățat planul salvării din învățăturile pe care le-au primit în viața premuritoare. Dumneavoastră și ei ați fost suficient de credincioși pentru a vi se permite să veniți în lume, pe când alții nu au fost.

Cu ajutorul Duhului Sfânt ne vom aminti toate adevărurile. Nu îi putem forța pe alții să simtă influența Duhului Sfânt, dar putem face astfel încât să o vadă în viețile noastre. Putem prinde mereu curaj din încredințarea că am simțit cândva, cu toții, bucuria de a fi împreună ca membri ai familiei iubite ai Tatălui Ceresc. Cu ajutorul lui Dumnezeu, cu toții putem simți din nou acea speranță și acea bucurie. Mă rog ca acest lucru să se împlinească pentru fiecare dintre noi, în numele Domnului Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Matei 22:35–40.

2. George Q. Cannon, „Our Pre-existence and Present Probation”, *Contributor*, oct. 1890, p. 476.

3. Alma 42:13.

Vârstnicul Dallin H. Oaks

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Să nu ai alți dumnezei

Slujim priorităților sau dumnezeilor în loc să slujim Dumnezeului pe care pretindem că Îl preaslăvim?

Cele zece porunci sunt fundamentale pentru religia creștină și cea iudaică. Date de Dumnezeu copiilor lui Israel prin profetul Moise, primele două dintre aceste porunci ne ghidează preaslăvirea și prioritățile. În prima, Domnul a poruncit: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine” (Exodul 20:3). Secole mai târziu, când Isus a fost întrebat: „Care este cea mai mare poruncă din Lege?”, El a răspuns: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău” (Matei 22:36–37).

Cea de-a doua dintre cele zece porunci aprofundează îndemnul de a nu avea alți dumnezei și ne arată care trebuie să fie prioritatea supremă în viețile noastre de copii ai lui Dumnezeu. „Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor cari sunt sus în ceruri sau jos pe pământ” (Exodul 20:4).

Porunca adaugă apoi: „Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești” (Exodul 20:5). Pe lângă faptul că porunca interzice idoli de natură materială, aceasta afirmă care trebuie să fie prioritatea fundamentală permanentă. Iehova explică: „Căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos... și Mă îndur... de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele” (Exodul 20:5–6).

Cuvântul *gelos* are un înțeles revelator. Cuvântul din limba ebraică înseamnă

„a avea sentimente delicate și profunde (Exodul 20:5, vezi nota de subsol *b* din ediția Bibliei SZU în limba engleză).

Așadar, Îl ofensăm pe Dumnezeu când slujim altor dumnezei – când punem alte priorități pe primul loc.¹

I.

Care sunt alte priorități pe care le aleg oamenii în loc să Îl aleagă pe Dumnezeu – chiar oamenii religioși – în zilele noastre? Gândiți-vă la următoarele posibilități, toate obișnuite în lumea noastră.

- Tradițiile culturale și de familie
- Imparțialitatea politică
- Aspirațiile profesionale
- Posesiunile materiale
- Modalitățile de relaxare
- Puterea, proeminența și prestigiul

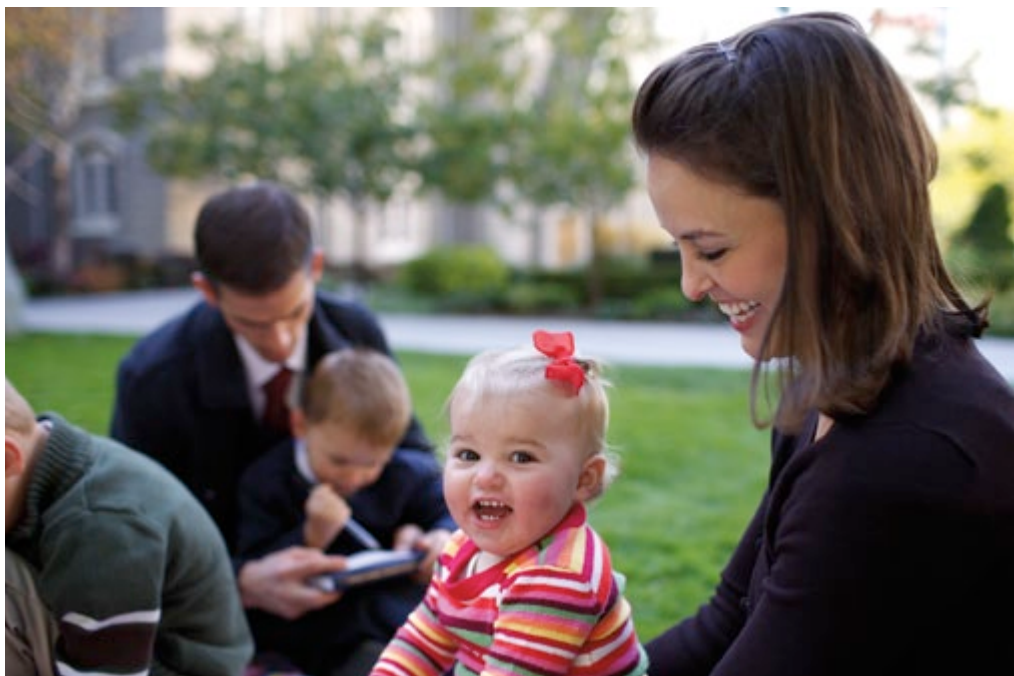
Dacă niciunul dintre aceste exemple nu pare să se aplice vreunui dintre noi, probabil putem oferi altele care se aplică. Principiul este mai important decât exemplele individuale. Întrebarea nu este dacă avem alte priorități. Întrebarea adresată de cea de-a doua poruncă este: „Care este *cea mai mare* prioritate?”. Slujim priorităților sau dumnezeilor în loc să slujim Dumnezeului pe care pretindem că Îl preaslăvim? Am uitat să-L urmăm pe

Salvatorul care ne-a învățat că, dacă Îl iubim, vom ține poruncile Sale (vezi Ioan 14:15)? Dacă da, prioritățile noastre au fost inversate din pricina apatiei spirituale și a poftelor nedisciplinate, atât de obișnuite în zilele noastre.

II.

Pentru sfinții din zilele din urmă, poruncile lui Dumnezeu se bazează pe și sunt inseparabile de planul lui Dumnezeu pentru copiii Săi – marele plan al salvării. Acest plan, numit uneori „marele plan al fericirii” (Alma 42:8), explică originea și destinul nostru de copii ai lui Dumnezeu – de unde am venit, pentru ce suntem aici și încotro ne îndreptăm. Explică scopul creației și condițiile vieții muritoare, inclusiv poruncile lui Dumnezeu, nevoia de a avea un Salvator și rolul vital al familiilor muritoare și eterne. Dacă noi, ca sfinți din zilele din urmă, cărora ni s-a oferit această cunoaștere, nu ne stabilim prioritățile în acord cu acest plan, ne aflăm în pericolul de a le sluji altor dumnezei.

Cunoașterea planului pe care îl are Dumnezeu pentru copiii Săi le oferă sfinților din zilele din urmă o perspectivă unică asupra căsătoriei și familiei. Suntem cunoscuți ca fiind o Biserică ce pune pe primul plan familia. Teologia noastră începe cu Părinți cerești și aspirația noastră cea mai măreață este să obținem plenitudinea exaltării eterne. Știm că aceasta este posibilă doar într-o relație de familie. Știm că unirea prin căsătorie dintre un bărbat și o femeie este necesară pentru îndeplinirea planului lui Dumnezeu. Numai acest fel de căsătorie va îndeplini cerințele necesare nașterii în viața muritoare și pregătirii membrilor familiei pentru viața veșnică. Considerăm căsătoria, nașterea și creșterea copiilor ca fiind o parte a planului lui Dumnezeu și o datorie

sacră a celor cărora li se oferă ocazia de a face aceste lucruri. Credem că cele mai prețioase comori pe pământ și în cer sunt copiii și urmașii noștri.

III.

Datorită lucrurilor pe care le înțelegem despre posibilul rol etern al familiei, ne întristează să vedem numărul din ce în ce mai mic de nașteri și căsătorii în multe țări occidentale, ale căror culturi istorice sunt creștină și iudaică. Surse oficiale raportează următoarele:

- În prezent, Statele Unite înregistrează cea mai scăzută rată a natalității din istoria lor² iar, în multe țări din Uniunea Europeană și în alte țări dezvoltate, rata natalității se află sub nivelul necesar pentru a menține mărimea actuală a populațiilor lor.³ Acest lucru pune în pericol supraviețuirea culturilor și chiar a națiunilor.
- În America, procentajul tinerilor adulți căsătoriți, cu vârste cuprinse între 18 și 29 de ani, a scăzut de la 59% în 1960 la 20% înainte de sfârșitul anului 2010.⁴ Vârsta medie pentru prima căsătorie a crescut acum la cel mai mare nivel din istorie: 26 pentru femei și aproape 29 pentru bărbați.⁵
- În multe țări și culturi, (1) familia tradițională formată dintr-o mamă și un tată căsătoriți și copii devine mai

degrabă o excepție, decât o regulă, (2) formarea unei cariere în locul unei familii și a aducerii copiilor pe lume este alegerea din ce în ce mai frecventă a multor tinere femei, iar (3) rolul necesar și recunoscut al taților este în scădere.

În mijlocul acestor tendințe care ne preocupă, suntem conștienți că planul lui Dumnezeu este pentru toți copiii Săi și că Dumnezeu îi iubește pe toți copiii Săi de pretutindeni.⁶ Primul capitol al Cărții lui Mormon declară că „puterea și bunătatea și îndurarea [lui Dumnezeu] sunt peste toți locuitorii pământului” (1 Nefi 1:14). Un alt capitol declară că „El a oferit [salvarea Sa] fără plată tuturor oamenilor” și că „toți oamenii sunt privilegiați, unul la fel ca altul și nimeni nu este oprit” (2 Nefi 26:27–28). În consecință, scripturile ne învață că suntem responsabili să fim plini de compasiune și caritabili față de toți oamenii (vezi 1 Tesaloniceni 3:12; 1 Ioan 3:17; D&L 121:45).

IV.

Respectăm, de asemenea, crezurile tuturor oamenilor religioși, chiar pe ale celor din ce în ce mai mulți care nu cred în Dumnezeu. Știm că, prin puterea de a alege dată de Dumnezeu, mulți au crezuri diferite de crezurile

noastre, dar sperăm că ceilalți vor fi la fel de respectuoși față de crezurile noastre religioase și vor înțelege că aceste creduri ne impun să facem unele alegeri și să avem o conduită diferite de ale lor. De exemplu, noi credem că Dumnezeu a stabilit ca parte fundamentală a planului Său de salvare un standard veșnic, acela că relațiile sexuale trebuie să aibă loc doar între un bărbat și o femeie căsătoriți.

Puterea de a crea viața muritoare este cea mai sublimă putere pe care a oferit-o Dumnezeu copiilor Săi. Utilizarea ei a fost autorizată prin cea dintâi poruncă pe care a dat-o Dumnezeu lui Adam și Evei (vezi Genesa 1:28), dar alte porunci au fost date pentru a interzice utilizarea ei nepotrivită (vezi Exodul 20:14; 1 Tesaloniceni 4:3). Accentul pe care îl punem pe legea castității se explică prin modul în care înțelegem scopul puterilor noastre de procreare în îndeplinirea planului lui Dumnezeu. În afara legăturilor de căsătorie dintre un bărbat și o femeie, toate utilizările puterilor noastre de procreare sunt, într-o măsură sau alta, imorale și

contrare planului de exaltare pe care Dumnezeu îl are pentru copiii Săi.

Importanța pe care o acordăm legii castității explică respectarea de către noi a tiparului căsătoriei, care a început cu Adam și Eva și a continuat de-a lungul timpului ca tipar al lui Dumnezeu pentru relația de procreare dintre fiii și fiicele Sale și pentru creșterea copiilor Săi. Din fericire, multe persoane care aparțin altor confesiuni sau organizații sunt de acord cu noi în ceea ce privește natura și importanța căsătoriei, unele bazându-se pe doctrine religioase, iar altele pe ceea ce consideră ele că este cel mai potrivit pentru societate.

Cunoașterea noastră despre planul lui Dumnezeu pentru copiii Săi⁷ explică de ce ne frământă faptul că din ce în ce mai mulți copii se nasc în afara căsătoriei – în prezent, 41% dintre toate nașterile din Statele Unite⁸ – și că numărul cuplurilor care locuiesc împreună fără să fie căsătorite a crescut considerabil în ultima jumătate de secol. Acum cincizeci de ani, doar un număr foarte mic de cupluri trăiau în concubinaj înainte de prima căsătorie. Acum, concubinajul

precede 60% din căsătorii.⁹ Iar acest fapt este din ce în ce mai mult acceptat, mai ales în rândul tinerilor. Datele recentelor sondaje arată că aproximativ 50% dintre tineri au afirmat că nașterea copiilor în afara căsătoriei este un „stil de viață demn de urmat”¹⁰.

V.

Sunt multe presiuni politice și sociale care cer schimbări legale pentru a stabili comportamente contrare decretelor date de Dumnezeu cu privire la moralitatea sexuală, la natura eternă și scopul căsătoriei și aducerii pe lume a copiilor. Aceste presiuni au făcut deja ca, în multe state și țări, căsătoria persoanelor de același sex să fie permisă. Alte presiuni sunt menite să modifice noțiunea de gen sau să omogenizeze acele deosebiri dintre bărbat și femeie care sunt esențiale pentru a îndeplini marele plan al fericirii întocmit de Dumnezeu.

Înțelegerea pe care o avem despre planul lui Dumnezeu și doctrina Sa ne oferă o perspectivă eternă care nu permite să tolerăm asemenea comportamente sau să găsim justificare în legile care le permit. Și, spre deosebire de alte organizații care își pot schimba regulile și chiar doctrinele, regulile noastre sunt determinate de adevăruri pe care Dumnezeu le-a declarat imposibil de schimbat.

Cel de-al doisprezecelea articol de credință afirmă credința noastră că trebuie să fim supuși autorităților civile și „să ne supunem, să onorăm și să susținem legea”. Dar legile oamenilor nu pot face un lucru moral dintr-un lucru pe care Dumnezeu l-a declarat imoral. Respectarea priorității noastre supreme – de a iubi și a sluji pe Dumnezeu – ne cere să ne bizuim pe legea Sa când este vorba de standardul comportamentului nostru. Spre exemplu, rămânem sub porunca divină de a

nu comite adulter sau de a nu prea-curvi, chiar dacă aceste acte nu mai sunt considerate infracțiuni de legile statelor sau țărilor în care trăim. În mod semănător, legile care legalizează așa-numita „căsătorie între persoane de același sex” nu schimbă legile lui Dumnezeu cu privire la căsătorie sau poruncile Sale și standardele noastre cu privire la ea. Rămânem sub legământul de a-L iubi pe Dumnezeu și a ține poruncile Sale și de a nu ne închina sau sluji altor dumnezei sau priorități – chiar cele care devin populare în perioada și locul în care ne aflăm.

În hotărârea noastră, putem fi înțeleși greșit și ni se pot aduce acuzații de bigotism, putem fi discriminați sau trebuie să facem față încălcării libertății de a ne exercita credința. Dacă este așa, cred că trebuie să ne amintim prima noastră prioritate – de a-I sluji lui Dumnezeu – și, asemenea înaintașilor noștri pionieri, să facem față încercărilor personale cu același curaj de care ei au dat dovadă.

O învățătură a președintelui Thomas S. Monson se aplică acestei împrejurări. Cu 27 de ani în urmă la o astfel de conferință, el a declarat cu îndrăzneală: „Fie ca noi să avem curajul să sfidăm consensul, curajul să apărăm principiile corecte. Curajul, nu compromisiul, aduce zâmbetul aprobator al lui Dumnezeu. Curajul devine o virtute activă și atractivă atunci când este considerat nu doar o dorință de a muri cu demnitate, ci o hotărâre de a trăi cu decență. Un laș cu principii morale este persoana căreia îi este frică să facă ceea ce crede că este drept, deoarece alții îl vor dezaproba sau îl vor lua în derâdere. Amintiți-vă că toți oamenii au temerile lor, dar cei care-și înfruntă temerile cu demnitate au, de asemenea, curaj”¹¹.

Mă rog ca noi să nu permitem provocărilor temporale din viața muritoare să ne facă să uităm marile

porunci și prioritățile care ne-au fost date de Creatorul nostru și Salvatorul nostru. Nu trebuie să ne fixăm inimile atât de mult asupra lucrurilor lumii și să aspirăm la onorurile oamenilor (vezi D&L 121:35), încât să pierdem din vedere destinul nostru etern.

Noi, cei care cunoaștem planul lui Dumnezeu pentru copiii Săi – noi, cei care am făcut legământ pentru a ajuta la îndeplinirea acestui plan – avem o responsabilitate clară. Nu trebuie să uităm niciodată dorința noastră cea mai importantă, aceea de a dobândi viața veșnică.¹² Nu trebuie să pierdem din vedere niciodată principala noastră prioritate – de a nu avea alți dumnezei și de a nu pune alte priorități înaintea lui Dumnezeu Tatăl și a Fiului Său, Salvatorul nostru, Isus Hristos.

Mă rog ca Dumnezeu să ne ajute să înțelegem această prioritate și să fim înțeleși de alții în timp ce căutăm să o respectăm în mod înțelept și plin de dragoste, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi, de exemplu, Doctrină și legământ 124:84.

2. Vezi Joyce A. Martin and others, „Births: Final Data for 2011”, *National Vital Statistics Reports*, volumul 62, nr. 1 (28 iunie 2013), p. 4; Gloria Goodale, „Behind a Looming Baby Bust”, *Christian Science Monitor Weekly*, 4 febr. 2013, p. 21, 23.
3. Vezi Population Reference Bureau, „2012 World Population Data Sheet”, www.prb.org/Publications/Datasheets/2012/world-population-data-sheet/data-sheet.aspx.
4. Vezi D’Vera Cohn and others, „Barely Half of U.S. Adults Are Married – a Record Low”, Pew Research Center, Social and Demographic Trends (Centrul social Pew, Tendințe sociale și demografice), 14 dec. 2011, disponibil la www.pewsocialtrends.org/2011/12/14/barely-half-of-u-s-adults-are-married-a-record-low; „Rash Retreat from Marriage”, *Christian Science Monitor*, 2 și 9 ian. 2012, p. 34.
5. U.S. Census Bureau, „Estimated Median Age at First Marriage, by Sex: 1890 to the Present”, disponibil la www.census.gov/population/socdemo/hh-fam/ms2.xls.
6. Vezi Dallin H. Oaks, „Toți oamenii de pretutindeni”, *Liahona*, mai 2006, p. 77–80.
7. Vezi Dallin H. Oaks, „The Great Plan of Happiness”, *Ensign*, nov. 1993, p. 72–75.
8. Vezi Martin, „Births: Final Data for 2011”, p. 4.
9. Vezi *The State of Our Unions: Marriage in America, 2012* (2012), p. 76.
10. Vezi *The State of Our Unions*, p. 101, 102.
11. Thomas S. Monson, „Courage Counts”, *Ensign*, nov. 1986, p. 41.
12. Vezi Dallin H. Oaks, „Dorința”, *Liahona*, mai 2011, p. 42–45.

Bonnie L. Oscarson
Președinta generală a Tinerelor Fete

Fiți convertiți

Adevărata convertire are loc în timp ce continuați să acționați conform doctrinelor despre care știți că sunt adevărate și țineți poruncile, în fiecare zi, în fiecare lună.

Dragi frați și surori, mă simt foarte umilă pentru ocazia pe care o am de a sta la acest pupitru unde au stat atât de mulți dintre eroii din viața mea. Doresc să vă împărtășesc câteva dintre sentimentele inimii mele și mă adresez în mod special tinerilor.

Unul dintre marii eroi din Vechiul Testament a fost războinicul-profet Iosua. El a oferit această invitație fiilor lui Israel, pe care i-a condus: „Alegeți astăzi cui vreți să slujiți; ... cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului”¹. Prin declarația sa, Iosua, dă dovadă de convertire adevărată la Evanghelia. Pentru Iosua și pentru noi toți, convertirea la principiile Evangheliei are loc pe măsură ce trăim în neprihănire în acord cu principiile Evangheliei și suntem fideli legămintelor făcute cu Domnul.

Doresc să împărtășesc o povestire despre convertire din istoria familiei mele; convertirea unei alte eroine de-a mea. Numele său este Agnes Hoggan și atât ea, cât și soțul ei s-au alăturat Bisericii în Scoția, în anul 1861. Deoarece au fost persecutați în țara lor natală, ei au imigrat în America împreună cu copiii lor. Câțiva ani mai târziu, Agnes a rămas văduvă având opt copii de crescut și a muncit din greu pentru a-i hrăni și îmbrăca. Fiica sa, Isabelle, în vârstă de 12 ani, a avut norocul de a fi angajată

ca menajeră la o familie bogată, care nu aparținea Bisericii.

Isabelle locuia în casa lor spațioasă și ajuta la îngrijirea copiilor mai mici ai acestora. Mama ei primea un mic salariu în fiecare săptămână pentru munca ei. Curând, Isabelle a fost acceptată ca membră a familiei și a început să beneficieze de multe dintre aceleași privilegii, cum ar fi lecții de dans, purtarea de îmbrăcăminte frumoasă și spectacole de teatru. Acest aranjament a continuat timp de patru ani, până când familia pentru care muncea Isabelle a fost transferată în alt stat. Părinții s-au atașat atât de mult de Isabelle încât au abordat-o pe mama ei, Agnes, și i-au cerut permisiunea de a o adopta în mod legal. Părinții au promis că îi vor oferi o educație bună, că vor avea grijă ca ea să se căsătorească cu un bărbat respectabil și că ea va moșteni parte din averea lor împreună cu ceilalți copii ai lor. De asemenea, au promis că vor continua să-i plătească salariul lui Agnes.

Această mamă văduvă, răzbind cu greu în mijlocul încercărilor, a avut de luat o decizie grea, dar nu a ezitat nicio clipă. Ascultați cuvintele nepoatei sale, scrise mulți ani mai târziu: „Dacă dragostea sa nu a fost cea care a determinat-o să refuze, ea a avut un

motiv și mai bun – ea venise din Scoția și îndurase suferințe și încercări pentru Evanghelia și nu intenționa, dacă era posibil, să permită unui copil de-al ei să piardă ceea ce ea dobândise străbătând un drum atât de lung”². Acea familie bogată a folosit fiecare argument posibil și chiar Isabelle a plâns și a implorat pentru a i se permite să plece, dar Agnes a rămas fermă. După cum vă puteți imagina, Isabelle, în vârstă de 16 ani, a simțit că viața ei era ruinată.

Isabelle Hoggan este stră-străbunica mea, iar eu sunt profund îndatorată pentru mărturia și convingerea care au ars atât de puternic în inima mamei ei, încât nu i-au permis să dea apartenența fiicei ei la Biserică la schimb pentru promisiuni lumești. Astăzi, sutele de urmași ai ei care se bucură de binecuvântările apartenenței la Biserică sunt beneficiarii credinței ferme și convertirii la Evanghelia ale lui Agnes.

Dragi tineri prieteni, trăim în vremuri grele, iar deciziile pe care trebuie să le luați zilnic sau chiar în fiecare oră, au consecințe veșnice. Deciziile pe care le luați zilnic determină ceea ce vi se va întâmpla mai târziu. Dacă nu aveți încă o mărturie fermă și o convingere despre faptul că Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este împărăția lui Dumnezeu pe pământ, acum este momentul să acționați pentru a dobândi acea convingere. Amânarea eforturilor necesare pentru a dobândi acea convingere poate fi periculoasă pentru sufletul vostru.

Adevărata convertire înseamnă mai mult decât doar a cunoaște principiile Evangheliei și presupune chiar mai mult decât doar a avea o mărturie despre acele principii. Este posibil să avem o mărturie despre Evanghelia fără să o trăim. Să fim convertiți cu adevărat înseamnă să acționăm în acord cu ceea ce credem și să îi permitem acestui

lucru să producă „o schimbare mare în noi sau în inimile noastre”³. În broșura *Fideli credinței*, noi învățăm următorul lucru: „Convertirea este un proces, nu un eveniment. Deveniți convertiți în urma eforturilor drepte de a-L urma pe Salvator”⁴. Sunt necesare timp, efort și muncă. Stră-stră-străbunica mea a avut o convingere puternică despre faptul că Evanghelia era mai importantă pentru copiii ei decât tot ceea ce avea de oferit lumea din punct de vedere al avuției și confortului, datorită faptului că ea sacrificase, îndurase și trăise conform Evangheliei. Convertirea ei a fost rezultatul trăirii în acord cu principiile Evangheliei și al sacrificiului oferit pentru aceasta.

Este necesar să trecem prin același proces dacă dorim să dobândim același fel de angajament. Salvatorul ne-a învățat: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine”⁵. Uneori încercăm să facem lucrurile invers. De exemplu, putem aborda lucrurile în felul următor: Voi trăi bucuros legea zeciuiei, dar mai întâi trebuie să știu dacă este adevărată. Probabil că ne și rugăm pentru a dobândi o mărturie despre legea zeciuiei și sperăm că Domnul ne va binecuvânta cu acea mărturie înainte ca noi să fi completat vreodată un formular pentru zeciuială. Lucrurile nu funcționează așa. Domnul Se așteaptă ca noi să ne exercităm credința. Este necesar să plătim în mod consecvent o zeciuială integrală și onestă pentru a dobândi o mărturie despre zeciuială. Același model se aplică tuturor principiilor Evangheliei indiferent dacă este vorba despre legea castității, principiul decenței, Cuvântul de înțelepciune sau legea postului.

Doresc să împărtășesc un exemplu despre modul în care trăirea în acord cu un principiu ne ajută să devenim

convertiți la acel principiu. În anii 60, eram tânără fată și singura membră a Bisericii din liceul meu. Era o perioadă revoluționară caracterizată prin respingerea principiilor morale tradiționale, consumarea de droguri și o mentalitate de felul „orice este permis”. Mulți dintre colegii mei erau oameni buni, dar au fost ușor atrași de senzația provocată de această nouă moralitate, care era de fapt vechea imoralitate. Părinții și învățătorii mei mă învățaseră, la biserică, importanța faptului de a-mi trata cu respect trupul, de a-mi păstra mintea curată și, cel mai important, de a mă încrede în poruncile Domnului. Am luat decizia de a evita anturaje în care știam că se consumă alcool și de a sta departe de tutun și droguri. Acest lucru a însemnat că, adesea, eram exclusă de la petreceri și rareori mergeam la întâlniri. Consumul de droguri devenea din ce în ce mai comun în rândul tinerilor, iar pericolele nu erau atât de cunoscute cum sunt astăzi. Mai târziu, mulți dintre colegii mei au suferit leziuni permanente la nivelul creierului din pricina drogurilor sau au devenit dependenți. Am fost recunoscătoare că în căminul meu fusesem învățată să trăiesc conform Cuvântului de înțelepciune și am dobândit o mărturie profundă despre acel principiu al Evangheliei pe măsură ce mi-am

exercitat credința și am trăit în acord cu el. Sentimentul plăcut de care am avut parte datorită faptului că am trăit în acord cu un principiu adevărat al Evangheliei a fost confirmarea Spiritului Duhului Sfânt că acel principiu era adevărat. Acela este momentul în care adevărata convertire începe.

În Cartea lui Mormon, profetul Moroni, ne-a învățat: „Eu aș vrea să arăt lumii că credința înseamnă lucruri care sunt nădăjduite, dar nevăzute; de aceea nu vă certați pentru că nu vedeți, căci voi nu veți primi nicio mărturie decât după încercarea credinței voastre”⁶. În zilele noastre, când lumea pretinde satisfacția imediată, adesea ne așteptăm să fim răsplătiți fără a trebui să muncim. Eu cred că Moroni ne spune că, mai întâi trebuie să muncim și să ne exercităm credința trăind în acord cu Evanghelia și, apoi, vom primi mărturie despre faptul că este adevărată. Adevărata convertire are loc în timp ce continuați să acționați conform doctrinelor despre care știți că sunt adevărate și țineți poruncile, în fiecare zi, în fiecare lună.

Aceasta este o perioadă minunată pentru a fi tânăr în Biserică. Voi sunteți primii care participă la planul de învățământ pentru tineri *Urmați-Mă (Come, Follow Me)*, unul dintre scopurile principale ale acestuia fiind

convertirea voastră la Evanghelia Lui Isus Hristos. Este bine să vă amintiți că, oricât de inspirați ar fi părinții voștri și conducătorii tinerilor, „[vouă] vă revine în primul rând responsabilitatea pentru convertirea personală. Nimeni nu poate deveni convertit în locul [vostru] și nimeni nu vă poate forța să vă convertiți”⁷. Convertirea are loc atunci când suntem sânguincioși în a ne rosti rugăciunile, în a ne studia scripturile, în a veni la Biserică și în a fi demni să participăm la rânduielile din templu. Convertirea are loc atunci când punem în practică principiile drepte pe care le învățăm în căminele noastre și în sălile de clasă. Convertirea are loc atunci când trăim vieți pure și virtuose și ne bucurăm de tovărășia Duhului Sfânt. Convertirea are loc pe măsură ce înțelegem ispășirea lui Isus Hristos Îl recunoaștem ca fiind Salvatorul și

Mântuitorul al nostru și permitem ispășirii să aibă efect în viața noastră.

Convertirea voastră personală vă va ajuta pe măsură ce vă pregătiți să faceți legăminte în templu, să slujiți în misiuni și să vă întemeiați propriul cămin. Când sunteți convertiți, veți avea dorința de a împărtăși altora ceea ce ați învățat, iar încrederea și abilitatea de a depune mărturie cu convingere și putere în fața altora vor crește. Dorința de a împărtăși altora Evanghelia și încrederea de a depune mărturie cu îndrăzneală sunt rezultate firești ale convertirii reale. Salvatorul l-a învățat pe Petru: „După ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi”⁸.

Vă amintiți de Iosua, războinicul-profet? După ce a fost convertit a muncit neobosit până la finalul vieții sale pentru a-i aduce pe copiii lui Israel la Dumnezeu. În Vechiul Testament citim: „Israel a slujit Domnului în tot

timpul vieții lui Iosua”⁹. O persoană care a trăit experiența convertirii adevărate se bazează pe puterea ispășirii și obține salvarea pentru sufletul său, iar apoi își întinde brațele pentru a exercita o influență puternică asupra celor care o cunosc.

Trăirea conform Evangheliei și faptul de a sta în locuri sfinte nu sunt mereu ușoare sau confortabile însă depun mărturie că merită osteneala! Domnul a sfătuit-o pe Emma Smith să „[lase] la o parte lucrurile acestei lumi și să [caute] lucrurile unei lumi mai bune”¹⁰. Bănuiesc că nici măcar nu ne putem imagina cât de mărețe sunt „lucrurile unei lumi mai bune”!

Depun mărturie că avem un Tată Ceresc iubitor a cărui dorință măreață este aceea de a ne ajuta și de a ne binecuvânta în eforturile noastre de a trăi în acord cu Evanghelia și de a fi convertiți. El a declarat limpede că scopul Său și lucrarea Sa principale sunt „nemurirea și viața veșnică”¹¹ ale noastre. El dorește să ne aducă acasă în prezența Sa. Depun mărturie că, pe măsură ce acționăm conform doctriinelor Evangheliei și le punem zilnic în practică, vom fi convertiți și acest lucru va fi calea prin care vom realiza mult bine în familiile noastre și în lume. Fie ca noi toți să fim binecuvântați în eforturile noastre zilnice de a îndeplini acel scop, este rugăciunea mea, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Iosua 24:15.
2. Fuschia Stringham, „Schită despre viața lui Isabelle Hunter Hoggan Stringham” (istorie personală nepublicată, 1934), p. 4
3. Mosia 5:2.
4. *Fideli credinței: referințe pentru Evanghelia* (2004), p. 46.
5. Ioan 7:17.
6. Eter 12:6.
7. *Fideli credinței*, p. 47.
8. Luca 22:32.
9. Iosua 24:31.
10. Doctrină și legăminte 25:10.
11. Moise 1:39.

Vărstnicul Richard J. Maynes
din Președinția celor Șaptezeci

Tăria de a îndura

Capacitatea noastră de a îndura până la sfârșit în neprihănire depinde direct de tăria mărturiei noastre și de profunzimea convertirii noastre.

În fiecare dimineață când ne trezim, avem de înfruntat o nouă zi plină de încercări ale vieții. Aceste încercări sunt de multe feluri: încercări fizice, probleme financiare, probleme în relații, încercări de natură emoțională și chiar încercări ale credinței.

Multe dintre încercările de care avem parte în viață pot fi rezolvate și depășite; totuși, unele pot fi greu de înțeles și imposibil de depășit și ne vor însoți până când vom păși în viața următoare. Pe măsură ce îndurăm încercările pe care le putem rezolva și, pe măsură ce continuăm să îndurăm încercările pe care nu le putem rezolva, este important să ne amintim că puterea spirituală pe care o dezvoltăm ne va ajuta să îndurăm cu succes până la sfârșit toate încercările de care avem parte în viață.

Dragi frați și surori, avem un Tată Ceresc iubitor, care ne-a plănuit viața muritoare astfel încât să putem învăța, în mod individual, lecțiile de care avem nevoie pentru a fi demni să primim viața veșnică în prezența Sa.

Un episod din viața profetului Joseph Smith ilustrează acest principiu. Profetul și mai mulți colegi de-ai săi erau încarcerați de câteva luni în Liberty, Missouri. În timp ce suferea în închisoare, profetul Joseph L-a implorat pe Domnul, printr-o rugăciune

umilă, să aline suferința de atunci a sfinților. Domnul i-a răspuns învățându-l pe profetul Joseph, dar și pe noi toți, că încercările de care avem parte, dacă le îndurăm cu succes până la sfârșit, vor fi pentru binele nostru suprem. Acesta este răspunsul Domnului la rugămintea lui Joseph:

„Fiul Meu, pacea să fie în sufletul tău; adversitățile și suferințele tale vor fi numai pentru un scurt timp;

Și, după aceea, dacă înduri bine, Dumnezeu te va exalta în cer”¹.

Tatăl Ceresc a planificat ca drumul nostru prin viață să ne pună la încercare tăria. Suntem expuși atât influențelor bune cât și celor rele și avem libertatea de a alege drumul pe care vom merge. Samuel, profetul din vechime din Cartea lui Mormon, ne-a învățat: „Voi sunteți liberi; vouă vi se dă voie să acționați pentru voi înșivă; căci iată, Dumnezeu v-a dat vouă cunoașterea; și El v-a făcut pe voi liberi”².

Tatăl Ceresc știe, de asemenea, că, din cauza vieții noastre muritoare, nu vom face întotdeauna alegerile corecte sau neprihănite. Deoarece nu suntem perfecți și deoarece facem greșeli, avem nevoie de ajutor pentru a ne întoarce în prezența Sa. Ajutorul necesar ne este oferit prin intermediul învățăturilor, exemplului și sacrificiului ispășitor al

lui Isus Hristos. Sacrificiul ispășitor al Salvatorului face posibile salvarea și exaltarea noastră viitoare prin intermediul principiului pocăinței. Dacă ne pocăim cu adevărat și în mod sincer, ispășirea ne poate ajuta să devenim curați, să ne schimbăm felul de a fi și să îndurăm cu succes încercările noastre.

Îndurarea este un principiu important al doctrinei lui Isus Hristos. Este importantă, deoarece calitatea vieții noastre veșnice viitoare depinde de propria noastră capacitate de a îndura în neprihănire.

În 2 Nefi 31, profetul Nefi ne învață că, după ce primim aceeași rânduială necesară salvării pe care a primit-o Isus Hristos, și anume botezul, și după ce primim darul Duhului Sfânt, noi trebuie „să [înaintăm] [ospătându-ne] din cuvântul lui Hristos și îndurând până la sfârșit, [și apoi,] iată, astfel a spus Tatăl: [Noi] [vom] avea viață veșnică”³.

Prin urmare, pentru a primi cea mai mare dintre binecuvântările Tatălui nostru Ceresc, adică viața veșnică, trebuie să primim rânduilele corespunzătoare și, apoi, să continuăm să ținem legămintele asociate acestora. Cu alte cuvinte, trebuie să îndurăm cu succes.

Capacitatea noastră de a îndura până la sfârșit în neprihănire depinde direct de tăria mărturiei noastre și de profunzimea convertirii noastre. Când mărturiile noastre sunt puternice și când suntem cu adevărat convertiți la Evanghelia lui Isus Hristos, alegerile noastre vor fi inspirate de Duhul Sfânt, vor fi clădite pe Hristos și ne vor sprijini dorința de a îndura în neprihănire. Dacă mărturiile noastre sunt slabe și convertirea noastră nu are rădăcini, riscul de a fi ademeniți de tradițiile false ale lumii să facem alegeri greșite este mult mai mare.

Aș dori să împărtășesc o experiență care ilustrează efortul necesar pentru a îndura fizic, pe care, apoi, îl compară cu efortul necesar pentru a îndura

spiritual. Când m-am întors din misiune, am avut ocazia de a juca baschet pentru un antrenor și scriitor foarte respectat la o universitate din California. Acest antrenor dorea foarte mult ca jucătorii săi să fie apti fizic înainte de începerea campionatului de baschet. Una dintre cerințele obligatorii ale antrenamentului său, care trebuia îndeplinită înainte ca vreunul dintre noi să poată atinge mingea de baschet pe terenul de antrenament, era de a alerga pe un anumit traseu de pe dealurile de lângă școală și de a termina cursa într-un timp foarte scurt. Îmi amintesc prima încercare de a alerga pe acest traseu imediat după ce m-am întors din misiune: am crezut că o să mor.

Mi-au trebuit săptămâni întregi de antrenamente serioase pentru a putea coborî în sfârșit sub timpul pe care antrenorul îl stabilise ca obiectiv. A fost un sentiment grozav nu doar să pot alerga pe acel traseu, ci și să pot accelera când mă apropiam de linia de sosire.

Pentru a putea juca baschet bine, trebuie să ai condiție fizică bună. Ca să ai condiție fizică bună trebuie să plătești un preț, iar acel preț presupune devotament, perseverență și autodisciplină. Pentru a putea îndura spiritual trebuie, de asemenea, să plătim un preț. Este același preț: devotament, perseverență și autodisciplină.

O mărturie, asemenea trupului dumneavoastră, trebuie să fie în formă dacă doriți ca ea să reziste. Și, cum ne păstrăm mărturiile în formă? Trupurile noastre nu pot avea condiție fizică

pentru a juca baschet doar uitându-ne la meciuri de baschet, la televizor. În mod similar, nu putem să facem ca mărturiile noastre să fie în formă uitându-ne pur și simplu la conferința generală, la televizor. Trebuie să studiem și să învățăm principiile fundamentale ale Evangheliei lui Isus Hristos și, apoi, trebuie să facem tot ce putem pentru a trăi conform acestora. Așa devenim ucenici ai lui Isus Hristos și așa dobândim o mărturie trainică.

În viață, când înfruntăm dificultăți și când dorința noastră este de a avea însușiri precum cele ale lui Isus Hristos, este vital să fim pregătiți din punct de vedere spiritual. A fi pregătit din punct de vedere spiritual înseamnă că ne-am dezvoltat tăria sau puterea spirituală – că vom fi într-o formă spirituală bună. Vom fi într-o formă spirituală atât de bună, încât vom alege continuu ceea ce este drept. Vom deveni de neclintit

în dorința și capacitatea noastră de a trăi conform Evangheliei. Un scriitor anonim a spus: „Trebuie să deveniți piatra pe care apa râului nu o poate mișca”.

Pentru că avem de înfruntat încercări în fiecare zi, este important să ne dezvoltăm tăria spirituală în fiecare zi. Când ne dezvoltăm tăria spirituală, tradițiile false ale lumii, precum și încercările personale zilnice vor avea un impact negativ mic asupra capacității noastre de a îndura în neprihănire.

În istoria propriilor familii, găsim exemple mari de tărie spirituală. Printre multele povestiri despre strămoșii noștri, vom putea găsi exemple care demonstrează însușirile pozitive ale îndurării.

O povestire din istoria familiei mele ilustrează acest principiu. Străbunicul meu, Joseph Watson Maynes, s-a născut în anul 1856 în Hull, Yorkshire, Anglia. Membrii familiei lui s-au alăturat Bisericii în Anglia și au călătorit spre orașul Salt Lake. El s-a căsătorit cu Emily Keep în anul 1883 și au avut opt copii. În luna iunie a anului 1910, Joseph a fost chemat să slujească într-o misiune cu timp deplin, la vârsta de 53 de ani. Cu sprijinul soției sale și al celor opt copii, el s-a întors în Anglia natală pentru a sluji în misiune.

Joseph Watson Maynes (dreapta) alături de colegul său, Gilpin S. Woolley.

După ce slujise cu credință timp de aproximativ doi ani, în timp ce mergea cu bicicleta împreună cu propriul coleg spre adunarea Școlii de duminică din Gloucester, Anglia, a făcut pană. S-a dat jos de pe bicicletă pentru a evalua pagubele. Când a văzut că sunt mari și că reparația ar fi durat ceva timp, i-a spus colegului său să meargă înainte și să înceapă adunarea de duminică, iar el urma să ajungă în scurt timp. Imediat după ce a spus aceste cuvinte, s-a prăbușit la pământ. A murit pe loc din cauza unui atac de cord.

Joseph Watson Maynes nu și-a mai văzut niciodată soția și cei opt copii ai săi în această viață. Au putut să-i transporte trupul înapoi în orașul Salt Lake și să țină serviciile funerare în vechea Sală de adunări Waterloo. O declarație spusă la serviciile funerare de vârstnicul Anthony W. Ivins, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, ne învață o lecție importantă despre viață, moarte și îndurare: „Asta ne oferă Evanghelia – nu imunitate în fața morții, ci victorie asupra ei prin intermediul speranței pe care o avem în glorioasa înviere ... Este valabil și în cazul lui [Joseph Maynes] ... Este o plăcere, o satisfacție și o bucurie să știm că oamenii își pierd viețile în neprihănire, în credință, fideli credinței”⁴.

Această poveste de familie mă inspiră să încerc să fac tot ce pot pentru a urma exemplul îndurării și tăriei spirituale ilustrat de străbunicul meu. Mă inspiră în aceeași măsură și credința soției sale, Emily, a cărei viață, după moartea lui Joseph, a fost cu siguranță o povară greu de suportat. Mărturia ei era puternică și convertirea ei deplină, ea fiind pentru tot restul vieții fidelă credinței, în timp ce avea grijă singură de cei opt copii ai ei.

Apostolul Pavel a spus: „Să dăm la o parte orice piedică, și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și

să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înainte”⁵. Alergarea care ne stă înainte pe acest pământ este una de rezistență, plină de obstacole. Obstacolele din această alergare sunt încercările cu care ne trezim în fiecare dimineață. Suntem aici pe pământ să alergăm, să ne exercităm libertatea de a alege și să alegem între bine și rău. Pentru a termina cu onoare și cu bine această alergare și pentru a ne întoarce la Tatăl nostru Ceresc, va trebui să plătim prețul devotamentului, perseverenței și autodiscipliniei. Trebuie să fim în formă din punct de vedere spiritual. Trebuie să ne dezvoltăm tăria spirituală. Avem nevoie de mărturii puternice care ne vor duce la adevărata convertire și, ca rezultat, vom găsi în noi pacea interioară și puterea de care avem nevoie pentru a îndura orice încercare avem de înfruntat.

Așadar, indiferent de încercările cu care vă treziți în fiecare dimineață, amintiți-vă – cu tăria spirituală pe care o dezvoltați, alături de ajutorul Domnului, la sfârșitul alergării veți

putea să vă bucurați de mărturisirea făcută de apostolul Pavel:

„Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape.

M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința.

De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, «în ziua aceea», Domnul, Judecătorul cel drept”⁶.

Îmi depun mărturia despre realitatea unui Tată Ceresc iubitor și despre marele și eternul Său plan al fericirii, care ne-a adus pe acest pământ în aceste vremuri. Fie ca Spiritul Domnului să ne inspire pe toți să ne dezvoltăm tăria de a îndura. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 121:7–8.
2. Helaman 14:30.
3. 2 Nefi 31:20.
4. Anthony W. Ivins, cuvântare ținută la serviciile funerare ale lui Joseph Watson Maynes (din consemnările personale ale familiei Maynes).
5. Evrei 12:1.
6. 2 Timotei 4:6–8.

Vârșnicul Richard G. Scott
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Tărie personală prin intermediul ispășirii lui Isus Hristos

Prin ispășirea lui Isus Hristos, fiecare dintre noi poate deveni curat și povara răzvrătirii va fi îndepărtată.

De curând, am fost binecuvântat să întâlnesc un grup foarte impresionant de tineri din statul Idaho. O tânără fată virtuoaasă m-a întrebat care cred că este cel mai important lucru pe care ei ar trebui să-l facă acum în viața lor. Le-am sugerat să învețe să recunoască puterea ispășirii lui Isus Hristos în viața lor. Astăzi, voi explica un aspect al acelei puteri, și anume tăria personală pe care o putem primi prin intermediul ispășirii lui Isus Hristos.

În Cartea lui Mormon citim despre Amon și frații săi care au predat Evanghelia lui Isus Hristos unui popor care era „sălbatic și împietrit și înfricoșător”.¹ Mulți dintre oameni s-au convertit și au ales să-și abandoneze comportamentul păcătos. Convertirea lor a fost atât de deplină, încât ei și-au îngropat armele și au făcut un legământ cu Domnul cum că nu le vor mai folosi niciodată.²

Mai târziu, mulți dintre frații lor care nu s-au convertit, au venit peste ei și au început să îi ucidă. Poporul, acum credincios, a ales să se lase ucis cu

sabia decât să-și riște viața spirituală prin folosirea armelor. Exemplul său neprihănit a ajutat ca și mai mulți oameni să se convertească și să renunțe la armele răzvrătirii.³

Prin intermediul lui Amon, Domnul i-a îndrumat să se refugieze în mijlocul nefiților, iar ei au devenit cunoscuți sub numele de poporul lui Amon.⁴ Nefiții i-au protejat timp de mulți ani, dar în cele din urmă, armata nefiților a început să slăbească și a fost nevoie de întărire.⁵

Poporul lui Amon se afla într-un moment important al vieții lor spirituale. Ei fuseseră fideli legământului de a nu pune mâna din nou pe arme. Însă ei au înțeles că tații sunt responsabili să asigure protecție familiilor lor.⁶ Acea nevoie părea îndeajuns de mare pentru a fi luată în considerare încălcarea legământului lor.⁷

Helaman, înțeleptul lor conducător al preoției, știa că încălcarea legământului făcut cu Domnul nu poate fi niciodată justificată. El a oferit o alternativă inspirată. Le-a amintit faptul că fiii lor nu fuseseră niciodată vinovați

de aceleași păcate și, prin urmare, nu avuseseră nevoie să facă același legământ.⁸ În ciuda faptului că fiii lor erau foarte tineri, aceștia erau puternici din punct de vedere fizic și, mai important, erau virtuoși și puri. Fiii au fost întăriți de credința mamelor lor.⁹ Sub îndrumarea profetului-conducător al lor, acești tineri au luat locul taților în apărarea familiilor și căminelor lor.¹⁰

Evenimentele care au avut loc când această decizie importantă a fost luată arată modul în care ispășirea lui Isus Hristos oferă tărie personală în viața copiilor lui Dumnezeu. Gândiți-vă la sentimentele acelor tați. Cum trebuie să se fi simțit știind că faptele lor de răzvrătire din trecut îi împiedicau să își apere soțiile și copiii în momentele de nevoie? Cunoscând personal atrocitățile cu care fiii lor urmau să se confrunte în acel moment, probabil au vărsat lacrimi în ascuns. Tații, nu fii, trebuie să-și apere familiile!¹¹ Suferința lor trebuie să fi fost intensă.

De ce conducătorul lor al preoției inspirat se temea de faptul că ei se gândeau să își recupereze armele, „ca, nu cumva... să-și piardă sufletele”?¹² Domnul a declarat: „Iată, acela care s-a pocăit de păcatele lui este iertat și Eu, Domnul, nu-mi mai amintesc de ele”¹³. Acești tați credincioși se pocăiseră de păcatele lor cu mult timp în urmă și deveniseră curați prin intermediul ispășirii lui Isus Hristos, prin urmare, de ce erau sfătuiți să nu își apere familiile?

Este un adevăr fundamental faptul că, prin intermediul ispășirii lui Isus Hristos, noi putem fi curățați. Noi putem deveni virtuoși și puri. Cu toate acestea, uneori, din pricina alegerilor noastre greșite, suportăm consecințe pe termen lung. Unul dintre pașii necesari pentru a încheia procesul pocăinței este acela de a suporta consecințele pe termen scurt și lung ale păcatelor noastre. Alegerile lor din trecut îi

expuseseră pe acești tați amoniți la dorințe lumești, care puteau deveni din nou un punct vulnerabil pe care Satana ar fi încercat să-l exploateze.

Satana va încerca să se folosească de orice amintire cu privire la o vină din trecut pentru a ne atrage înapoi sub influența sa. Trebuie să fim mereu vigilenți pentru a evita ademenirile sale. Aceasta era situația în care se aflau tații amoniți credincioși. Chiar și după anii de trăire în credință, era important ca ei să se țină deoparte de orice lucru care le-ar fi amintit de păcatele din trecut.

Între multe lupte, căpitanul Moroni a pus să se construiască fortificații în jurul celor mai slabe orașe. „El i-a pus să construiască un parapet de lemn pe malul dinăuntru al șanțului;

și au aruncat pământ din șanț înspre parapetul de lemn... până când au înconjurat orașul... cu un zid puternic de lemn și de pământ, de o înălțime nespus de mare”¹⁴. Căpitanul Moroni a înțeles importanța fortificării zonelor slabe pentru a le întări.¹⁵

Acești tați amoniți se asemănau cu aceste orașe. Aveau nevoie de fortificații mai înalte și mai întinse între viața lor credincioasă și comportamentul păcătos din trecut. Fiii lor, care fuseseră binecuvântați cu tradiții drepte, nu erau atât de vulnerabili în fața aceluiași ispite. Ei puteau să-și apere cu credință familiile, fără să-și pună în pericol bunăstarea spirituală.

Vestea plină de bucurie pentru toți cei care doresc să scape de consecințele alegerilor greșite din trecut

este aceea că Domnul vede diferența dintre slăbiciune și răzvrătire. În timp ce Domnul avertizează că răzvrătirea fără pocăință aduce pedeapsa¹⁶, când Domnul vorbește despre slăbiciune, o face mereu cu milă.¹⁷

Fără îndoială, putem ține cont de faptul că tații amoniți au fost învățați tradițiile false ale părinților lor, însă toți copiii Tatălui din Cer vin în viața muritoare având lumina lui Hristos. Indiferent de cauza faptelor păcătoase ale acestora, efectul a fost dezvoltarea unei vulnerabilități spirituale pe care Satana va încerca să o exploateze.

Din fericire, lor li s-a predat Evanghelia, iar prin intermediul ispășirii lui Isus Hristos au devenit mai puternici din punct de vedere spiritual decât ispitele lui Satana. Este puțin probabil ca ei să nu fi fost tentați să se întoarcă la vechile lor obiceiuri brutale, totuși urmându-l pe profet, care era conducătorul lor, ei nu i-au acordat lui Satana șansa să „[înșele] sufletele lor și [să-i conducă] cu grijă în jos, în iad”¹⁸. Ispășirea Salvatorului nu doar i-a curățat de păcat, ci datorită supunerii lor față de sfatul conducătorului lor al preoției, Salvatorul a putut să îi protejeze de slăbiciunile lor și să îi întărească. Angajamentul lor umil de-o viață de a-și abandona păcatele, le-a protejat familiile mai mult decât orice alt lucru pe care ei l-ar fi putut face pe câmpul de luptă. Supunerea lor nu i-a privat de binecuvântări. Aceasta i-a întărit și i-a binecuvântat pe ei și generații viitoare.

Finalul relatării ne ajută să înțelegem modul prin care mila Domnului a făcut ca „lucrurile slabe să devină puternice”¹⁹. Acești tați credincioși și-au trimis fiii la luptă sub îndrumarea lui Helaman. În ciuda faptului că toți fiii au luptat în lupte grele în care toți au fost răniți ușor, nicio viață nu a fost pierdută.²⁰ Tinerii băieți s-au

dumneavoastră o prioritate foarte mare. Fiți atenți la lucrurile pe care le puteți face pentru a ajuta pe fiecare în parte. Oferiți de bună voie din timpul și din atenția dumneavoastră.

dovedit a fi o sursă esențială de tărie pentru armata nefită ostenită. Ei au fost credincioși și mai puternici din punct de vedere spiritual atunci când s-au întors acasă. Familiile lor au fost binecuvântate, apărate și întărite.²¹ În zilele noastre, nenumărați cursanți care studiază Cartea lui Mormon au fost edificați prin exemplul acestor fii puri și neprihăniți.

Fiecare dintre noi a avut momente în viața sa în care a făcut alegeri greșite. Noi toți avem nevoie disperată de puterea mântuitoare a ispășirii lui Isus Hristos. Fiecare dintre noi trebuie să se pocăiască de orice fel de răzvrătire. „Pentru că Eu, Domnul, nu pot să tolerez păcatul nici în cel mai mic grad”²². El nu poate tolera deoarece știe de ceea ce este nevoie pentru ca să devenim ca El.

Mulți dintre noi am permis slăbiciunii să se dezvolte în caracterul nostru. Prin intermediul ispășirii lui Isus Hristos, noi, precum amoniții, putem construi fortificații spirituale între noi și orice greșeli din trecut pe care Satana le poate exploata. Protecția spirituală construită în jurul taților amoniți i-a binecuvântat și i-a întărit pe aceștia, pe familiile lor, țara lor și generații viitoare. Același lucru poate fi valabil în ceea ce ne privește.

Așadar, cum construim aceste fortificații veșnice? Primul pas trebuie să fie pocăința sinceră, temeinică și completă. Prin intermediul ispășirii lui

Isus Hristos, fiecare dintre noi poate deveni curat, iar povara răzvrătirii va fi ușurată. Țineți minte, pocăința nu este o pedeapsă. Este calea plină de speranță către un viitor mai glorios.

Tatăl din Ceruri ne-a oferit instrumente care să ne ajute să construim fortificațiile între punctele noastre slabe și credința noastră. Aveți în vedere următoarele sugestii:

- Faceți legăminte și rânduieli pentru dumneavoastră. Apoi, în mod regulat și consecvent, lucrați pentru a înfăptui rânduieli în templu pentru strămoșii dumneavoastră.
- Împărtășiți Evanghelia celor care nu sunt membri sau celor care sunt mai puțini activi ori prietenilor. Împărtășirea acestor adevăruri vă poate ajuta să fiți mai entuziasmați.
- Slujiți cu credință în toate chemările din Biserică, mai ales în îndatoririle care vă revin în calitate de învățători de acasă și învățătoare vizitatoare. Nu fiți învățător sau învățătoare doar pentru 15 minute pe lună. Mai degrabă, întindeți-vă brațele către fiecare membru al familiei pe care o vizitați. Cunoașteți-i în mod individual. Fiți prieten adevărat. Prin fapte de bunătate, dovediți-le cât de mult vă pasă de fiecare dintre ei.
- Și mai important, slujiți-le membrilor familiei dumneavoastră. Faceți din dezvoltarea spirituală a soțului sau a soției dumneavoastră și a copiilor

Toate aceste sugestii au o temă comună: folosiți-vă timpul slujind altora. Pe măsură ce vă dedicați viața slujirii copiilor Tatălui din Cer²³, ispitele lui Satana își pierd puterea în viața dumneavoastră.

Datorită faptului că Tatăl dumneavoastră din Cer vă iubește profund, ispășirea lui Isus Hristos face ca această tărie să fie posibilă. Nu este acest lucru minunat? Mulți dintre dumneavoastră ați simțit povara alegerilor greșite și fiecare dintre dumneavoastră poate simți puterea înălțătoare a iertării, milei și tăriei Domnului. Eu am simțit-o și depun mărturie despre faptul că aceasta este accesibilă fiecăruia dintre dumneavoastră, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Alma 17:14; vezi de asemenea Alma 17–27.
2. Vezi Alma 23:4–7; 24:5–19.
3. Vezi Alma 24:20–27.
4. Vezi Alma 27.
5. Vezi Alma 53:8–9; 56:10–17.
6. Vezi „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
7. Vezi Alma 53:10–13.
8. Vezi Alma 53:14–16.
9. Vezi Alma 56:48.
10. Vezi Alma 53:17–22; 56:3–10, 30–57.
11. Vezi *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
12. Alma 53:15.
13. Doctrină și legăminte 58:42.
14. Alma 53:4.
15. Vezi Eter 12:27.
16. Vezi 1 Samuel 12:15; Isaia 1:20; 1 Nefi 2:23; Mosia 15:26; Alma 9:24; Doctrină și legăminte 76:25; Moise 4:3.
17. Vezi Proverbele 28:13; 1 Corinteni 2:3; 15:43; 2 Corinteni 13:4; Iacov 3:17; 2 Nefi 3:13; Iacov 4:7; Alma 34:17; 3 Nefi 22:8; Eter 12:26–28; Doctrină și legăminte 24:11; 35:17; 38:14; 62:1.
18. 2 Nefi 28:21.
19. Eter 12:27.
20. Vezi Alma 57:25; 58:39.
21. Vezi Alma 58:40.
22. Doctrină și legăminte 1:31.
23. Vezi Matei 16:25; Doctrină și legăminte 88:125.

Președintele Thomas S. Monson

„Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi”

*Tatăl nostru Ceresc... știe... că învățăm, progresăm
și devenim mai puternici pe măsură ce înfruntăm și
supraviețuim încercărilor de care trebuie să avem parte.*

În această seară, în jurnalul meu, voi scrie: „Aceasta a fost una dintre cele mai pline de inspirație sesiuni ale tuturor conferințelor generale la care eu am participat. Totul a fost deosebit și foarte spiritual”.

Dragi frați și surori, în urmă cu șase luni, când ne-am adunat pentru conferința noastră generală, iubita mea soție, Frances, era în spital, ca urmare a unei căzături grave pe care o suferise cu numai câteva zile înainte. În luna mai, după săptămâni de încercări curajoase de a-și birui rănilile, ea a trecut în eternitate. Pierderea ei este incomensurabilă. Ea și cu mine ne-am căsătorit în Templul Salt Lake, la data de 7 octombrie 1948. Măine ar fi fost cea de-a 65-a aniversare a căsătoriei noastre. Ea a fost dragostea vieții mele, confidenta mea de încredere și cea mai apropiată prietenă. Nu pot exprima în cuvinte cât de dor îmi este de ea.

La această conferință se împlinesc 50 de ani de când am fost chemat să slujesc în cadrul Cvorumului celor Doisprezece Apostoli de către președintele David O. McKay. De-a lungul tuturor acestor ani, întotdeauna am

simțit sprijinul total și necondiționat al iubitei mele partener. Nenumărate sunt sacrificiile pe care ea le-a făcut pentru ca eu să-mi pot îndeplini chemarea. Niciodată nu am auzit-o plângându-se când, adesea, a trebuit să petrec zile și, uneori, săptămâni departe de ea și de copiii noștri. Ea a fost, într-adevăr, un înger.

Doresc, alături de membrii familiei mele, să vă mulțumim pentru dragostea dumneavoastră uriașă pe care am simțit-o revărsându-se asupra noastră odată cu decesul lui Frances. Sute de ilustrate și scrisori, prin care ni se exprimau condoleanțe și admirație față de ea, ne-au fost trimise din întreaga lume. Am primit zeci de aranjamente florale superbe. Suntem recunoscători pentru numeroasele donații făcute în numele ei în Fondul general pentru misionari al Bisericii. În numele acelor dintre noi pe care ea ne-a lăsat în urmă, vă exprim recunoștința profundă pentru bunătatea și dragostea dumneavoastră.

Pentru mine, sursa cea mai mare de alinare în acest moment de separare o reprezintă mărturia mea despre Evanghelia lui Isus Hristos și cunoașterea

pe care o am că iubita mea Frances continuă să trăiască. Știu că separarea noastră este temporară. Noi am fost pecetluiți în casa lui Dumnezeu de către cineva care are autoritatea de a lega pe pământ și în cer. Știu că, într-o zi, vom fi din nou împreună și nimic nu ne va mai separa vreodată. Aceasta este cunoașterea care îmi dă putere.

Dragi frați și surori, nu este greșit să credem că nicio persoană nu a trăit vreodată fără să aibă parte de suferință și de întristare și că nu a existat vreodată o perioadă în istoria omenirii care să nu fie plină de tulburare și suferință.

Când în viață avem parte de momente dificile, există ispita de a ne întreba: „De ce mie?”. Uneori, ni se pare că nu există nicio lumină la capătul tunelului, niciun răsărit care să năruie întunericul nopții. Ne simțim înconjurați de dezamăgirea viselor distruse și de disperarea speranțelor pierdute. Ne unim glasurile cu cel din vremurile biblice: „Nu este niciun leac alinător în Galaad?”¹. Ne simțim abandonați, îndurerați, singuri. Suntem înclinați să privim neșansele personale prin prisma distorsionată a pesimismului. Devenim nerăbdători să găsim o soluție pentru problemele noastre, uitând că, adesea, virtutea cerească de a avea răbdare este necesară.

Dificultățile de care avem parte reprezintă adevăratul test al abilității noastre de a îndura. Rămâne o întrebare fundamentală căreia trebuie să-i răspundă fiecare dintre noi: „Să renunț sau să merg până la capăt?”. Unii renunță neputând să se ridice deasupra încercărilor de care au parte. A merge până la capăt înseamnă a îndura chiar până la sfârșitul vieții.

Când cugetăm la evenimentele de care putem avea cu toții parte, am putea spune ceea ce a spus Iov din vechime: „Omul se naște ca să sufere”². Iov a fost un om „fără prihană și curat

Într-o zi, în urmă cu aproximativ 13 ani, nepoata cea mai mare a fratelui Brems mi-a telefonat. Mi-a explicat că bunicul ei împlinise 105 ani. Mi-a spus: „El locuiește într-un mic azil de bătrâni, însă se întâlnește cu întreaga sa familie, în fiecare duminică, timp în care ne prezintă o lecție din Evangheliile”. Ea a continuat: „Duminica trecută, bunicul ne-a anunțat: «Dragii mei, voi muri săptămâna viitoare. Îl sunați, vă rog, pe Tommy Monson? El va ști ce să facă»”.

L-am vizitat pe fratele Brems în seara următoare. Nu-l văzusem de ceva timp. Nu-i puteam vorbi, căci își pierduse auzul. Nu-i puteam scrie un mesaj pe care să-l citească, pentru că își pierduse vederea. Mi se spusese că membrii familiei comunicau cu el luându-i degetul de la mâna dreaptă și scriind cu el pe palma mâinii sale stângi numele persoanei care-l vizita. Toate mesajele trebuiau transmise în acest mod. Am urmat procedura luându-i degetul și scriind „T-O-M-M-Y M-O-N-S-O-N”, numele după care m-a cunoscut întotdeauna. Fratele Brems s-a bucurat și, luându-mi mâinile, și le-a așezat pe cap. Mi-am dat seama că dorea să primească o binecuvântare a preoției. Șoferul care m-a dus la azilul de bătrâni mi s-a alăturat și ne-am așezat mâinile pe capul fratelui Brems dându-i binecuvântarea dorită. După aceea, lacrimi au curs din ochii lui lipșiți de vedere. El ne-a strâns mâinile în semn de recunoștință. Deși nu a auzit binecuvântarea pe care noi i-am dat-o, Spiritul a fost puternic, iar eu cred că el a fost inspirat să știe că noi îi oferisem binecuvântarea de care a avut nevoie. Acel bărbat bun nu mai putea să vadă. Nu mai putea să audă. El stătea zi și noapte într-o cămăruță dintr-un azil de bătrâni. Cu toate acestea, zâmbetul de pe chipul său și cuvintele pe care le-a rostit mi-au mers la inimă. Îți

la suflet” care „se temea de Dumnezeu și se abătea de la rău”³. Pios în comportament, prosper în avere, Iov a trebuit să aibă parte de un test care ar fi putut distruge pe oricine. Rămas fără avere, batjocorit de prietenii săi, îndurerat de suferința sa, distrus de pierderea membrilor familiei sale, el a fost îndemnat să „[blesteme] pe Dumnezeu și [să moară]”⁴. El s-a împotrivit acestei ispite și a declarat din adâncurile sufletului său nobil:

„Martorul meu este în cer, apărătorul meu este în locurile înalte”⁵.

„Știu că Răscumpărătorul meu este viu.”⁶

Iov a rămas credincios. Vom face noi la fel când ne vom înfrunța încercările?

Oricând avem tendința de a ne simți copleșiți de încercările vieții, să ne aducem aminte că alții au mers pe aceeași cărare, au îndurat și, apoi, au răzbit.

Istoria Bisericii în această dispensație a plenitudinii timpurilor abundă în experiențele acelor care au luptat și au rămas totuși neclintii și bucuroși. Motivul? Ei au făcut din Evanghelia lui Isus Hristos centrul vieții lor. Această atitudine este ceea ce ne va ajuta să îndurăm orice s-ar întâmpla în viața noastră. Tot vom avea parte de încercări grele în viață, însă le vom putea face față, le vom înfrunța cu hotărâre și vom fi victorioși.

De pe patul de suferință, de pe perna udă de lacrimi, suntem înălțați către cer de către acea asigurare divină

și promisiune prețioasă: „Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi”⁷. O astfel de alinare este inestimabilă.

Călătorind în lung și în lat în întreaga lume pentru a îndeplini responsabilitățile chemării mele, am ajuns să cunosc multe lucruri – inclusiv faptul că tristețea și suferința sunt universale. Nu pot să încep să contabilizez toate durerile emoționale și tristețile pe care le-am văzut când am discutat cu cei care au parte de necazuri, de boli, de divorț, cu cei care se chinuiesc cu un copil neascultător sau cu cei care suferă consecințele păcatului. Lista ar putea continua, căci nenumărate sunt problemele de care putem avea parte. Este greu să aleg doar un exemplu, însă de fiecare dată când mă gândesc la încercări, gândurile mi se îndreaptă către fratele Brems, unul dintre învățătorii din copilărie de la Școala de duminică. El a fost un membru credincios al Bisericii, un om cu o inimă de aur. El și soția lui, Sadie, aveau opt copii, mulți dintre ei fiind de aceeași vârstă cu cei din familia noastră.

După ce Frances și cu mine ne-am căsătorit și ne-am mutat din acea episcopie, i-am văzut pe fratele și sora Brems și pe membrii familiei lor la nunți și la înmormântări, precum și la reuniuni ale episcopiei.

În anul 1968, fratele Brems și-a pierdut soția, pe Sadie. Doi dintre cei opt copii au murit, de asemenea, de-a lungul timpului.

mulțumesc”, a spus el. „Tatăl Ceresc a fost atât de bun cu mine.”

Într-o săptămână, exact cum a prezis, fratele Brems a murit. Niciodată nu s-a concentrat asupra lipsurilor sale; din contră, el a fost mereu recunoscător pentru multele sale binecuvântări.

Tatăl nostru Ceresc, care ne oferă atât de multe de care ar trebui să ne bucurăm, știe, de asemenea, că învățăm, progresăm și devenim mai puternici pe măsură ce înfruntăm și supraviețuim încercărilor de care trebuie să avem parte. Știm că sunt momente când avem parte de tristeți profunde, când plângem și când este posibil să fim testați până la limită. Cu toate acestea, astfel de dificultăți ne ajută să ne schimbăm în bine, să ne reclădim viața în felul în care ne învață Tatăl nostru Ceresc și să devenim diferiți de ceea ce am fost – mai buni decât am fost, mai înțelegători decât am fost, mai empatici decât am fost, având mărturii mai puternice decât am avut înainte.

Acesta trebuie să fie scopul nostru – să perseverăm și să îndurăm, da, precum și să devenim mai puri spiritual pe măsură ce ne croim calea prin fericire și tristețe. Dacă nu am avea încercări de depășit și probleme de rezolvat, am rămâne, în mare parte, la fel, progresând puțin sau chiar deloc către obiectivul nostru de a dobândi viață eternă. Poetul a exprimat această idee în următoarele versuri:

*Cheresteaua bună nu se obține
cu ușurință,
Vântul puternic o întărește-n esență.
Cu cât cerul este mai departe, cu atât
mai lungă este,
Cu cât furtuna este mai puternică,
cu atât mai rezistentă crește.
Prin căldură și frig, prin ploaie
și ninsoare,
În pomi și în oameni, ce-i bun răsare.⁸*

Numai Învățătorul cunoaște profundimea încercărilor, durerilor și suferințelor noastre. Doar El ne oferă pace eternă în vremuri de adversitate. Numai El ne atinge sufletele torturate cu ale Sale cuvinte alinătoare:

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.

Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.

Căci jugul Meu este bun, și sarcina mea este ușoară”⁹.

Indiferent că este vorba de cea mai bună dintre vremi sau cea mai năpăstuită dintre vremi, El este cu noi. El a promis că acest lucru nu se va schimba niciodată.

Dragii mei frați și dragile mele surori, fie ca noi să ne luăm un angajament înaintea Tatălui nostru Ceresc care să nu se schimbe odată cu trecerea timpului sau în funcție de încercările vieții. Nu trebuie să avem încercări dificile pentru a ne aduce aminte de El și nu trebuie să fim forțați să ne umilim înainte de a-I oferi credința și încrederea noastră.

Fie ca noi să ne străduim mereu să fim aproape de Tatăl nostru Ceresc. Pentru a face astfel, trebuie să ne rugăm Lui și să-L ascultăm în fiecare zi. Avem într-adevăr nevoie de El mereu, atât în momentele bune, cât și în cele mai puțin bune. Fie ca promisiunea Lui să fie mereu deviza noastră: „Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi”¹⁰.

Cu toată tăria sufletului meu, depun mărturie că Dumnezeu trăiește și ne iubește, că Singurul Său Fiu Născut a trăit și a murit pentru noi și că Evanghelia lui Isus Hristos este acea lumină pătrunzătoare care strălucește în întunericul vieții noastre. Fie ca așa să fie mereu, mă rog în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Ieremia 8:22.
2. Iov 5:7.
3. Iov 1:1.
4. Iov 2:9.
5. Iov 16:19.
6. Iov 19:25.
7. Iosua 1:5.
8. Douglas Malloch, „Good Timber”, în Sterling W. Sill, *Making the Most of Yourself* (1971), p. 23.
9. Matei 11:28–30.
10. Iosua 1:5.

Vârșnicul Quentin L. Cook
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Plângerile lui Ieremia – feriți-vă de robie!

Provocarea noastră este să evităm robia de orice fel, să-L ajutăm pe Domnul să-i adune pe cei aleși și să ne sacrificăm pentru generația care se ridică.

La începutul căsniciei noastre, soția mea, Mary, și cu mine am hotărât ca, în măsura posibilităților, să ieșim împreună la diferite activități. Am dorit, de asemenea, să fim chibzuiți cu privire la cheltuirea banilor pentru asemenea evenimente. Lui Mary îi place muzica și, cu siguranță, a fost îngrijorată că eu voi vrea să mergem mai mult la meciuri, așa că a negociat că vom merge la două comedii muzicale, opere muzicale sau activități culturale pentru fiecare meci la care am plătit intrarea.

La început, nu mi-a plăcut partea cu opera dar, de-a lungul timpului, mi-am schimbat părerea. Îndeosebi, au început să-mi placă operele de Giuseppe Verdi.¹ În această săptămână, se împlinesc 200 de ani de la nașterea sa.

În tinerețea sa, Verdi a fost fascinat de profetul Ieremia și, în anul 1842, la vârsta de 28 de ani, a devenit celebru cu opera *Nabucco*, acest titlu fiind forma italiană prescurtată a numelui Nebucadnețar, împăratul Babilonului. Această operă conține concepte luate din cărțile lui Ieremia, Plângerile

lui Ieremia și Psalmii din Vechiul Testament. Opera include perioadaucerii Ierusalimului și luării în captivitate și robie a evreilor. Verdi s-a inspirat din Psalmul 137 atunci când a compus emoționantul și înălțătorul „Chorus of Hebrew Slaves (Corul sclavilor evrei)”. În rezumat, primele versete ale acestui psalm ne comunică un lucru cutremurător: în timp ce erau în captivitate, evreii plângeau pe malurile râurilor Babilonului – din cauza tristeții, ei nu puteau să cânte cântecele Sionului.

Scopul meu este de a trece în revistă mai multe forme de înrobire și de subjugare. Voi compara unele circumstanțe din zilele noastre cu cele din zilele lui Ieremia, înainte de căderea Ierusalimului. În timp ce ridic acest glas de avertizare, sunt recunoscător că majoritatea membrilor Bisericii evită cu neprihănire comportamentul care L-a jignit pe Domnul în timpul lui Ieremia.

Profețiile și plângerile lui Ieremia sunt importante pentru sfinții din zilele din urmă. Ieremia și Ierusalimul din zilele lui reprezintă cadrul

evenimentelor din primele capitole ale Cărții lui Mormon. Ieremia a fost contemporan cu profetul Lehi.² Domnul l-a înștiințat pe Ieremia într-un mod impresionant cu privire la prerânduirea lui: „Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoșteam, și mai înainte ca să ieși tu din pântecele ei, Eu te pusesem deoparte, și te făcusem prooroc al neamurilor”³.

Lehi a avut o chemare, o misiune și o însărcinare diferite din partea Domnului. El nu a fost chemat în tinerețe, ci când a ajuns la maturitate. La început, glasul său a fost unul de avertizare însă, după ce a declarat cu credință același mesaj ca Ieremia, Domnul i-a poruncit lui Lehi să-și ia familia și să plece în pustiu.⁴ Făcând astfel, Lehi și-a binecuvântat nu doar familia, ci i-a binecuvântat pe toți oamenii.

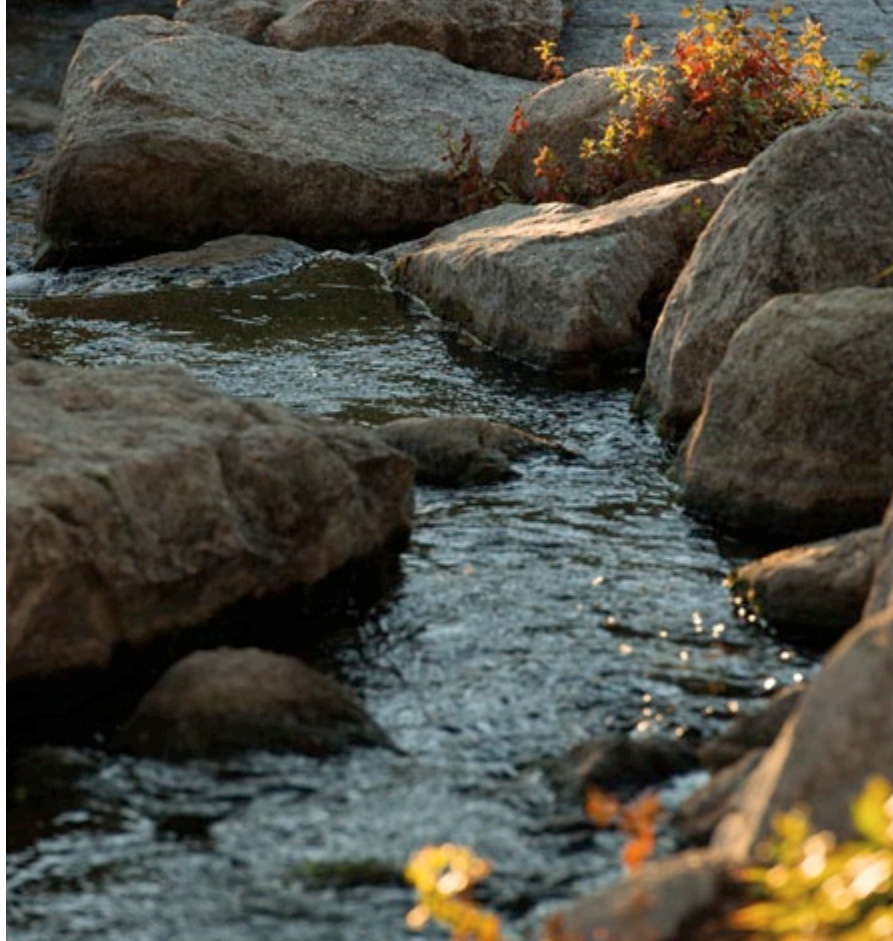
În anii dinaintea distrugerii Ierusalimului⁵, mesajele pe care Domnul le-a dat lui Ieremia sunt de neuitat. El a spus:

„Poporul Meu și-a schimbat slava, cu ceva care nu este de niciun ajutor...

M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri crăpate... care nu țin apă”⁶.

În legătură cu dezastrele care urmau să se abată asupra locuitorilor din Ierusalim, Domnul și-a exprimat tristețea astfel: „[Pentru ei], secerișul a trecut, vara s-a isprăvit, și [ei] tot nu [sunt mântuiți]”⁷.

Dumnezeu a intenționat ca bărbații și femeile să fie liberi să aleagă între bine și rău. Atunci când trăsătura predominantă a unei culturi sau națiuni devine alegerea răului, există consecințe grave atât în viața muritoare, cât și în viața de apoi. Oamenii pot fi înrobiți sau pot deveni dependenți nu numai față de substanțe dăunătoare, ci și față de filosofile nocive care creează dependență și care îi îndepărtează de un trai neprihănit.

Întoarcerea de la preaslăvirea Dumnezeului cel Adevărat și Viu la preaslăvirea de dumnezei falși, precum bogăția și faima, împreună cu un comportament nedemn duc la robie în toate formele sale perfide. Acestea includ robia spirituală, fizică și intelectuală iar, uneori, duc la distrugere. Ieremia și Lehi au propovăduit, de asemenea, că cei neprihăniți trebuie să-L ajute pe Domnul să-și întemeieze Biserica și împărăția și să adune Israelul împrăștiat.⁸

Aceste mesaje au fost repetate și accentuate de-a lungul secolelor, în toate dispensațiile. Ele stau la baza restaurării Evangheliei lui Isus Hristos în această ultimă dispensație.

Sclavia evreilor și risipirea triburilor lui Israel, inclusiv a celor zece triburi, sunt evenimente importante demne de luat în seamă în restaurarea Evangheliei. Cele zece triburi pierdute au constituit împărăția de nord a Israelului și au fost duse în robie în Asiria în anul 721 î.H. Ele au fost duse în țările din nord.⁹ În cel de-al zecelea articol de credință, ni se spune: „Noi credem în adunarea adevărată a lui Israel și în restaurarea celor zece triburi”¹⁰. Credem,

de asemenea, că, având în vedere legământul pe care l-a făcut Domnul cu Avraam, vor fi binecuvântați nu doar cei care fac parte din descendența lui Avraam, ci și toți oamenii de pe pământ. Așa cum a declarat vârstnicul Russell M. Nelson, adunarea „nu depinde de locul în care trăiești; depinde de angajamentul individual. Oamenii pot fi «aduși la cunoașterea Domnului» [3 Nefi 20:13] fără a-și părăsi țara”¹¹.

Doctrina noastră este clară: „Domnul a împrăștiat și a lovit cele douăsprezece triburi ale Israelului [din pricina] nedreptății și a revoltei lor. Totuși, Domnul S-a folosit, de asemenea, de împrăștierea poporului Său ales printre neamurile lumii pentru a binecuvânta aceste neamuri”¹².

Învățăm lecții de mare valoare din această perioadă tragică. Trebuie să facem tot ce ne stă în putință pentru a evita păcatul și revolta care duc la robie.¹³ Ne dăm seama, de asemenea, că un trai neprihănit este o condiție obligatorie pentru a ajuta la lucrarea Domnului de adunare a celor aleși și la adunarea propriu-zisă a lui Israel.

Robia, subjugarea, dependențele și

înrobirea sunt de multe feluri. Există robie fizică, dar poate exista, de asemenea, pierderea sau prejudicierea libertății morale de a alege, care ne poate împiedica progresul. Ieremia explică clar faptul că nedreptatea și revolta au fost principalele motive ale distrugerii Ierusalimului și luării în captivitate în Babilon.¹⁴

Există și alte feluri de robii care sunt tot atât de distrugătoare pentru spiritul omului. Se poate abuza de libertatea morală de a alege în multe moduri.¹⁵ Voi menționa patru dintre acestea, extrem de dăunătoare în cultura de astăzi.

În primul rând, dependențele, care prejudiciază libertatea de a alege, se află în contradicție cu crezurile morale și distrug sănătatea. Ele duc la robie. Impactul pe care îl au drogurile și alcoolul, imoralitatea, pornografia, jocurile de noroc, subjugarea financiară și alte nenorociri care se abat asupra celor aflați în robie și asupra societății a luat o amploare aproape incomensurabilă.

În al doilea rând, unele dependențe sau înclinații care nu sunt, în mod normal, rele ne pot face să irosim timp prețios care, altfel, ar putea fi folosit pentru a îndeplini obiective virtuozitate. Acestea pot include utilizarea excesivă a rețelelor de socializare, jocurile video și electronice, sportul, recreerea și multe altele.¹⁶

Modul în care ne facem timp pentru familie este una dintre problemele cele mai importante cu care se confruntă aproape fiecare societate. În perioada în care eram singurul membru al Bisericii din firma noastră de avocați, o avocată mi-a explicat că se simțea ca un jongler care încearcă să țină trei mingi în aer în același timp. O minge era cariera ei de avocată, a doua era căsnicia ei și a treia erau copiii ei. Simțea că nu va avea niciodată timp pentru ea. Era foarte îngrijorată

din pricină că una dintre mingi era tot timpul la pământ. Am sugerat să ne întâlnim ca grup și să discutăm care sunt prioritățile noastre. Am stabilit că motivul principal pentru care munceam era să ne întreținem familiile. Am fost de acord că a câștiga mai mulți bani nu era nici pe departe la fel de important ca familiile noastre, însă am recunoscut că a oferi servicii clienților pe cât de bine puteam era un lucru esențial. După aceea, am discutat despre lucrurile pe care le făceam la serviciu, care nu erau necesare și care ne împiedicau să acordăm timp suficient familiei. Există tendința de a petrece mai mult timp la locul de muncă decât era necesar?¹⁷ Am decis că țelul nostru urma să fie crearea unui mediu favorabil familiilor atât pentru femei, cât și pentru bărbați. Să fim exemple bune în protejarea timpului petrecut cu familia!

În al treilea rând, forma cea mai răspândită de pierdere a libertății în zilele noastre, la fel cum a fost de-a lungul istoriei, o reprezintă crezurile ideologice sau politice care sunt în contradicție cu Evanghelia lui Isus Hristos. Înlocuirea adevărului Evangheliei cu filosofii oamenilor ne poate îndepărta de simplitatea mesajului Salvatorului. Când apostolul Pavel a vizitat Atena, a încercat să propovăduiască despre învierea lui Isus Hristos. Citim despre eforturile sale în Faptele apostolilor: „Căci toți atenienii și străinii, care stăteau în Atena, nu-și petreceau vremea cu nimic altceva decât să spună sau să asculte *ceva nou*”¹⁸. Când mulțimea și-a dat seama de natura religioasă simplă a mesajului lui Pavel, care nu era nou, l-a respins.

Acest lucru este similar cu ceea ce se întâmplă în zilele noastre, când adevărurile Evangheliei sunt deseori respinse sau distorsionate pentru a le face mai atrăgătoare sau compatibile

cu tendințele culturale și cu filozofiile intelectuale actuale. Dacă nu suntem atenți, putem fi acaparați de aceste tendințe și putem deveni robi din punct de vedere intelectual. Acum există multe voci care le spun femeilor cum să trăiască.¹⁹ Deseori, ele se contrazic. Ne îngrijorează mai mult filozofiile care critică sau slăbesc respectul pentru femeile care aleg să facă sacrificiile necesare pentru a fi mame, învățătoare, educatoare sau prietenele copiilor.

În urmă cu câteva luni am fost vizitați de două dintre cele mai tinere nepoate ale noastre – câte una în fiecare săptămână. Eu am fost acasă și am deschis ușa. Soția mea, Mary, era în altă încăpere. În ambele cazuri, după ce mi-au dat o îmbrățișare, mi-au spus aproape același lucru. S-au uitat împrejur și, apoi, au spus: „Îmi place acasă la bunica. Unde e bunica?”. Nu le-am spus, însă m-am gândit: „Nu este aceasta și casa bunicului?”. Dar mi-am dat seama că și familia mea, când eram băiat, mergea tot acasă la bunica. Mi-au venit în minte cuvintele unui cântec cunoscut: „Mergem acasă la bunica prin pădure, peste râu”.

Acum, permiteți-mi să vă spun fără ezitare că sunt încântat de șansele la

educație și de orice șanse disponibile femeilor. Prețuiesc faptul că munca istovitoare și curățenia casei pe care trebuiau să le facă femeile au fost reduse în mai toată lumea datorită confortului modern și că femeile își aduc contribuții minunate în fiecare domeniu de activitate. Dar, dacă permitem culturii noastre să diminueze relația specială dintre copii și mamele lor, bunicile lor și alte femei care îi educă, vom ajunge să regretăm acest lucru.

În al patrulea rând, influențele care încalcă principiile religioase apărute în mod sincer pot duce la robie. Una dintre situațiile cele mai neplăcute este aceea în care oameni neprihăniți care se simt responsabili în fața lui Dumnezeu pentru comportamentul lor sunt forțați să facă lucruri care vin în contradicție cu ce le dictează conștiința – de exemplu, medicii sunt forțați să aleagă între a participa la avorturi știind că nu este o practică dreaptă și a-și pierde slujbele.

Membrii Bisericii reprezintă o minoritate relativ mică, chiar când sunt asociați cu oamenii care au atitudini asemănătoare. Este greu să schimbăm întreaga societate, dar trebuie să lucrăm să îmbunătățim standardele morale

care ne înconjoară. Sfinții din zilele din urmă din fiecare țară trebuie să fie buni cetățeni, să participe în activități civice, să se informeze și să voteze.

Totuși, grija noastră principală trebuie să fie mereu aceea de a face orice sacrificiu necesar pentru a ne proteja familia și pe cei din generația care se ridică.²⁰ Majoritatea dintre ei nu se află încă în robia ce rezultă de pe urma dependențelor grave sau a ideologiilor false. Noi trebuie să-i pregătim pentru a trăi într-o lume care seamănă mult cu Ierusalimul în care au trăit Lehi și Ieremia. Pe lângă aceasta, trebuie să-i pregătim să facă și să țină legăminte sacre și să fie emisarii principali care Îl ajută pe Domnul să-și întemeieze Biserica și să adune Israelul împrăștiat și pe aleșii Domnului de peste tot.²¹ După cum se spune atât de frumos în Doctrină și legăminte: „Cei drepti vor fi adunați dintre toate națiunile și vor veni în Sion, cântând cântece de bucurie nepieritoare”²².

Provocarea noastră este să evităm robia de orice fel, să-L ajutăm pe Domnul să-i adune pe cei aleși și să ne sacrificăm pentru generația care se ridică. Trebuie să ne amintim întotdeauna că nu ne putem salva de unii singuri. Suntem eliberați prin dragostea, harul și sacrificiul ispășitor al Salvatorului. Când familia lui Lehi a plecat din Ierusalim, au fost conduși de lumina Domnului. Dacă suntem fideli luminii Sale, ținem poruncile Sale și ne bazăm pe meritele Sale, vom evita robia spirituală, fizică și intelectuală, precum și plângerile din cauza rătăcirii în pustiul nostru spiritual, pentru că El are puterea să salveze.

Fie ca noi să evităm disperarea și tristețea pe care le simt cei prinși în captivitate și care nu se mai pot bucura să cânte cântecele Sionului. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Multe dintre operele lui Verdi, precum *Aida*, *Traviata* și *Trubadurul* sunt printre cele mai cunoscute opere din lume astăzi.
2. Vezi 1 Nefi 5:13; 7:14.
3. Ieremia 1:5.
4. Vezi 1 Nefi 2:2-3.
5. Distrugerea templului lui Solomon, căderea Ierusalimului și luarea în captivitate a tribului lui Iuda au avut loc în jurul anului 586 î.H.
6. Ieremia 2:11, 13.
7. Ieremia 8:20. Ieremia a mai scris înainte despre Domnul chemând oamenii la pocăință: „Cum mă doare înlăuntrul inimii mele” (Ieremia 4:19) și rugându-i cu insistență: „[găsiți] un om... care să înfăptuiască ce e drept, care să se țină de adevăr și voi ierta Ierusalimul” (Ieremia 5:1).
8. Vezi Ieremia 31; 1 Nefi 10:14.
9. Vezi 2 Împărați 17:6; Doctrină și legăminte 110:11.
10. Articolele de credință 1:10; vezi, de asemenea, 2 Nefi 10:22.
11. Russell M. Nelson, „The Book of Mormon and the Gathering of Israel” (cuvântare în cadrul unui seminar pentru președinții de misiuni, 26 iunie 2013).
12. Ghid pentru scripturi, „Israel”, scriptures.lds.org.
13. Domnul, vorbind în zilele noastre, a spus: „Și întreaga lume zace în păcat și se vaită sub întuneric și sclavia păcatului... deoarece ei nu vin la Mine” (Doctrină și legăminte 84:49-50).
14. Bineînțeles, și oamenii nevinovați pot fi duși în robie.
15. Principiile doctrinei nu se schimbă, dar mijloacele de înrobire, de subjugare și de distrugere s-au intensificat mai mult ca niciodată.
16. Acest lucru a fost remarcat corect și oarecum umoristic pe coperta revistei *New York Times Magazine*, anul trecut (8 apr. 2012), făcându-se referire la dependența față de jocurile electronice. Era scris: „Jocuri electronice, creează dependență, sunt consumatoare de timp, distrugătoare de relații, având putere de distrugere a minții și a farmecului”. Iar, apoi, cu litere mici: „(Ceea ce nu înseamnă că nu ne plac)”. Acest lucru subliniază, într-un mod simplu, nevoia de a da dovadă de înțelepciune în modul în care folosim extraordinarele invenții tehnologice ale epocii în care trăim.
17. Motto-ul la multe locuri de muncă este: „Muncim din greu și ne distrăm de minune”. În timp ce relațiile dintre angajați sunt importante, dacă „munca și distracția” iau din timpul dedicat familiei, acest fapt duce la autodistrugere.
18. Faptele apostolilor 17:21; subliniere adăugată.
19. Vezi Keli Goff, „Female Ivy League Graduates Have a Duty to Stay in the Workforce”, *Guardian*, 21 apr. 2013, www.theguardian.com/commentisfree/2013/apr/21/female-ivy-league-gr-adautes-stay-home-moms; Sheryl Sandberg, *Lean In: Women, Work, and the Will to Lead* (2013); Anne-Marie Slaughter, „Why Women Still Can't Have It All”, *The Atlantic*, 13 iunie 2012, www.theatlantic.com/magazine/print/2012/07/why-women-still-cant-have-it-all/309020; Lois M. Collins, „Can Women 'Have It All' When It Comes to Work and Family Life?” *Deseret News*, 28 iunie 2012, A3; Judith Warner, „The Midcareer Timeout (Is Over)”, *New York Times Magazine*, 11 aug. 2013, p. 24-29, 38; Scott Schieman, Markus Schafer și Mitchell McIvor, „When Leaning In Doesn't Pay Off”, *New York Times*, 11 aug. 2013, p. 12.
20. Biserica a încurajat episcopii să sprijine familiile petrecând mai mult timp cu tinerii băieți, tinerile fete și tinerii adulți necăsătoriți. Episcopatele au fost încurajate ca, în cadrul consiliilor de episcopie, să delege mai multe responsabilități cvorumurilor Preoției lui Melhisedec, organizațiilor auxiliare și membrilor cu pregătire corespunzătoare pentru a-i ajuta pe ceilalți membri.
21. Vezi Doctrină și legăminte 29:7.
22. Doctrină și legăminte 45:71.

Vârșnicul Neil L. Andersen
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Putere în preoție

Un bărbat poate da la o parte draperiile astfel încât căldura soarelui să intre în cameră, dar aceasta nu înseamnă că soarele, lumina sau căldura îi aparțin.

Binecuvântările preoției sunt disponibile tuturor

În timp ce copiii au cântat cu voioșie, în cadrul adunării de împărtășanie, cântecul de la Societatea Primară, „Când se manifestă dragostea”, întreaga congregație a zâmbit. O mamă curajoasă care crește cinci copii, a ascultat cu atenție al doilea vers: „Eu simt mereu în casa mea ce puternică-i [puterea preoției]”¹. Cu tristețe, ea s-a gândit: „Copiii mei nu au avut parte de un astfel de cămin”².

Mesajul meu către această femeie credincioasă și către toți oamenii este că noi putem fi „binecuvântați de puterea preoției”, oricare ne-ar fi împrejurările.

Uneori, asociem prea mult puterea preoției cu bărbații din Biserică. Preoția este puterea și autoritatea lui Dumnezeu dată pentru salvarea și binecuvântarea tuturor oamenilor – bărbați, femei și copii.

Un bărbat poate da la o parte draperiile astfel încât căldura soarelui să intre în cameră, dar aceasta nu înseamnă că soarele, lumina sau căldura îi aparțin. Binecuvântările preoției sunt infinit mai mari decât persoana care este rugată să administreze puterea preoției.

Faptul de a primi binecuvântările, puterea și promisiunile preoției în

această viață și în viața care va urma este cea mai mare ocazie și responsabilitate a vieții muritoare. Atunci când suntem demni, rânduilele preoției ne îmbogățesc viețile pe pământ și ne pregătesc pentru promisiunile mărețe ale lumii care va urma. Domnul a spus: „Puterea divinității se manifestă în rânduilele ei”³.

Există binecuvântări speciale de la Dumnezeu pentru fiecare persoană demnă care este botezată, care primește Duhul Sfânt și ia, cu regularitate, din împărtășanie. Templul aduce cunoaștere suplimentară, putere și promisiunea vieții eterne.⁴

Toate rânduilele ne invită să ne mărim credința în Isus Hristos și să facem și să ținem legăminte cu Dumnezeu. Atunci când ținem legămintele sacre, primim puterea preoției și binecuvântări.

Simțim această putere a preoției în viețile noastre și o vedem în viețile membrilor Bisericii care țin legămintele? O vedem la noii convertiți atunci când ies din apele botezului și simt că sunt iertați și curați. Vedem că tinerii și copiii noștri sunt mai sensibili la îndemnul Duhului Sfânt. Vedem că rânduilele din templu devin o sursă de putere și lumină pentru femeile și bărbații credincioși din întreaga lume.

Luna trecută, am văzut că un cuplu tânăr a fost întărit de promisiunea pecetuirii în templu atunci când prețiosul lor băiețel s-a născut, dar a trăit doar o săptămână. Prin intermediul rânduilelor preoției, acest cuplu și noi toți primim alinare, putere, protecție, pace și promisiuni veșnice.⁵

Lucrurile pe care le cunoaștem despre preoție

Unii pot adresa, cu sinceritate, întrebarea: „Dacă puterea și binecuvântările preoției sunt disponibile tuturor, de ce sunt administrate rânduilele preoției doar de bărbați?”

Când un înger l-a întrebat pe Nefi: „Înțelegi tu bunăvoința lui Dumnezeu?”, Nefi a răspuns sincer: „Eu știu că El îi iubește pe copiii Săi; și totuși, eu nu cunosc înțelesul tuturor lucrurilor”⁶.

Când vorbim despre preoție, sunt multe lucruri pe care le cunoaștem.

Toți suntem la fel

Noi știm că Dumnezeu îi iubește pe toți copiii Săi și că nu este părtinitor. „El nu respinge pe nimeni dintre cei care vin la El... bărbați [sau] femei... toți sunt egali în fața lui Dumnezeu.”⁷

Pe cât de siguri suntem că dragostea lui Dumnezeu este „aceeași” pentru fiii și fiicele Sale, pe atât de siguri suntem că El nu a creat bărbatul și femeia pentru a fi exact la fel. Faptul că o persoană este bărbat sau femeie reprezintă o caracteristică fundamentală a identității și a scopului nostru din viața muritoare și eternă. Responsabilități sacre sunt date atât bărbaților, cât și femeilor.⁸

Încă de la început

Știm că, încă de la început, Domnul a stabilit modul în care va fi administrată preoția Sa. „Preoția a fost dată mai întâi lui Adam”⁹. Noe, Avraam și Moise au administrat rânduilele

preoției. Isus Hristos a fost și este cel mai mare înalt preot. El a chemat apostoli. „Nu voi M-ați ales pe mine”, a spus El „ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit”¹⁰. În zilele noastre, Dumnezeu a trimis mesageri din cer. Ioan Botezătorul, Petru, Iacov și Ioan au restaurat preoția pe pământ prin intermediul profetului Joseph Smith.¹¹ Aceasta este calea prin care Tatăl nostru din Cer a administrat preoția Sa.¹²

Multe daruri de la Dumnezeu

Știm că puterea sfintei preoții nu poate funcționa dacă nu există credință, Duhul Sfânt și daruri spirituale. Scripturile ne avertizează: „Să nu tăgăduiți darurile lui Dumnezeu, căci ele sunt multe și sunt diferite feluri în care aceste daruri sunt date; dar este același Dumnezeu care lucrează toate în toate cele”¹³.

Demnitate

Știm că demnitatea este necesară pentru a înfăptui și pentru a primi rânduieli ale preoției. Sora Linda K. Burton, președinta generală a

Societății de Alinare, a spus: „Dreptatea este cea care ne califică... invită puterea preoției în viețile noastre”¹⁴.

De exemplu, aveți în vedere ciuma care se răspândește pe întregul pământ, pornografia. Standardul Domnului cu privire la demnitate nu permite ca cei care oficiază aceste rânduieli ale preoției să vizioneze pornografie. Salvatorul a spus:

„Pocățiți-vă... de ororile voastre tainuite”¹⁵.

„Ochiul este lumina trupului... dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric”¹⁶.

„[Pentru că] oricine se uită la o femeie s-o poftescă, a și preacurvit cu ea în inima lui”¹⁷.

Când administrăm sau distribuim împărtașania, dăm o binecuvântare de sănătate sau participăm la alte rânduieli ale preoției și nu suntem demni, facem ceea ce vârstnicul David A. Bednar a descris ca luând numele lui Dumnezeu în deșert.¹⁸ Dacă un membru nu este demn, el trebuie să se abțină de la a oficia rânduieli ale preoției și să-l contacteze pe episcop ca un

prim pas al pocăinței și al întoarcerii la ținerea poruncilor.

Umilință

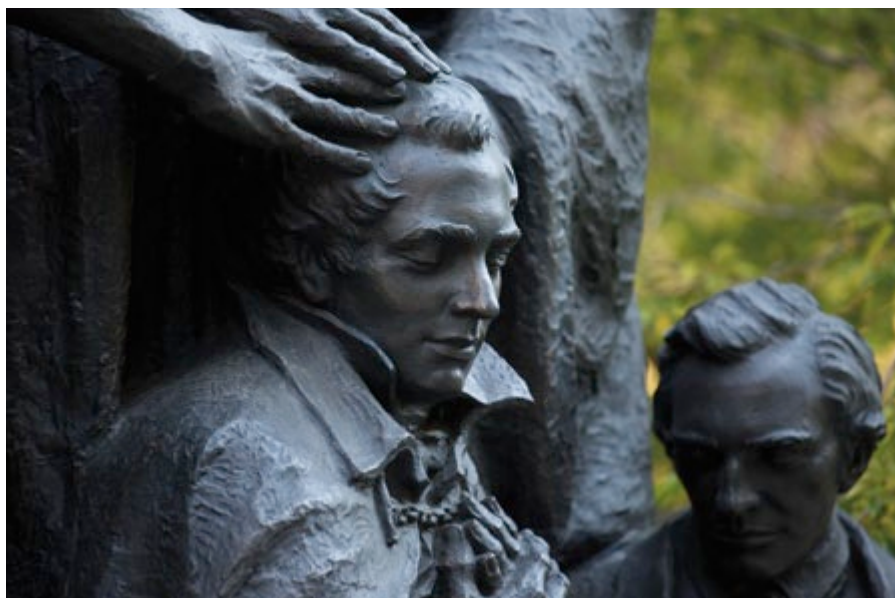
Un alt lucru pe care îl știm este că binecuvântările preoției se regăsesc din plin în familiile în care mama și tatăl lucrează împreună pentru a-și îndruma copiii. Dar, de asemenea, știm că Domnul este nerăbdător să ofere aceste binecuvântări și persoanelor care se află în alte împrejurări.¹⁹

O mamă care este responsabilă pentru bunăstarea materială și spirituală a familiei ei a explicat că, atunci când îi cheamă pe învățătorii ei de acasă pentru a binecuvânta pe unul dintre copiii ei, trebuie să dea dovadă de umilință. Dar, a adăugat că învățătorii de acasă, de asemenea, dau dovadă de aceeași umilință când se pregătesc să-i binecuvânteze copilul.²⁰

Cheile preoției

Cheile preoției, deținute de membrii Primei Președinții și ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, conduc lucrarea Domnului pe pământ. Anumite chei ale preoției sunt oferite președinților de țară sau episcopilor pentru responsabilitățile lor. Ei cheamă bărbați și femei prin intermediul revelației și aceștia sunt susținuți și puși deoparte pentru a exercita autoritatea delegată de a preda și îndruma.²¹

Deși noi știm multe despre preoție, experiențele noastre din viața muritoare nu ne ajută întotdeauna să înțelegem lucrările lui Dumnezeu. Dar El ne amintește cu blândețe că: „Gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele”²² pentru a ne asigura că, odată cu trecerea timpului și când vom avea o perspectivă veșnică, vom vedea „[lucrurile] așa cum sunt ele într-adevăr”²³ și vom înțelege mai din plin dragostea Sa perfectă.

Noi toți slujim din proprie voință. Uneori, simțim că responsabilitățile chemării noastre nu ne solicită îndeajuns și dorim să ni se ceară să facem mai mult. Alteori, suntem recunoscători când vine clipa să fim eliberați. Noi nu stabilim chemările pe care le primim.²⁴ Am învățat această lecție la începutul căsniciei mele. După ce ne-am căsătorit, eu și soția mea, Kathy, am locuit în Florida. Într-o duminică, un consilier din președinția țărâșului mi-a spus că ei au primit inspirație de a o chema pe Kathy să fie învățătoare la seminarul de dimineața.

„Cum vom putea face aceasta?”, am întrebat. „Avem copii mici, seminarul începe la ora cinci dimineața și eu sunt președintele Tinerilor Băieți la nivel de episcopie.”

Consilierul a zâmbit și a spus: „Totul va fi în regulă, frate Andersen. O vom chema pe ea și te vom elibera pe tine”.

Și așa s-a întâmplat.

Contribuția femeilor

În viață, în cadrul căsniciilor și în clădirea împărăției lui Dumnezeu, este important să le întrebăm cu sinceritate pe femei care sunt opiniile și problemele lor și să ascultăm răspunsurile lor.

Cu douăzeci de ani în urmă, în cadrul conferinței generale,

vârstnicul M. Russell Ballard a povestit despre o conversație pe care a avut-o cu președinta generală a Societății de Alinare. Au discutat despre modalitatea de a-i ajuta pe tineri să fie demni să slujească în misiuni cu timp deplin. Sora Elaine Jack a spus, zâmbind: „Știți, vârstnice Ballard, [femeile] din Biserică ar putea avea câteva sugestii bune... dacă [sunt] întrebate. La urma urmei... noi *suntem* mamele lor!”²⁵.

Președintele Thomas S. Monson, de-a lungul vieții sale, s-a preocupat să întrebe care sunt nevoile femeilor și să le ajute. Femeia care l-a influențat cel mai mult este sora Frances Monson. Ne este foarte dor de dânsa. De asemenea, joia trecută, președintele Monson, a reamintit autorităților generale cât de multe a învățat de la cele 84 de văduve din episcopia sa. Ele au influențat foarte mult slujirea și întreaga sa viață.

Vany Parrella

Nu este surprinzător că, înainte ca președintele Monson să ia, după multă rugăciune, hotărârea cu privire la schimbarea vârstei necesare pentru plecarea în misiune, au existat multe întruniri cu președințiile generale ale Societății de Alinare, ale Tinerelor Fete și ale Societății Primare.

Dragi episcopi, pe măsură ce urmați exemplul președintelui Monson, veți simți și mai din plin influența Domnului care va binecuvânta lucrarea pe care o faceți.

Am locuit vreme de câțiva ani în Brazilia. La scurt timp după ce am ajuns, l-am cunoscut pe Adelson Parella, care făcea parte din Cei Șaptezeci și pe fratele său, Adilson, care slujea în președinția țărâșului din care făceam parte. Mai târziu, l-am cunoscut pe fratele lor, Adalton, care slujea ca președinte de țărâș în Florianopolis și pe celălalt frate, Adelmo, care slujea ca episcop. Am fost impresionat de credința acestor frați și i-am întrebat despre părinții lor.

Familia a fost botezată în Santos, Brazilia, cu 42 de ani în urmă. Adilson Parella a spus: „La început, tatăl era foarte entuziasmat să se alăture Bisericii. Totuși, [la scurt timp] a devenit mai puțin activ și a rugat-o pe mama mea să nu mai participe la adunările Bisericii”.

Adilson mi-a spus că mama sa cumpăra haine pentru vecini pentru a putea plăti biletul de autobuz al copiilor pentru a merge la biserică. Cei patru băieți mergeau împreună, pe jos, o milă, apoi călătoreau cu autobuzul 45 de minute și după aceea mergeau alte 20 de minute până la capelă.

Deși nu putea merge la biserică împreună cu copiii ei, sora Parella citea din scripturi împreună cu fiii și ficele sale, le predă Evanghelia și se ruga cu ei. Casa lor modestă era plină de binecuvântările minunate ale puterii

preoției. Băieții au crescut, au slujit în misiuni, au primit o educație și s-au căsătorit în templu. Bindecuvântările preoției le-au umplut căminul.

Câțiva ani mai târziu, rămânând singură, Vany Parella a mers la templu pentru a-și primi înzestrarea și, mai târziu, a slujit de trei ori în misiune în Brazilia. Ea are acum 84 de ani și credința ei continuă să bindecuvânteze generațiile care i-au urmat.

Mărturie și promisiune

Puterea preoției sfinte a lui Dumnezeu se găsește în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Depun mărturie că atunci când sunteți demni să participați la rândurile preoției, Domnul vă va oferi mai multă putere, pace și perspectivă veșnică. Oricare ar fi împrejurările dumneavoastră, căminul dumneavoastră va fi „bindecuvântat de puterea preoției” și cei din jurul dumneavoastră vor dori mai din plin aceste bindecuvântări pentru ei.

În calitate de bărbați și femei, surori și frați, fii și fiice ale lui Dumnezeu, înaintăm împreună. Aceasta este ocazia noastră, responsabilitatea noastră

și bindecuvântarea noastră. Acesta este destinul nostru – să pregătim împărăția lui Dumnezeu pentru venirea Salvatorului. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Love Is Spoken Here”, *Children's Songbook*, p. 190–191.
2. E-mail personal, 5 aug. 2013.
3. Doctrină și legăminte 84:20.
4. Vezi Doctrină și legăminte 138:37, 51.
5. Vezi Doctrină și legăminte 84:35; 109:22.
6. 1 Nefi 11:16–17.
7. 2 Nefi 26:33.
8. Vezi „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
9. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 109; vezi, de asemenea Doctrină și legăminte 84:16; 107:40–53; 128:18, 21; Russell M. Nelson, „Lessons from Eve”, *Ensign*, nov. 1987, p. 86–89.
10. Ioan 15:16.
11. Vezi Joseph Smith – Istorie 1:72; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 13; 27.
12. Vezi M. Russell Ballard, „Let Us Think Straight” (devoțional ținut în campusul UBY cu ocazia săptămânii educaționale, 20 aug. 2013); speeches.byu.edu. Vărstnicul Ballard a spus: „De ce bărbații sunt rânduiți la oficiile preoției și femeile nu? Președintele Gordon B. Hinckley a explicat că Domnul și nu bărbatul «a desemnat ca bărbații din Biserica Sa să dețină preoția» și, de asemenea, Domnul a fost Cel care a dat femeilor «ocazia de a completa această măreață și minunată organizație, care este Biserica și împărăția lui Dumnezeu» („Women of the Church”, *Ensign*,

nov. 1996, p. 70). La urma urmei, Domnul nu a revelat motivul pentru care Biserica Sa este organizată în acest fel”.

13. Moroni 10:8.
14. Linda K. Burton, „Priesthood: «A Sacred Trust to Be Used for the Benefit of Men, Women, and Children»” (cuvântare din cadrul conferinței pentru femei ținută la Universitatea Brigham Young, 3 mai 2013); ce.byu.edu/cw/womensconference/pdf/archive/2013/lindaBurtonTalk.pdf.
15. 3 Nefi 30:2.
16. Matei 6:22–23.
17. Matei 5:28; vezi, de asemenea, Alma 39:9. Președintele Thomas S. Monson a spus: „Pornografia este deosebit de periculoasă și produce dependență. Vizionarea pornografiei din curiozitate poate deveni un obicei, poate duce la vizionarea de materiale mai vulgare și la păcate sexuale. Evitați pornografia cu orice preț” („Pregătirea aduce bindecuvântări”, *Liahona*, mai 2010, p. 65).
„Extrem de alarmante... sunt rapoartele privind numărul de persoane care folosesc Internetul pentru a face rău sau în scopuri josnice, vizionarea pornografiei fiind scopul predominant. Dragi frați și surori, implicarea în astfel de activități vă va distruge spiritul. Fiți puternici. Fiți curați. Evitați astfel de materiale degradate și distructive cu orice preț – oricare ar fi ele! Lansez acest avertisment tuturor oamenilor, oriunde ar fi ei” („Până ce ne vom revedea” *Liahona*, mai 2009, p. 113).
„Evitați orice se aseamănă cu pornografia. Vă va desensibiliza spiritul și vă va altera conștiința. Ni se spune în Doctrină și legăminte: «Ceea ce nu edifică nu este de la Dumnezeu și este întuneric» [Doctrină și legăminte 50:23]” („Fidel credinței”, *Liahona*, mai 2006, p. 18–19).
18. Vezi David A. Bednar, *Act in Doctrine* (2012), p. 53.
19. Vezi Dallin H. Oaks, „Autoritatea preoției în familie și în Biserică”, *Liahona*, nov. 2005, p. 24–27.
20. E-mail personal, 5 august 2013; vezi Iacov 5:14.
21. Vezi Evrei 5:4.
22. Isaia 55:8.
23. Iacov 4:13.
24. Vezi Doctrină și legăminte 81:4–5. Președintele Gordon B. Hinckley a spus: „Obligația dumneavoastră este la fel de serioasă în domeniile dumneavoastră de activitate, pe cât este și obligația mea în domeniul meu. Nicio chemare din această Biserică nu este mică sau lipsită de importanță” („This Is the Work of the Master”, *Ensign*, mai 1995, p. 71).
25. M. Russell Ballard, „Strength in Counsel”, *Ensign*, nov. 1993, p. 76.

David M. McConkie

primul consilier în Președinția generală a Școlii de duminică

Să predăm prin puterea și autoritatea lui Dumnezeu

Domnul a pregătit calea pentru ca oricare sfânt din zilele din urmă demn să predea în felul Salvatorului.

Suntem deosebit de recunoscători pentru învățătorii din întreaga Biserică. Vă iubim și avem mare încredere în dumneavoastră.

Dumneavoastră sunteți una dintre marile minuni ale Evangheliei restaurate.

Într-adevăr, există un secret pentru a deveni un învățător al Evangheliei de succes, pentru a preda prin puterea și autoritatea lui Dumnezeu. Am folosit cuvântul *secret* deoarece principiile pe care se bazează succesul unui învățător pot fi înțelese doar de aceia care au mărturie despre ceea ce s-a întâmplat în dimineața unei zile frumoase, senine, la începutul primăverii anului 1820.

Ca urmare a rugăciunii umile a unui băiat de 14 ani, cerurile s-au deschis. Dumnezeu, Tatăl Veșnic și Fiul Său, Isus Hristos, au apărut și i-au vorbit profetului Joseph Smith. Mult așteptata așezare din nou a tuturor lucrurilor începuse, iar principiul revelației fusese restabilit pentru totdeauna în dispensația noastră. Mesajul lui Joseph și mesajul nostru către lume, poate fi rezumat în trei

cuvinte: „Dumnezeu ne vorbește”. El a vorbit oamenilor din vechime, El i-a vorbit lui Joseph și El vă va vorbi dumneavoastră. Aceasta este ceea ce vă deosebește de toți ceilalți învățători din lume. Acesta este motivul pentru care nu puteți eșua.

Ați fost chemați prin spiritul profeției și al revelației și ați fost puși deoparte prin autoritatea preoției. Ce înseamnă aceasta?

Roma, Italia

În primul rând, înseamnă că sunteți angajați în lucrarea Domnului. Dumneavoastră sunteți reprezentanții Lui și sunteți autorizați și împuterniciți să Îl reprezentați și să acționați în numele Lui. În calitate de reprezentanți ai Săi, dumneavoastră aveți dreptul să beneficiați de ajutorul Lui. Trebuie să vă adresați următoarea întrebare: „Ce ar spune Salvatorul dacă El ar preda clasei mele astăzi și în ce fel ar spune aceste lucruri?”. Apoi, trebuie să faceți la fel.

Această responsabilitate ar putea să îi facă pe unii dintre dumneavoastră să se simtă nepotrivii sau oarecum temători. Calea nu este dificilă. Domnul a pregătit calea pentru ca oricare sfânt din zilele din urmă demn să predea în felul Salvatorului.

În al doilea rând, sunteți chemați să predicați Evanghelia lui Isus Hristos. Dumneavoastră nu trebuie să predați propriile dumneavoastră idei și filozofii și nici să nu le combinați cu scripturile. Evanghelia este „puterea lui Dumnezeu pentru [mântuire]”¹ și doar prin Evangheliile putem fi salvați.

În al treilea rând, vi se poruncește să predați principiile Evangheliei așa cum se găsesc în lucrările canonice ale Bisericii, să predați cuvintele apostolilor și profetilor moderni și să predați ceea ce vă învață Duhul Sfânt.

Prin urmare, de unde începem?

Cea mai importantă responsabilitate a noastră este aceea de a trăi demni de îndrumarea și însoțirea Duhului Sfânt. Atunci când Hyrum Smith a dorit să devină parte a acestei lucrări a zilelor din urmă, Domnul a spus: „Iată, aceasta este lucrarea ta, să îți poruncile Mele, da, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta”². Acesta este punctul de început. Sfatul pe care Domnul l-a oferit lui Hyrum, este același sfat pe care l-a oferit sfinților din toate timpurile.

Adresându-se învățătorilor din aceste zile, Prima Președinție a

Arraiján, Panama

declarat: „Cea mai importantă parte a slujirii dumneavoastră va fi propria dumneavoastră pregătire spirituală zilnică, inclusiv rugăciunea, studiul scripturilor și supunerea față de porunci. Vă încurajăm să vă dedicați trăirii conform Evangheliei cu mai multă hotărâre decât oricând”³.

Este important faptul că Prima Președinție nu a spus că cea mai importantă parte din slujirea dumneavoastră este buna pregătire a lecției ori stăpânirea unor tehnici de predare variate. Desigur, trebuie să vă pregătiți cu sârguință pentru fiecare lecție și să vă străduiți să învățați modul în care să predați pentru a-i ajuta pe cursanții dumneavoastră să își exercite libertatea de a alege și să permită Evangheliei să pătrundă în inima lor, însă prima și cea mai importantă parte din slujirea dumneavoastră este pregătirea dumneavoastră personală, spirituală. În timp ce urmați acest sfat, Prima Președinție a promis următorul lucru: „Duhul Sfânt vă va ajuta să știți ce să faceți. Mărturia

dumneavoastră se va dezvolta, convertirea dumneavoastră va deveni mai profundă și veți fi întăriți pentru a înfrunta încercările vieții”⁴.

Ce binecuvântări mai mari ar putea dori un învățător?

Apoi, Domnul a poruncit ca înainte de a căuta să vestim cuvântul Său, trebuie să căutăm să îl obținem.⁵ Trebuie să deveniți bărbați și femei cu bună înțelegere, cercetând scripturile cu sârguință și păstrând aceste lucruri în inima dumneavoastră ca pe o comoară. Apoi, când veți cere ajutorul Domnului, El vă va binecuvânta cu Spiritul Său și cu cuvântul Său. Veți avea puterea lui Dumnezeu pentru a convinge oamenii.

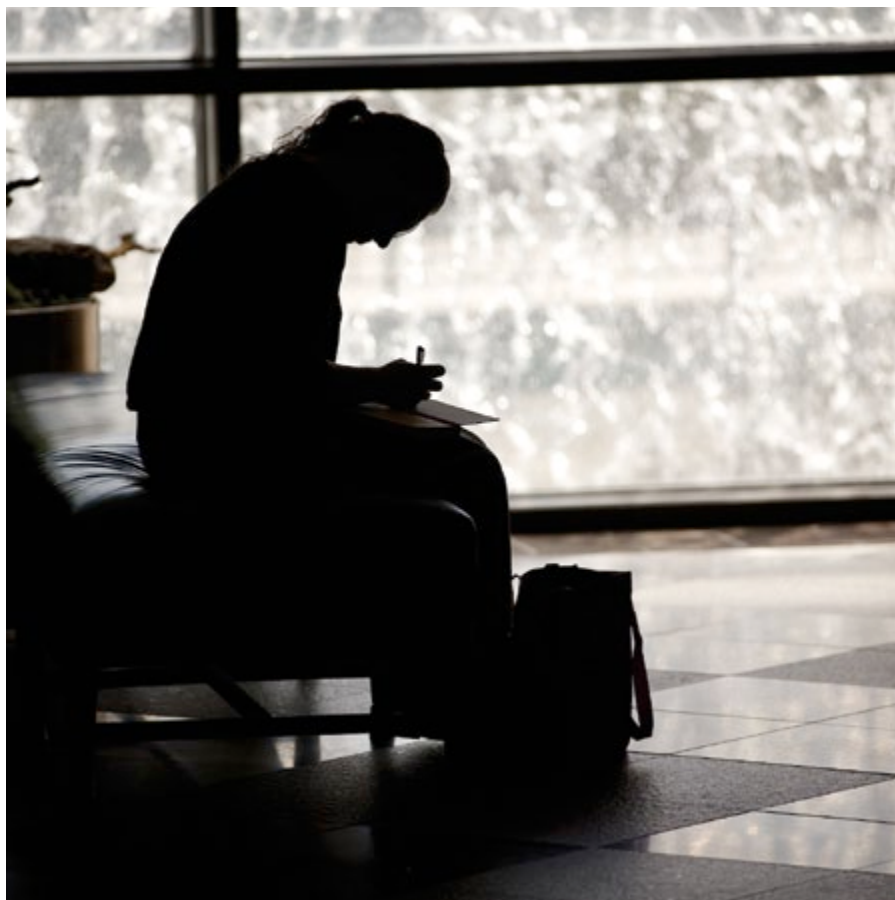
Pavel ne spune că Evanghelia a fost propovăduită omului în două moduri, cu vorbe și cu putere.⁶ Cuvântul Evangheliei este scris în scripturi și putem obține cuvântul cercetând cu sârguință. Puterea Evangheliei se răsfrânge în viața celor care trăiesc demni de însoțirea Duhului Sfânt și care urmează îndemnul pe care le

primesc. Unii oameni se concentrează doar pe obținerea cuvântului și devin experți în transmiterea informației. Alții neglijează pregătirea lor și speră că Domnul îi va ajuta cumva să se descurce în timpul lecției. Nu vă puteți aștepta ca Spiritul să vă ajute să vă amintiți versete și principii pe care nu le-ați studiat sau pe care nu le-ați avut în vedere. Pentru a preda cu succes Evanghelia, trebuie să obțineți atât cuvântul, cât și puterea Evangheliei în viața dumneavoastră.

Alma a înțeles aceste principii atunci când a avut bucurie în fiii lui Mosia și în modul în care ei au propovăduit cu puterea și autoritatea lui Dumnezeu. În scripturi citim:

„Ei se întăriseră în cunoașterea adevărului; pentru că ei erau oameni cu bună înțelegere și cercetaseră scripturile cu sârguință pentru ca să poată cunoaște cuvântul lui Dumnezeu.

Dar aceasta nu este totul; ei se dedaseră la multă rugăciune și post; de aceea, aveau spiritul profeției și spiritul

revelației și atunci când propovăduiau, ei propovăduiau cu puterea și autoritatea de la Dumnezeu”⁷.

Apoi, trebuie să învățați să ascultați. Vârstnicul Jeffrey R. Holland a predat acest principiu misionarilor. Voi cita din cuvântarea vârstnicului Holland, însă mi-am luat libertatea de a înlocui termenii *misionari* și *simpatizanți* cu termenii *învățători* și, respectiv, *cursanți*: „Precedată doar de responsabilitatea pe care o au [învățătorii] de a asculta îndemnul Spiritului este responsabilitatea de a-i asculta pe [cursanți]... Dacă vom asculta prin intermediul Spiritului,... [cursanții] ne vor spune ce lecții au nevoie să asculte”!

Vârstnicul Holland a continuat: „Adevărul este că [învățătorii] sunt încă prea concentrați să transmită conținutul ușor și plictisitor al lecției, în loc să se concentreze asupra [cursanților] în mod individual”⁸.

După ce v-ați pregătit personal și după ce v-ați pregătit lecția în cel mai bun mod posibil, trebuie să permiteți Spiritului să vă îndrume. Când simțim

îndemnul liniștite ale Duhului Sfânt, trebuie să aveți curajul să puneți deoparte planul dumneavoastră și însemnările dumneavoastră și să vă lăsați conduși de Spirit. Când permiteți acest lucru, lecția nu mai este a dumneavoastră, ci devine lecția Salvatorului.

În timp ce vă veți dedica trăirii conform Evangheliei cu o mai mare hotărâre decât oricând și veți cerceta scripturile, păstrând aceste lucruri în inima dumneavoastră ca pe o comoară, același Duh Sfânt care a revelat aceste cuvinte apostolilor și profeților din vechime vă va depune mărturie despre veridicitatea lor. Cu alte cuvinte, Duhul Sfânt vă va revela aceste lucruri și dumneavoastră. Când acest lucru se întâmplă, cuvintele pe care le citiți nu vor mai fi doar cuvintele lui Nefi sau a lui Pavel sau a lui Alma, ci ele devin cuvintele dumneavoastră. Apoi, în timp ce predați, Duhul Sfânt va putea să vă aducă aminte tot ceea ce este necesar. Într-adevăr, „vi se va da vouă chiar în ceasul acela, da, chiar în acel moment, ceea ce va trebui să spuneți”⁹. Când

acest lucru se va întâmpla, vă veți auzi rostind ceva ce nici nu ați planificat să roștiți. Apoi, dacă sunteți atenți, veți învăța ceva din ceea ce spuneți atunci când predați. Președintele Marion G. Romney a spus: „Întotdeauna știu când vorbesc prin inspirație de la Duhul Sfânt, deoarece întotdeauna învăț ceva din ceea ce spun”¹⁰. Amintiți-vă, învățătorul este de asemenea cursant.

În cele din urmă, dumneavoastră trebuie să fiți martor independent al lucrurilor pe care le predați și nu doar un ecou al cuvintelor dintr-un manual sau al gândurilor altora. În timp ce vă ospătați din cuvintele lui Hristos și vă străduiți să trăiți conform Evangheliei cu mai multă hotărâre decât oricând, Duhul Sfânt vă va confirma adevărul lucrurilor pe care le predați. Acesta este spiritul revelației, iar același spirit va purta mesajul dumneavoastră către inimile acelora care doresc și care sunt dispuși să îl primească.

Acum să ne întoarcem de unde am început – în dumbrava sfântă. Datorită a ceea ce s-a întâmplat în acea frumoasă dimineață de primăvară, nu cu foarte mult timp în urmă, dumneavoastră sunteți îndreptățiți să predați cu puterea și autoritatea lui Dumnezeu. Despre aceasta depun mărturie în mod solemn și independent, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Romani 1:16.
2. Doctrină și legăminte 11:20.
3. Prima Președinție, în *Teaching the Gospel in the Savior's Way: A Guide to Come, Follow Me: Learning Resources for Youth* (2012), p. 2.
4. Prima Președinție, în *Teaching the Gospel in the Savior's Way*, p. 2.
5. Vezi Doctrină și legăminte 11:21.
6. Vezi 1 Tesaloniceni 1:5.
7. Alma 17:2–3.
8. Jeffrey R. Holland, „The Divine Commission” (cuvântare adresată în cadrul seminarului pentru noii președinți de misiune, 26 iunie 2009); subliniere în textul original.
9. Doctrină și legăminte 100:6.
10. Marion G. Romney, în Boyd K. Packer, *Teach Ye Diligently* (1975), p. 304.

Vârstnicul Kevin S. Hamilton
din Cei Șaptezeci

Să ne ținem tot timpul bine

Fie ca noi să ne ținem tot timpul bine de bara de fier care duce la prezența Tatălui nostru Ceresc.

Tatăl meu își putea aminti ziua, chiar ora în care familia lui – tatăl, mama și cei patru copii – a părăsit Biserica și mulți dintre membrii ei nu s-au întors niciodată în ea în această viață. El avea atunci 13 ani, era diacon și în acele timpuri, familiile participau dimineața la Școala de duminică și, apoi, la adunarea de împărtășanie după-amiaza. Într-o dimineață frumoasă de primăvară, după ce se întorseseră acasă de la adunarea de preaslăvire de duminică dimineața și după prânzul în familie, mama lui s-a întors către tatăl lui și l-a întrebat: „Dragă, crezi c-ar trebui să mergem la adunarea de împărtășanie în această după-amiază sau la o plimbare cu mașina la țară?”

Tatăl meu nu s-a gândit niciodată c-ar putea exista opțiunea de a nu merge la adunarea de împărtășanie, dar el, împreună cu cei trei frați ai săi s-au ridicat și au ascultat cu atenție. Plimbarea din acea duminică după-amiază la țară a fost, probabil, o activitate plăcută de familie, însă acea decizie mărunță a reprezentat începutul unei noi direcții, care, în cele din urmă, a dus la îndepărtarea familiei lui de siguranța, securitatea și binecuvântările oferite de

Biserica și la alegerea de a merge pe o cărare diferită.

Drept lecție pentru cei din zilele noastre care ar putea fi tentați să aleagă o altă cale, profetul Lehi din Cartea lui Mormon a împărțit o viziune în care și-a văzut familia și a „văzut grupuri nenumărate de oameni, dintre care mulți se îngrămădeau ca să poată ajunge la drumul ce ducea la pomul lângă care [stătea].

Și... au pornit și au început să meargă pe drumul care ducea la pom.

Și... s-a lăsat o negură de întuneric... într-atât încât cei care au pornit pe acel drum și-au pierdut calea, s-au rătăcit și au fost pierduți”¹.

Lehi a văzut apoi un al doilea grup format din oameni care „[și-au făcut] drum înainte și au ajuns și au apucat capătul barei de fier; și au înaintat prin negura întunericului ținându-se de bara de fier chiar până când au ajuns și au luat din fructul pomului”. Din nefericire, „după ce luaseră din fructul pomului, și-au aruncat privirile înapoi, ca și cum le era rușine” din cauza celor aflați într-o „clădire mare și spațioasă” a căror atitudine „era batjocoritoare și arăta cu degetul pe cei care veniseră și luaseră din fruct”. Apoi, acești oameni

„au pornit-o pe căi nepermise și au fost pierduți”². Ei nu au putut sau, poate, nu au vrut să îndure până la sfârșit.

A existat totuși un al treilea grup care, nu numai că a avut succes și a ajuns la pomul vieții, ci, după aceea, nici nu s-a îndepărtat. Despre acești oameni, scripturile spun că „și-au făcut drum înainte, ținându-se tot timpul bine de bara de fier, până când au ajuns și au căzut jos și au luat din fructul pomului”³. Pentru oamenii din acest grup, bara de fier a reprezentat singurul lucru sigur pe care l-au putut găsi și de care s-au ținut mereu bine; au refuzat să-i dea drumul chiar și pentru ceva atât de simplu precum o plimbare cu mașina pe drum de țară într-o după-amiază de duminică.

Referitor la acest grup de oameni, vârstnicul David A. Bednar ne-a învățat:

„Expresia cheie din acest verset este «ținându-se tot timpul bine» de bara de fier... Probabil, oamenii din acest al treilea grup au citit *în mod consecvent* și au studiat și au cercetat cuvintele lui Hristos... Acesta este grupul căruia dumnevoastră și cu mine trebuie să ne străduim să ne alăturăm”⁴.

Aceia dintre noi care suntem, astăzi, membri ai Bisericii lui Dumnezeu am făcut legăminte de a-L urma pe Isus Hristos și de a ne supune poruncilor lui Dumnezeu. La botez, am făcut legământul de a fi martorii Salvatorului⁵, de a-i ajuta pe cei slabi și nevoiași⁶, de a ține poruncile lui Dumnezeu și de a ne pocăi după cum este necesar, pentru că, așa cum ne-a învățat apostolul Pavel, „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”⁷.

Avem prilejul, în fiecare săptămână, să participăm la adunarea de împărțisanie, unde putem să ne reînnoim aceste legăminte luând din pâine și apă în cadrul rânduiei împărțisaniei. Acest lucru simplu ne oferă ocazia să promitem solemn, încă o dată, să-L urmăm pe Isus Hristos și să ne pocăim atunci când greșim. Dumnezeu ne

promite, în schimb, Spiritul Său pentru a ne îndruma și a ne apăra.

Misionarii noștri predau din *Predicați Evanghelia Mea* că revelația și mărturia ne sunt date când participăm la adunările Bisericii noastre duminica: „Atunci când participăm la adunările Bisericii și preaslăvim împreună, ne întărim unii pe alții. Noi ne simțim învigorati de întâlnirea cu prietenii și familia. Credința noastră se întărește atunci când studiem scripturile și învățăm mai multe despre Evanghelia restaurată”⁸.

Cineva ar putea întreba de ce avem trei adunări separate duminica și de ce este nevoie de fiecare dintre ele. Să vedem, pe scurt, ce se întâmplă la aceste trei adunări:

- Adunarea de împărțisanie oferă prilejul de a participa la rânduiala împărțisaniei. Reînnoim legămintele pe care le-am făcut, simțim Spiritul mai din plin și primim mai multe binecuvântări, fiind instruiți și edificați de Duhul Sfânt.
- Școala de duminica ne oferă ocazia de a ne „învăța unul pe altul doctrina împărăției”⁹ ca toți să fie „edificați

și [să se bucure] împreună”¹⁰. Pe măsură ce înțelegem doctrinele Evangheliei restaurate primim o deosebită putere și pace personală.

- Adunările Preoției sunt ocazii în care bărbații și tinerii băieți „să-și învețe îndatorirea”¹¹ și să „[fie] instruiți mult mai bine”¹² și adunarea Societății de alinare oferă femeilor din Biserică o șansă de a „crește în credință... a întări familiile și căminele lor și de a-i ajuta pe cei aflați în nevoie”¹³.

În același mod, fetele noastre tinere și copiii noștri au propriile adunări și clase în care sunt învățați Evanghelia în timp ce se pregătesc pentru responsabilitățile importante pe care le vor avea. În fiecare dintre aceste adunări unice, dar care au legătură una cu cealaltă, noi învățăm doctrina, simțim Spiritul și slujim unii altora. Deși pot exista excepții din pricina distanței, a costurilor de călătorie sau a stării de sănătate, noi trebuie să ne străduim să participăm la toate adunările noastre de duminica. Vă promit că, în urma preaslăvirii în timpul programului de trei ore al Bisericii, veți fi binecuvântați cu multă bucurie și pace.

Familia noastră și-a luat angajamentul de a participa la toate adunările de duminica. Am observat că acest lucru ne întărește credința și aprofundează înțelegerea Evangheliei. Și ne-am dat seama că ne simțim bine cu privire la decizia noastră de a participa la adunările Bisericii, în mod deosebit atunci când ne întoarcem acasă și continuăm să respectăm ziua de sabbat. Participăm la toate adunările Bisericii chiar și atunci când suntem în vacanță sau călătorim. Una dintre fetele noastre ne-a scris de curând că a participat la adunările Bisericii în orașul în care a călătorit și, apoi, a adăugat: „Da, tată, am participat la toate cele trei

adunări de duminică”. Știm că a fost binecuvântată pentru că a luat această decizie dreaptă.

Cu toții trebuie să facem multe alegeri în ceea ce privește modul de respectare a zilei de sabat. Întotdeauna va exista o activitate „bună” care poate și trebuie să fie sacrificată pentru alegerea mai bună de a participa la adunările Bisericii. Aceasta este, de fapt, una dintre modalitățile prin care dușmanul „înșală sufletele [noastre] și [ne] conduce cu grijă în jos”¹⁴. El folosește activități „bune” în locul activităților „mai bune” sau chiar a „celor” mai bune.¹⁵

Să ne ținem tot timpul bine de bară înseamnă că, atunci când este posibil, să participăm la toate adunările noastre de duminică: adunarea de împărtășanie, Școala de duminică și adunarea preoției sau a Societății de alinare. Copiii și tinerii noștri participă la adunările lor din cadrul Societății Primare, al Tinerilor Băieți și al Tinerelor Fete. Nu trebuie să alegem niciodată la care adunări să participăm. Pur și simplu, ne ținem bine de cuvântul lui Dumnezeu preaslăvind și participând la adunările noastre din ziua de sabat.

Să ne ținem tot timpul bine de bară înseamnă să ne străduim să ținem toate poruncile lui Dumnezeu, să ne rugăm zilnic în mod individual și în familie și să studiem zilnic scripturile.

Faptul de a ne ține tot timpul bine de bară face parte din doctrina lui Hristos propovăduită în Cartea lui Mormon. Dăm dovadă de credință în Isus Hristos, ne pocăim de păcatele noastre, ne schimbăm inimile și apoi Îl urmăm în apele botezului și primim darul confirmării Duhului Sfânt, care ne este îndrumător și mângâietor. Iar apoi, după cum ne-a învățat Nefi, „[înaintăm ospătându-ne] din cuvântul lui Hristos” până la sfârșitul vieții noastre.¹⁶

Dragii mei frați și surori, noi suntem un popor de legământ. Noi facem și ținem legăminte de bunăvoie și avem promisiunea că vom primi „tot ceea ce are Tatăl”¹⁷. Pe măsură ce ne ținem tot timpul bine de bară ținând legămintele noastre, vom fi întăriți pentru a rezista ispitelor și pericolelor din lume. Vom putea să navigăm prin această lume muritoare, plină de provocări, până când vom ajunge la pomul al cărui fruct este „cel mai prețios și cel mai dorit, mai presus decât toate celelalte”¹⁸.

Tatăl meu a avut norocul de a se căsători cu o femeie neprihănită care l-a încurajat să se întoarcă la Biserică în tinerețea sa și să-și reia progresul de-a lungul cărării. Viețile lor credincioase i-au binecuvântat pe toți copiii lor, generația următoare de nepoți și, acum, de strănepoți.

La fel cum decizia simplă de a participa sau nu la una dintre adunările de preaslăvire din ziua de sabat a constituit o schimbare însemnată în viețile membrilor familiei bunicilor mei, deciziile noastre de zi cu zi vor avea un impact semnificativ asupra vieților noastre. O decizie aparent nesemnificativă precum aceea de a participa sau nu la adunarea de împărtășanie poate

avea consecințe importante, chiar eterne.

Fie ca noi să alegem să fim sârguincioși și să dobândim numeroase binecuvântări și protecții ce rezultă din participarea la adunările Bisericii și ținerea legămintelor. Fie ca noi să ne ținem tot timpul bine de bara de fier care ne duce în prezența Tatălui nostru Ceresc. Aceasta este rugăciunea mea în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 1 Nefi 8:21–23.
2. 1 Nefi 8:24–28.
3. 1 Nefi 8:30; subliniere adăugată.
4. David A. Bednar, „Un rezervor de apă vie” (cuvântare din cadrul unei serii la gura sobei organizată de SEB, 4 febr. 2007), p. 8–9; speeches.byu.edu.
5. Vezi Mosia 18:9.
6. Vezi Doctrină și legăminte 81:5.
7. Romani 3:23.
8. *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p. 76.
9. Doctrină și legăminte 88:77.
10. Doctrină și legăminte 50:22.
11. Doctrină și legăminte 107:99.
12. Doctrină și legăminte 88:78.
13. *Manualul 2: Administrarea Bisericii* (2010), 9.1.1.
14. 2 Nefi 28:21.
15. Vezi Dallin H. Oaks, „Bun, mai bun, cel mai bun”, *Liahona*, nov. 2007, p. 104–108.
16. 2 Nefi 31:20.
17. Doctrină și legăminte 84:38.
18. 1 Nefi 15:36.

Vârșnicul Adrián Ochoa
din Cei Șaptezeci

Priviți în sus

Astăzi este timpul să privim în sus la Sursa adevărului și să ne asigurăm că mărturiile noastre sunt puternice.

Când aveam opt ani, am fost trimis împreună cu doi veri într-un oraș din vecinătate să cum-părăm alimente pentru următoarele 15 zile. Când mă gândesc la această experiență, sunt uimit de cât de multă încredere au avut în noi bunica mea, mătușa mea și unchiul meu. În acea dimineață cerul era senin când am plecat cu micul nostru grup de trei cai.

În mijlocul câmpului, ne-a venit o idee strălucită de a descăleca și de a juca marbles (joc cu bile), și am făcut acest lucru timp îndelungat. Eram atât de acaparați de jocul nostru, încât nu am observat „semnele vremurilor” de deasupra noastră în timp ce nori întunecați au acoperit cerul. Când ne-am dat seama ce se întâmpla, nu am avut timp nici măcar să încălecam. Picăturile mari de apă ne loveau cu putere, și grindina ne lovea în față așa încât nu ne-am putut gândi la altceva decât să dăm jos șeile de pe cai și să ne adăpostim sub păturile mici de sub ele.

Fără cai, uzi și pătruși de frig, ne-am continuat drumul, încercând să mergem cât de repede puteam. În timp ce ne apropiam de destinația noastră, am observat că strada largă care dădea în oraș fusese inundată și semăna cu un râu care se îndrepta înspre noi. Singura opțiune pe care o aveam acum era să aruncăm păturile

și să ne cățărăm pe gardul din sârmă ghimpată care împrejmuia orașul. Era noaptea târziu când, obosiți, sleiți de puteri și uzi learcă, am căutat adăpost în prima casă pe care am zărit-o la intrarea în oraș. Familia tânără și amabilă care locuia acolo ne-a ajutat să ne uscăm, ne-a hrănit cu delicioase buritos cu fasole, și pe urmă ne-a oferit un pat în care să dormim, într-o cameră separată. Curând, ne-am dat seama că podeaua era din pământ nivelat, așa că ne-a venit o altă idee strălucită. Am făcut un cerc pe podea și am continuat să ne jucăm jocul cu bile până când am adormit pe podea.

Copii fiind, nu ne gândeam decât la noi. Nu ne-am gândit deloc la cei dragi de acasă care ne căutau cu disperare – dacă ne-am fi gândit la ei, niciodată nu am fi amânat călătoria din cauza unei preocupări inutile. Și, dacă am fi fost mai înțelepți, am fi observat formarea norilor și am fi grăbit pasul pentru ca furtuna să nu ne ajungă din urmă. Acum, pentru că am ceva mai multă experiență, întotdeauna îmi reamintesc: „Nu uita să privești în sus!”.

Experiența trăită alături de verii mei m-a învățat că trebuie să fiu atent la semnele vremurilor noastre. Trăim în vremurile furtunoase și primejdioase pe care le-a descris Pavel: „Căci oamenii vor fi iubitori de sine...

neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie... clevetitori, neînfrânați... iubitori mai mult de plăceri decât de Dumnezeu” (2 Timotei 3:2–4).

Făcând referire la aceste vremuri, vârsnicul Dallin H. Oaks a spus: „Trebuie să facem atât pregătiri temporale, cât și spirituale... Iar pregătirea care va fi cel mai probabil neglijată este cea mai puțin vizibilă și cea mai dificilă – cea spirituală” („Pregătirea pentru A Doua Venire”, *Liahona*, mai 2004, p. 9). Cu alte cuvinte, nu neglijați faptul de a privi în sus.

Având în vedere nevoia urgentă de a fi pregătiți spiritual în aceste vremuri periculoase, doresc să vă avertizez cu privire la unul dintre cele mai puternice semne ale acestor vremuri. Ca urmare a pregătirii mele profesionale, am intrat în contact direct cu domeniul tehnic, așa că apreciez valoarea pe care o are, în special în domeniul comunicării. Majoritatea informației cunoscută de om este acum foarte ușor de accesat. Cu toate acestea, Internetul este plin de lucruri obscene și înșelătoare. Tehnologia ne-a intensificat libertatea de exprimare, dar, de asemenea, oferă credibilitate nejustificată unei persoane neautorizate care a scris ceva pe Internet datorită faptului că a fost citit de multe persoane. Acesta este motivul pentru care acum, mai mult decât oricând, trebuie să ne amintim acest principiu veșnic: „După roadele lor îi veți cunoaște” (Matei 7:20).

În special, vă avertizez să nu priviți imagini obscene sau să dați ascultare celor care îi acuză în mod fals pe Hristos și pe profetul Joseph Smith. Ambele acțiuni au același efect: pierderea Duhului Sfânt și a puterii Sale care ne protejează și sprijină. Păcatul și nefericirea însoțesc întotdeauna aceste lucruri.

Dragii mei frați și dragile mele surori, dacă vreodată vă confrunțați cu ceva care vă face să vă îndoiiți de

mărturia voastră despre Evanghelie, vă implor să priviți în sus. Priviți către Sursa înțelepciunii și a adevărului. Întăriți-vă credința și mărturia prin intermediul cuvântului lui Dumnezeu. În lume, există oameni care caută să vă submineze credința amestecând minciuni cu jumătăți de adevăruri. Acesta este motivul pentru care este foarte important să fiți întotdeauna demni de a avea Spiritul. Tovărășia Duhului Sfânt nu este doar un lucru bun de avut – este necesară supraviețuirii voastre spirituale. Dacă nu veți păstra ca pe o comoară cuvintele lui Hristos și dacă nu veți asculta cu atenție îndrumările Spiritului, veți fi înșelați (vezi Joseph Smith – Matei 1:37). Noi trebuie să facem aceste lucruri.

Atât Isus Hristos, care a fost perfect, cât și Joseph Smith, care a recunoscut că el însuși nu a fost, au fost uciși de clevetitori care nu au vrut să accepte mărturia lor. Cum putem ști că mărturia lor este adevărată – că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu și că Joseph Smith este un profet adevărat?

„După roadele lor îi veți cunoaște.” Poate un fruct bun să crească într-un copac rău? Eu știu că Răscumpărătorul meu mi-a iertat păcatele și m-a eliberat de jugul personal, conducându-mă către o stare de fericire despre care nu știam că există. Și știu că Joseph Smith a fost profet deoarece am pus în practică promisiunea simplă din Cartea lui Mormon: „Întrebați pe Dumnezeu, Tatăl Veșnic, în Numele lui Hristos... (Moroni 10:4). Pe scurt: priviți în sus.

Există unii oameni care pot sugera că trebuie să aveți dovezi fizice pentru a crede în învierea lui Hristos sau în veridicitatea Evangheliei Sale restaurate. Pentru ei citez cuvintele lui Alma către Corihor, care încerca să-i convingă pe alții să nu creadă: „Tu ai avut destule semne; ai de gând să-L ispitești

Brasilia, Brazilia

pe Dumnezeuul tău? Ai tu de gând să spui: Arată-mi un semn, atunci când tu ai mărturia tuturor acestor frați ai tăi, precum și aceea a profeților celor sfinți? Scripturile sunt așezate în fața ta” (Alma 30:44).

Dumneavoastră și cu mine suntem dovezi vii ale puterii de mântuire a Salvatorului. Noi suntem dovezi vii ale slujirii profetului Joseph Smith și ale credinței acelor sfinți pionieri care au rămas neclintiți în mărturia lor. Biserica lui Isus Hristos s-a extins acum în toată lumea și crește mai mult ca niciodată – fiind acceptată, la fel ca în vremurile lui Hristos, de către oameni umili care nu au nevoie să vadă și să atingă pentru a crede.

Nimeni nu știe când Domnul va veni din nou. Însă noi trăim acum vremuri periculoase. Astăzi este timpul să privim către Sursa adevărului și să ne asigurăm că mărturiile noastre sunt puternice.

Întorcându-mă la relatarea mea, verii mei și cu mine ne-am trezit dimineața iar soarele strălucea pe cerul senin. Un bărbat a bătut la ușă căutându-i pe cei trei băieți pierduți. El ne-a pus pe cai și am pornit înapoi spre casă de-a lungul aceluiși câmp. Nu voi uita niciodată ce am văzut

pe drumul spre casă – o mulțime de oameni care ne căutaseră toată noaptea, tractoarele și camionetele lor împotmolite în noroi. Ei găsiseră aici o șa, acolo un cal și când ne-au văzut întorcându-ne acasă, am putut simți ușurarea și dragostea lor. La intrarea în oraș, ne așteptau mulți oameni, iar în fața lor se aflau iubita mea bunică și unchiul meu și mătușa mea. Ne-au îmbrățișat și au plâns, copleșiți de bucurie că și-au găsit copiii pierduți. Acest lucru m-a ajutat foarte mult să-mi amintesc că Tatăl nostru Ceresc iubitor Își amintește de noi. El așteaptă cu nerăbdare întoarcerea noastră acasă.

Da, există semne ale furtunilor care se formează peste tot în jurul nostru. Haideți să privim în sus și să ne pregătim! Există siguranță într-o mărturie puternică. Haideți să ne prețuim și să ne întărim mărturiile în fiecare zi.

Știu că putem trăi împreună ca familii pentru veșnicie, că Tatăl nostru Ceresc iubitor ne așteaptă pe noi, copiii Săi, cu brațele Sale întinse. Știu că Isus Hristos, Salvatorul nostru, trăiește. Asemenea lui Petru, nu carnea și sângele mi-au făcut aceste lucruri cunoscute, ci Tatăl meu care este în ceruri (vezi Matei 16:15–19). În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

Vârșnicul Terence M. Vinson
din Cei Șaptezeci

Să ne apropiem de Dumnezeu

Salvatorul nostru dorește ca noi să Îl iubim atât de mult încât să dorim să ne punem voia în acord cu a Sa.

Nepotul nostru, în vârstă de șase ani, care îmi spune „bunicuțule”, a trebuit să ia ceva din mașină. Tatăl său l-a privit din casă și, fără ca Oli să știe, a descuiat mașina cu telecomanda chiar atunci când Oli s-a apropiat de ea și, apoi, a încuiat-o după ce el a terminat. Oli a fugit înapoi în casă având un zâmbet mare pe față!

Întreaga familie l-a întreat: „Cum ai reușit să descui mașina și apoi să o încui la loc?”. El a zâmbit.

Fiica noastră, mama lui, a spus: „Poate ai făcut la fel ca bunicuțul – poate, asemenea lui, ai puteri magice!”.

Când s-a întâmplat din nou după câteva minute, răspunsul lui la întrebările cu privire la noua sa abilitate a fost: „Este uimitor! Cred că pot face aceasta deoarece bunicuțul mă iubește și este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei și are grijă de mine!”.

Am fost binecuvântat să aflu despre miracole care au avut loc în viețile sfinților credincioși din Africa, Papua Noua Guinee, Australia, Noua Zeelandă și insulele din Pacific. Sunt de acord cu Oli – cred că aceasta se datorează faptului că acești oameni credincioși Îl iubesc pe Tatăl Ceresc și pe Salvator așa cum Oli mă iubește pe

mine. Ei Îl iubesc pe Dumnezeu ca pe un prieten apropiat și El are grijă de ei.

Membrii Bisericii au dreptul de a primi, și mulți primesc, o mărturie spirituală și fac legăminte sacre pentru a-L urma pe Domnul. Totuși, în ciuda acestui lucru, unii se apropie de El și alții nu. În care categorie sunteți dumneavoastră?

Dumnezeu trebuie să fie centrul universului nostru – punctul nostru central. Este? Sau este, câteodată, departe de gândurile și intențiile inimilor noastre? (vezi Mosia 5:13). Observați că nu doar gândurile inimilor noastre sunt importante, ci și „intențiile”. În ce fel este reflectată integritatea intențiilor noastre prin intermediul comportamentului și al acțiunilor noastre?

Când fiul nostru, Ben, avea 16 ani, a vorbit la o conferință de țară și a pus întrebarea: „Cum v-ați simțit dacă cineva v-ar promite ceva în fiecare săptămână și nu și-ar ține niciodată promisiunea?”. El a continuat, zicând: „Luăm în serios promisiunea pe care o facem atunci când ne împărtășim și facem legământ cu Domnul de a ține poruncile Sale și de a ne aminti întotdeauna de El?”.

Domnul ne oferă căi prin care ne ajută să ne amintim de El și de puterea

Sa de ajutorare. O cale este reprezentată de încercări, de care noi toți avem parte (vezi Alma 32:6). Când mă uit în urmă la încercările de care am avut parte, este clar că ele m-au ajutat să cresc, să înțeleg și să empatizez. Ele m-au apropiat de Tatăl meu Ceresc și de Fiul Său și acele experiențe și felul în care m-au purificat au devenit parte din mine.

Îndrumarea și instrucțiunile Domnului sunt esențiale. El l-a ajutat pe fratele credincios al lui Jared rezolvând una dintre încercările sale când i-a spus cum să aibă aer în corăbiile care fuseseră construite cu credință (vezi Eter 2:20). Dar, în mod intenționat, Domnul, pe lângă faptul că nu a rezolvat problema cu privire la lumină, a făcut clar faptul că El, Domnul, va permite ca ei să aibă parte de dificultățile asociate cu rezolvarea acestei probleme. El este Cel care va trimite vânturile, ploile și inundațiile (vezi Eter 2:23–24).

De ce ar face aceasta? Și de ce ne avertizează să plecăm din fața pericolului când ar putea, pur și simplu, să oprească pericolul de la a se întâmpla? Președintele Wilford Woodruff a povestit despre momentul în care a

fost avertizat că trebuia să mute căruța în care dormeau el, soția și pruncul lor și apoi a descoperit că, la scurt timp după aceea, o furtună a doborât un copac mare care a căzut exact acolo unde fusese căruța lor înainte (vezi *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* [2004], p. 47).

În ambele situații, vremea ar fi putut fi schimbată pentru a elimina pericolele. Dar acesta este scopul – în loc să rezolve El însuși problema, Domnul dorește ca noi să ne dezvoltăm credința care ne va ajuta să ne bazăm pe El în rezolvarea problemelor noastre și să avem încredere în El. Atunci, noi vom putea simți dragostea Sa în mod constant, mai puternic, mai clar și mai personal. Noi devenim unul cu El și putem deveni asemenea Lui. Scopul Său este ca noi să devenim asemenea Lui. De fapt, aceasta este slava Sa și lucrarea Sa (vezi Moise 1:39).

Un tânăr băiat încerca să niveleze pământul din spatele casei sale pentru a se putea juca cu mașinuțele sale. În calea sa era un bolovan care nu îl lăsa să-și facă treaba. Băiatul a împins și a tras cu toată puterea, dar, oricât de mult a încercat, bolovanul nici măcar nu s-a clintit.

Tatăl său l-a privit pentru un moment și, apoi, s-a apropiat de el și a spus: „Trebuie să-ți folosești toată puterea pentru a muta un bolovan atât de mare”.

Băiatul a răspuns: „Mi-am folosit toată puterea!”.

Tatăl său l-a corectat, spunând: „Ba nu. Încă nu ai primit ajutor din partea mea!”

Apoi, ei s-au aplecat împreună și au mutat, cu ușurință, bolovanul.

Tatăl prietenului meu, Vaiba Rome, primul președinte de țarăș din Papua Noua Guinee, de asemenea, a învățat că putea cere ajutor Tatălui Ceresc când avea nevoie. El și consătenii săi supraviețuiau din recoltele pe care le

Colleyville, Texas

culegeau. Într-o zi, el a dat foc la partea sa de miriște din sat pentru a o pregăti pentru însămânțare. Totuși, în zilele dinainte, vremea fusese foarte calduroasă și vegetația era foarte uscată. Astfel, focul a devenit asemenea celui provocat de președintele Thomas S. Monson despre care a vorbit la ultima conferință generală (vezi Thomas S. Monson, „Supunerea aduce binecuvântări”, *Liahona*, mai 2013, p. 89–90). Focul a început să se răspândească către tufișuri și fiul său l-a descris ca fiind „un monstru mare de foc”. S-a temut pentru consătenii săi și că ei și-ar putea pierde recoltele. Dacă acestea ar fi fost distruse, el putea fi pedepsit de către săteni. După ce a eșuat în a stinge focul, și-a amintit de Domnul.

Îl citez acum pe fiul său, prietenul meu: „A îngenucheat pe deal lângă tufișuri și a început să se roage Tatălui Ceresc pentru a opri focul. Dintr-o dată a apărut un nor mare, negru deasupra locului în care se ruga și a început să plouă foarte tare – doar acolo unde focul ardea. Când s-a uitat în jur, cerul era senin cu excepția locului în care ardea focul. Nu i-a

venit să creadă că Domnul a răspuns rugăciunii unui om simplu ca el și, din nou, a îngenucheat și a plâns ca un copil. A spus că a fost cel mai plăcut sentiment” (vezi Alma 36:3).

Salvatorul nostru dorește ca noi să Îl iubim atât de mult încât să dorim să ne punem voința în acord cu a Sa. Atunci vom putea simți dragostea Sa și vom putea cunoaște gloria Sa. Apoi, El ne poate binecuvânta în modul în care dorește. Aceasta i s-a întâmplat lui Nefi, fiul lui Helaman, care a ajuns la stagiul în care Domnul a avut încredere totală în El și, datorită acestui lucru, l-a putut binecuvânta cu tot ceea ce a cerut (vezi Helaman 10:4–5).

În cartea de ficțiune *Viața lui Pi*, de Yann Martel, eroul își exprimă sentimentele cu privire la Hristos: „Nu mi l-am putut scoate din minte. Încă nu pot. Timp de trei zile m-am gândit la El. Cu cât Hristos era mai mult în gândurile mele, cu atât îmi era mai greu să Îl uit. Și cu cât am învățat mai multe despre El, cu atât am dorit mai puțin să Îl părăsesc” ([2001], p. 57).

Acestea sunt exact sentimentele mele cu privire la Salvator. El este întotdeauna

aproape, în special în locuri sacre și în momente de nevoie; și, câteodată, când mă aștept cel mai puțin, simt că El parcă mă bate pe umăr pentru a-mi spune că mă iubește. Pot da dovadă de dragoste, în felul meu imperfect, oferindu-I inima mea (vezi D&L 64:22, 34).

Acum câteva luni am stat alături de vârstnicul Jeffrey R. Holland în timp ce repartiza misionarilor zona în care urmau să slujească. Când am plecat m-a așteptat și, în timp ce mergeam, m-a cuprins după umeri cu brațul său. I-am amintit despre un alt moment în Australia când a făcut acest lucru. El a spus: „Fac aceasta deoarece te iubesc!”. Și am știut că era adevărat.

Cred că, dacă am avea privilegiul de a merge alături de Salvator, am putea simți brațul Său cuprinzându-ne după umeri. Asemenea ucenicilor care s-au îndreptat spre Emaus, inimile noastre „[ar arde] în noi” (Luca 24:32). Acesta este mesajul Său: „Veniți de vedeți” (Ioan 1:39). Este o chemare personală care ne invită să mergem alături de El având brațul Său după umerii noștri.

Fie ca noi să ne simțim încrezători asemenea lui Enos, așa cum este descris în ultimul verset din cartea sa scurtă, dar profundă: „Mă bucur în ziua când trupul meu muritor se va înveșmânta cu nemurire și va sta în fața Lui; atunci voi vedea fața Lui cu plăcere, iar El va spune către mine: Vino la Mine, tu cel binecuvântat, căci este un loc pregătit pentru tine în lăcașurile Tatălui Meu” (Enos 1:27).

Datorită faptului că am avut multe experiențe și datorită puterii cu care Spiritul mi-a mărturisit, depun, cu certitudine, mărturie că Dumnezeu trăiește. Simt dragostea Sa. Este cel mai plăcut sentiment. Fie ca noi să facem ceea ce este necesar pentru a ne pune voința în acord cu a Sa și pentru a-L iubi cu adevărat. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul Russell M. Nelson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Decizii pentru eternitate

Folosirea înțeleaptă a libertății pe care o aveți de a lua propriile decizii este vitală pentru creșterea dumneavoastră spirituală, acum și în eternitate.

Dragii mei frați și dragile mele surori, fiecare zi este o zi a deciziilor. Președintele Thomas S. Monson ne-a învățat că „deciziile determină destinul”¹. Folosirea înțeleaptă a libertății pe care o aveți de a lua propriile decizii este vitală pentru creșterea dumneavoastră spirituală, acum și în eternitate. Nu sunteți niciodată prea tineri pentru a învăța sau prea în vârstă pentru a vă schimba. Dorința dumneavoastră de a învăța și de a vă schimba rezultă din predispoziția divină pentru progresul etern.² Fiecare zi aduce cu sine ocazia de a lua decizii pentru eternitate.

Noi suntem ființe eterne – copii de spirit ai părinților cerești. Biblia consemnează că „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său... parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut”³. Recent, am ascultat un cor de copii interpretând îndrăgitul cântec „Copil al Domnului”⁴. M-am întrebant: „De ce nu am auzit acel cântec interpretat mai des de mame sau tați credincioși?”. Nu suntem *toți* copii ai lui Dumnezeu? De fapt, niciunul dintre noi nu poate *înceta vreodată* să fie un copil al lui Dumnezeu!

În calitate de copii ai lui Dumnezeu, trebuie să-L iubim cu toată inima și cu tot sufletul nostru, chiar mai mult decât ne iubim părinții de pe pământ.⁵ Trebuie să ne iubim semenii ca pe

frații și surorile noastre. Nu sunt alte porunci mai mari decât acestea.⁶ Și trebuie să prețuim mereu valoarea vieții umane, de-a lungul fiecăreia dintre numeroasele ei etape.

Scriptura ne învață că trupul și spiritul sunt sufletul omului.⁷ Fiind ființe formate din două părți, fiecare dintre dumneavoastră îi puteți mulțumi lui Dumnezeu pentru darul Său neprețuit care constă din trupul și spiritul dumneavoastră.

Trupul omenesc

Anii carierei mele de doctor m-au ajutat să dobândesc un respect profund față de trupul omenesc. Fiind creat de Dumnezeu ca dar pentru dumneavoastră, acesta este absolut extraordinar! Gândiți-vă la ochii dumneavoastră care văd, la urechile care aud și la degetele care simt toate lucrurile minunate care vă înconjoară. Creierul vă permite să învățați, să gândiți și să raționați. Inima dumneavoastră pompează neobosită zi și noapte, aproape fără să vă dați seama.⁸

Trupul dumneavoastră se protejează singur. Durerea apare ca avertizare că ceva nu este în regulă și necesită atenție. Uneori, trupul are parte de boli infecțioase și, când aceste lucruri se întâmplă, se formează

anticorpi care vă sporesc rezistența în fața bolilor ulterioare.

Trupul dumneavoastră se vindecă singur. Tăieturile și vânătăile se vindecă. Oasele fracturate pot deveni din nou tari. Am menționat numai câteva dintre numeroasele calități minunate oferite de Dumnezeu trupului dumneavoastră.

Chiar și așa, se pare că în fiecare familie, dacă nu chiar în fiecare persoană, există anumite boli care necesită atenție specială.⁹ Domnul ne-a oferit un tipar privind modul în care să gestionăm o astfel de încercare. El a spus: „Eu le dau oamenilor slăbiciune pentru ca ei să fie umili... căci dacă ei se umilesc... și au credință în Mine, atunci Eu voi face ca lucrurile slabe să devină puternice pentru ei”¹⁰.

Spirite extraordinare sunt, adesea, găzduite în trupuri imperfecte.¹¹ Darul constând într-un astfel de trup poate, în realitate, să întărească o familie dacă părinții și ceilalți copii își clădesc

viața în jurul aceluși copil născut cu nevoi speciale.

Procesul de îmbătrânire este, de asemenea, un dar de la Dumnezeu, la fel cum este și moartea. Încetarea existenței trupului dumneavoastră muritor, la un moment dat, este esențială în marele plan al fericirii conceput de Dumnezeu.¹² De ce? Pentru că moartea îi va permite spiritului dumneavoastră să se întoarcă acasă, la El.¹³ În perspectiva eternității, moartea este prematură numai pentru cei care nu sunt pregătiți să-L întâlnească pe Dumnezeu.

Având în vedere că trupul dumneavoastră constituie un aspect vital în planul etern al lui Dumnezeu, nu-i de mirare că apostolul Pavel l-a descris ca fiind „templul lui Dumnezeu”¹⁴. De fiecare dată când vă priviți în oglindă, priviți-vă trupul ca fiind templul dumneavoastră. Acest adevăr – pentru care trebuie să fim recunoscători în fiecare zi – poate avea o influență pozitivă asupra deciziilor dumneavoastră cu

privire la modul în care vă veți îngriji și folosi trupul. Iar acele decizii vă vor determina destinul. Cum este posibil? Pentru că trupul dumneavoastră este templul spiritului dumneavoastră. Iar modul în care vă folosiți trupul are efect asupra spiritului dumneavoastră. Printre deciziile care vă vor determina destinul etern se numără:

- Cum veți alege să vă îngrijiți și să vă folosiți trupul?
- Ce atribute spirituale veți alege să dezvoltați?

Spiritul omenesc

Spiritul dumneavoastră este etern. Domnul i-a spus profetului Său, Avraam: „Tu ai fost ales înainte să te fi născut”¹⁵. Domnul le-a spus ceva asemănător lui Ieremia¹⁶ și multor altora.¹⁷ El a spus acest lucru chiar și despre dumneavoastră.¹⁸

Tatăl dumneavoastră Ceresc vă cunoaște de foarte mult timp. Dumneavoastră, ca fiu al Lui sau ca fiică a Lui, ați fost ales de El să veniți pe pământ exact în acest timp, pentru a fi conducător în cadrul măreței Sale lucrări pe pământ.¹⁹ Ați fost ales *nu* datorită caracteristicilor dumneavoastră trupești, ci a atributelor dumneavoastră *spirituale*, precum vitejia, curajul, integritatea inimii, setea de adevăr, foamea de înțelepciune și dorința de a le sluji altora.

Ați dezvoltat o parte dintre aceste atribute în viața premuritoare. Pe altele le puteți dezvolta aici, pe pământ²⁰, pe măsură ce le căutați constant.²¹

Un atribut spiritual esențial este acela al autocontrolului – tăria de a pune rațiunea mai presus de dorință. Autocontrolul clădește o conștiință puternică. Iar conștiința dumneavoastră determină reacțiile dumneavoastră morale în situații dificile, de ispită și de încercare. Postul vă ajută spiritul să

dezvolte control asupra dorințelor dumneavoastră fizice. De asemenea, postul vă sporește accesul la ajutorul divin, deoarece vă intensifică rugăciunile. De ce este nevoie de autocontrol? Dumnezeu a implantat în noi dorințe puternice cu privire la hrană și dragoste, vitale pentru perpetuarea rasei umane.²² Când ne controlăm poftele în cadrul legilor lui Dumnezeu, ne putem bucura de o viață mai lungă, de o dragoste mai mare și de o bucurie desăvârșită.²³

Prin urmare, nu ne surprinde faptul că cele mai multe dintre ispitele de a ne depărta de planul fericirii conceput de Dumnezeu rezultă ca urmare a folosirii incorecte a acelor dorințe esențiale date de Dumnezeu. Faptul de a ne controla dorințele nu este ușor. Niciunul dintre noi nu poate face perfect acest lucru.²⁴ Facem greșeli. Apar erori. Comitem păcate. Ce putem face atunci? Putem învăța din aceste situații. Și ne putem pocăi cu adevărat.²⁵

Ne putem schimba comportamentul. Ne putem schimba chiar și dorințele. Cum? Există doar un singur mod. Schimbarea adevărată – schimbarea permanentă – se poate produce doar prin intermediul puterii vindecătoare, purificatoare și dătătoare de forță a ispășirii lui Isus Hristos.²⁶ El vă iubește – pe fiecare în parte!²⁷ El vă permite să aveți acces la puterea Sa atunci când țineți poruncile Sale de bunăvoie, cu seriozitate și cu exactitate. Este atât de simplu și de sigur! Evanghelia lui Isus Hristos este o Evanghelie a schimbării!²⁸

Un spirit omenesc puternic, care

își controlează dorințele trupesti, este stăpân asupra emoțiilor și pasiunilor, nu sclavul lor. Acel tip de libertate este la fel de vital pentru spirit, precum este oxigenul pentru trup! A fi liber de înrobirea de sine reprezintă adevărata eliberare!²⁹

Suntem „liberi să [alegem] libertatea și viața veșnică... sau să [alegem] robia și moartea”³⁰. Când alegem calea mai înaltă către libertate și viață veșnică, calea respectivă include căsătoria.³¹ Sfinții din zilele din urmă proclamă următoarele: „Căsătoria dintre un bărbat și o femeie [este] rânduită de Dumnezeu, familia fiind esențială pentru planul Creatorului cu privire la destinul etern al copiilor Lui”. Noi știm, de asemenea, că „faptul că [un om] este bărbat sau femeie reprezintă o caracteristică fundamentală pentru scopul și identitatea individului în existența lui premuriitoare, muritoare și eternă”³².

Căsătoria dintre un bărbat și o femeie este fundamentală în doctrina Domnului și crucială în planul etern al lui Dumnezeu. Căsătoria dintre un bărbat și o femeie este tiparul lui Dumnezeu pentru o plenitudine a vieții pe pământ și în cer. Tiparul căsătoriei stabilit de Dumnezeu nu poate fi folosit în scopuri greșite, nu poate fi neînțeles sau interpretat altfel.³³ Nu, dacă doriți adevărata bucurie. Tiparul căsătoriei stabilit de Dumnezeu protejează puterea sacră de procreare și bucuria adevăratei intimități conjugale.³⁴ Noi știm că Adam și Eva au fost căsătoriți de Dumnezeu înainte de a fi avut bucuria de a trăi ca soț și soție.³⁵

În zilele noastre, guvernele civile sunt în mod deosebit preocupate de protejarea căsătoriei, deoarece familiile puternice constituie cea mai bună modalitate de a asigura sănătatea, educația, bunăstarea și prosperitatea generațiilor care se ridică.³⁶ Totuși, guvernele civile sunt puternic influențate de tendințele sociale și de filosofii laice atunci când scriu, rescriu și promulgă legi. Indiferent de ceea ce influențează promulgarea legilor civile, doctrina Domnului cu privire la căsătorie și moralitate *nu poate fi schimbată*.³⁷ Nu uitați: păcatul, chiar dacă este legalizat de către om, continuă să fie păcat în ochii lui Dumnezeu!

Atâta timp cât trebuie să urmărim exemplul Salvatorului nostru cu privire la bunătate și compasiune, atâta timp cât trebuie să prețuim drepturile și sentimentele tuturor copiilor lui Dumnezeu, noi nu putem schimba doctrina Sa. Nu avem dreptul să o schimbăm. Noi trebuie să studiem, să înțelegem și să susținem doctrina Sa.

Modul de viață al Salvatorului este bun. Modul Său include castitate înaintea căsătoriei și fidelitate totală în cadrul căsniciei.³⁸ Modul Domnului este singurul prin care noi putem avea parte de fericire trairică. Modul Său aduce cu sine alinare continuă sufletelor noastre și pace perpetuă în căminele noastre. Și, mai presus de toate, modul Său ne duce acasă, la El și la Tatăl nostru Ceresc, la viață eternă și exaltare.³⁹ Aceasta este însăși esența lucrării și slavei lui Dumnezeu.⁴⁰

Dragii mei frați și dragile mele surori, fiecare zi este o zi a deciziilor, iar deciziile noastre ne determină destinul. Într-o zi, fiecare dintre noi va sta înaintea Domnului pentru a fi judecat.⁴¹ Fiecare va avea un interviu personal cu Isus Hristos.⁴² Vom da socoteală pentru deciziile pe care le-am luat cu privire la trupul nostru, la

atributele noastre spirituale și la modul în care am respectat tiparul lui Dumnezeu cu privire la căsătorie și familie. Rugăciunea mea sinceră este ca noi să luăm cu înțelepciune deciziile de zi cu zi pentru eternitate, în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Thomas S. Monson, „Decisions Determine Destiny” (Seară la gura sobei organizată de Sistemul Educațional al Bisericii, 6 nov. 2005), p. 3; speeches.byu.edu.
2. Conceptul de progres etern a fost bine descris de W. W. Phelps în versurile sale din imnul „Dacă te-ai grăbi spre Kolob” (*Immuri*, nr. 180). În strofa 4 se spune: „Nu are sfârșit lumina, / N-are sfârșit virtutea, / Nu are sfârșit puterea, / Și nici înțelepciunea. / N-are sfârșit preoția, / N-are sfârșit inirea, / N-are sfârșit adevărul, / N-are sfârșit tinerețea”. Strofa 5 concluzionează: „Și nu are sfârșit slava / N-are sfârșit dragostea, / Nu are sfârșit nici viața, / Sus, nu există moartea”.
3. Genesa 1:27; vezi, de asemenea, Coloseni 3:10; Alma 18:34; Eter 3:15; Moise 6:9.
4. „Copil al Domnului”, *Immuri*, nr. 191.
5. Vezi Matei 10:37.
6. Vezi Marcu 12:30–31.
7. Vezi Doctrină și legăminte 88:15.
8. Dumnezeu ne-a oferit și alte procese care au loc în trupul nostru. Elemente precum sodiul, potasiul și calciul și compuși precum apa, glucoza și proteinele sunt esențiale pentru supraviețuire. Trupul are de-a face cu gaze, precum oxigenul și dioxidul de carbon. Produce hormoni precum insulina, adrenalina și tiroxina. Nivelul fiecăruia dintre aceștia și al multor altele din trup este reglat automat în cadrul unor anumite limite. Între glandele trupului, există relațiile de reglare automată. De exemplu, glanda hipofiză situată la baza creierului eliberează un hormon pentru a stimula cortexul glandei corticosuprenale, producând astfel hormonii glucocorticoizi. Creșterea nivelului de hormoni are ca rezultat micșorarea randamentului glandei hipofize de a elibera hormoni și viceversa. Temperatura trupului dumneavoastră este menținută la un nivel normal de 98.6°F sau 37°C, indiferent dacă vă aflați la Ecuator sau la Polul Nord.
9. Unele boli sunt evidente; altele sunt latente. Unele sunt ereditare; altele nu. Unii oameni sunt predispuși la cancer, alții au alergii și așa mai departe. Fiecare dintre noi poate fi atent la propria-i slăbiciune și poate învăța, cu umilință, ceea ce Domnul are să ne învețe, pentru ca acea slăbiciune să devină un punct forte.
10. Eter 12:27.
11. Unele handicapuri nu vor fi pe deplin vindicate până la înviere, când „toate lucrurile vor fi restaurate la forma lor proprie și perfectă” (Alma 40:23).
12. Vezi Alma 42:8.
13. Psalmistul a scris: „Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El” (Psalmii 116:15). Moartea este scumpă, deoarece pentru sfânt reprezintă „întoarcerea acasă”, la Domnul.
14. 1 Corinteni 3:16; vezi, de asemenea, 6:19.
15. Avraam 3:23.
16. Vezi Ieremia 1:5.
17. Vezi Alma 13:2–3.
18. Vezi Doctrină și legăminte 138:55–56.
19. Vezi Alma 13:2–3; Doctrină și legăminte 138:38–57.
20. Atribute precum „[credița, virtutea, cunoașterea, cumpătarea, răbdarea, bunătatea frățească, evlavia, caritatea, umilința și sâr-guința] (Doctrină și legăminte 4:6) se numără printre darurile spirituale pe care le putem dezvolta și pe care le putem primi. Recunoștința este un alt atribut spiritual care poate fi dezvoltat. Recunoștința modelată dispoziția și productivitatea. Și, după ce v-ați „născut” spiritual „din Dumnezeu”, puteți primi cu recunoștință imaginea Lui în înfățișarea voastră (vezi Alma 5:14).
21. Vezi 1 Corinteni 12; 14:1–12; Moroni 10:8–19; Doctrină și legăminte 46:10–29.
22. Unii sunt tentați să mănânce prea mult. „Obezitatea a atins proporții epidemice la nivel mondial, cel puțin 2,8 milioane de oameni murind în fiecare an din cauza faptului că sunt supraponderali” („10 Facts on Obesity”, Organizația Mondială a Sănătății, mart. 2013, www.who.int/features/facts/obesity/en). Alții sunt tentați să mănânce prea puțin. Anorexia și bulimia distrug multe vieți, căsnicii și familii. Iar alții sunt ispitiți de dorințele sexuale interzise de Creatorul nostru. Clarificări pot fi găsite în *Handbook 2: Administering the Church*, unde se afirmă: „Legea castității dată de Domnul înseamnă abținerea de la relațiile sexuale în afara căsătoriei legale și fidelitate în cadrul căsniciei... Adulterul, curvia, relațiile homosexuale sau lesbiene și orice altă practică necorespunzătoare, nefirească reprezintă un păcat”. Citez în continuare din manual: „Comportamentul homosexual încalcă poruncile lui Dumnezeu, este contrar scopurilor sexualității omenești și îi privează pe oameni de binecuvântările care pot fi găsite prin intermediul vieții de familie și al rânduielilor Evangheliei necesare salvării... Deși se opune comportamentului homosexual, Biserica dă dovadă de înțelegere și respect față de cei care sunt atrași de persoane de același sex” ([2010], 21.4.5; 21.4.6).
23. Vezi 1 Corinteni 6:9–20; Iacov 1:25–27; Doctrină și legăminte 130:20–21. Și trebuie să ne amintim mereu că „oamenii sunt ca să poată avea bucurie” (2 Nefi 2:25).
24. Viața muritoare este o perioadă de încercare, așa cum se explică în scripturi: „Și îi vom pune la probă prin aceasta pentru a vedea dacă ei vor face toate lucrurile pe care Domnul, Dumnezeul lor, le va porunci lor” (Avraam 3:25).
25. Vezi Mosia 4:10; Alma 39:9; Helaman 15:7. *Handbook 2* conține următorul mesaj: „Comportamentul homosexual poate fi iertat prin pocăință sinceră” (21.4.6).
26. Prin ispășirea lui Isus Hristos și supunerea față de principiile Evangheliei, toată omenirea poate fi salvată (vezi Doctrină și legăminte 138:4; Articolele de Crediță 1:3).
27. Vezi Eter 12:33–34; Moroni 8:17.
28. Vezi Mosia 5:2; Alma 5:12–14.
29. Vezi Romani 8:13–17; Galateni 5:13–25; Doctrină și legăminte 88:86.
30. 2 Nefi 2:27.
31. Vezi Doctrină și legăminte 131:1–4.
32. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
33. Vezi Matei 19:4–6; Mosia 29:26–27; Helaman 5:2.
34. Fiecare persoană se naște cu o identitate unică, cu cromozomi unici și cu ADN (acid dezoxiribonucleic) unic. ADN-ul este o moleculă care conține instrucțiuni genetice folosite la dezvoltarea și funcționarea celulelor vii. ADN-ul fiecărei persoane se creează atunci când ADN-ul tatălui și cel al mamei se combină pentru a crea ADN-ul unui trup nou – un parteneriat între tată, mamă și copil.
35. Vezi Genesa 2:24–25; 3:20–21; 4:1–2, 25.
36. Doctorul Patrick F. Fagan a scris: „Temelia indispensabilă de care depinde starea economiei este reprezentată de căminul format din părinți căsătoriți – îndeosebi de familia cu mulți copii care preaslăvește săptămâna. Fiecare căsătorie creează o gospodărie nouă, o unitate economică independentă care generează venituri, cheltuieli, economii și investiții” („The Family GDP: How Marriage and Fertility Drive the Economy”, *The Family in America*, vol. 24, nr. 2 [primăvara anului 2010], p. 136).
37. Vezi Exodul 20:14; Leviticul 18:22; 20:13; Deuteronomul 5:18; Matei 5:27–28; Marcu 10:19; Luca 18:20; Romani 1:26–27; 13:9; Mosia 13:22; 3 Nefi 12:27–28; Doctrină și legăminte 42:24; 59:6.
38. Vezi Gordon B. Hinckley, „This Thing Was Not Done in a Corner”, *Ensign*, nov. 1996, p. 49.
39. Vezi Doctrină și legăminte 14:7.
40. Vezi Moise 1:39.
41. Vezi 2 Nefi 9:41, 46; Mosia 16:10.
42. Vom fi judecați după faptele noastre și dorința inimii noastre (vezi Doctrină și legăminte 137:9; vezi, de asemenea, Evrei 4:12; Alma 18:32; Doctrină și legăminte 6:16; 88:109).

Președintele Thomas S. Monson

Până ce ne vom revedea

Să dăm dovadă de mai multă bunătate unii față de alții și să fim mereu găsiți făcând lucrarea Domnului.

Dragii mei frați și dragile mele surori, inima mea este plină de recunoștință acum, când ne apropiem de sfârșitul acestei minunate conferințe generale a Bisericii. Am fost hrăniți spiritual în timp ce am ascultat îndrumările și mărturiile celor care au participat la fiecare sesiune.

Am fost binecuvântați să ne întâlnim aici, în mărețul Centru de Conferințe, în pace și siguranță. Conferința se bucură de o atenție fără precedent din partea mass-media, ajungând pe toate continente și fiind urmărită de oameni de pretutindeni. Deși suntem departe de mulți dintre

dumneavoastră, simțim dragostea dumneavoastră.

Fraților noștri care au fost eliberați din chemările dâșilor în cadrul acestei conferințe, doresc să le exprim sentimentele călduroase de recunoștință ale întregii Biserici pentru anii petrecuți de dâșii în slujire devotată. Foarte mulți oameni au fost binecuvântați datorită contribuțiilor dumneavoastră la lucrarea Domnului.

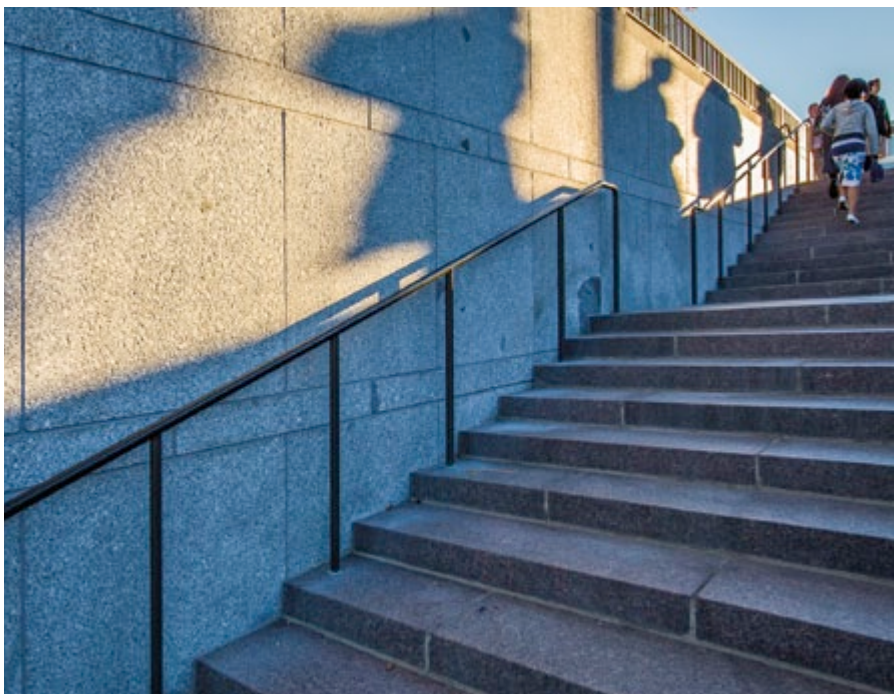
Îmi exprim recunoștința pentru Corului Tabernacolului și pentru celelalte coruri care au participat la această conferință. Muzica a fost frumoasă și a sporit în mare măsură influența Spiritului pe care am simțit-o la fiecare sesiune.

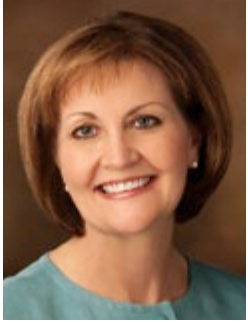
Vă mulțumesc pentru rugăciunile dumneavoastră pe care le roștiți pentru mine și pentru toate autoritățile generale și oficianții generali ai Bisericii. Suntem întăriți datorită lor.

Fie ca binecuvântările cerului să fie cu dumneavoastră. Fie ca toate căminele dumneavoastră să fie pline de dragoste și politețe și de Spiritul Domnului. Fie ca dumneavoastră să vă hrăniți spiritual mărturiile despre Evanghelia în mod constant, pentru ca ele să vă fie un scut împotriva lovirilor dușmanului.

Acum conferința se încheie. În timp ce vă întoarceți la căminele dumneavoastră, să faceți acest lucru în siguranță. Fie ca Spiritul pe care L-am simțit aici să rămână cu noi în timp ce continuăm să ne îndeplinim responsabilitățile zilnice. Să dăm dovadă de mai multă bunătate unii față de alții și să fim mereu găsiți făcând lucrarea Domnului.

Dumnezeu să vă binecuvânteze, dragi frați și surori! Fie ca pacea promisă de El să fie cu dumneavoastră acum și întotdeauna. Ne luăm rămas bun până când ne vom întâlni din nou după șase luni. În numele Salvatorului nostru, chiar Isus Hristos, Domnul, amin. ■

Linda K. Burton
președinta generală a Societății de Alinare

Puterea, bucuria și dragostea pe care le primim dacă ținem legămintele

Vă invit pe fiecare să ne gândim la cât de mult Îl iubim pe Salvator folosind ca unitate de măsură bucuria cu care ținem legămintele pe care le-am făcut.

Aș dori să încep prin a împărtăși o povestire care-mi umple inima de emoții.

Într-o seară, un om și-a chemat cele cinci oi în staul să înnopteze. Familia lui îl privea cu mare interes în timp ce le chema simplu, „Veniți!”, și toate cele cinci capete se ridicau imediat și se întorceau către el. Patru oi au luat-o la fugă spre el. Cu multă bunătate și blândețe, el le-a mângâiat pe fiecare dintre cele patru oi pe cap. Oile îi cunoșteau glasul și îl iubeau.

Însă cea de-a cincea oaie nu a venit fugind. Era o oaie tânără și mare pe care, în urmă cu câteva săptămâni, stăpânul ei o dăduse, deoarece spunea că era sălbatică, îndărătnică și mereu le conducea pe celelalte oi pe căi greșite. Noul stăpân a acceptat oaia și, câteva zile, a prionit-o în câmpul

lui ca să o învețe să stea liniștită. El a învățat-o cu răbdare să-l iubească și să le iubească pe celelalte oi, până când, în cele din urmă, oaia avea numai o funie scurtă în jurul gâtului ei și nu mai era legată de par.

În acea seară, în timp ce familia se uita la el, bărbatul s-a apropiat de oaia care stătea la marginea câmpului și i-a spus din nou cu blândețe: „Vino! Nu mai ești legată. Ești liberă”. Apoi, și-a întins brațul cu dragoste, a pus mâna pe capul ei și a mers împreună cu ea și cu celelalte oi spre staul.¹

În spiritul acestei povestiri, mă rog ca Duhul Sfânt să ne ajute să învățăm împreună în această seară despre ținerea legămintelor. A face și a ține legămintele înseamnă a alege să ne luăm o obligație față de Tatăl nostru din Cer și de Isus Hristos. Înseamnă

a ne lua angajamentul de a-L urma pe Salvator. Înseamnă a avea încredere în El și a dori să ne arătăm recunoștința pentru prețul pe care l-a plătit ca să ne elibereze prin darul infinit al ispășirii.

Vârstnicul Jeffrey R. Holland a explicat că „un legământ este un contract spiritual care ne obligă, o promisiune solemnă în fața lui Dumnezeu, Tatăl nostru, că vom trăi, vom gândi și vom acționa într-un anume fel – în felul Fiului Său, Domnul Isus Hristos. La rândul Lor, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt ne promit viața veșnică în toată splendoarea ei”². În acel contract care ne obligă, Domnul stabilește termenii și noi cădem de acord să-i respectăm. A face și a ține legămintele este o expresie a angajamentului nostru de a deveni mai asemănători Salvatorului.³ Idealul este să ne străduim să avem atitudinea exprimată cel mai bine în câteva cuvinte ale unuia dintre imnurile mele preferate: „Voi merge unde vei vrea *Tu*... Voi rosti ce vrei *Tu*, mereu... Voi fi așa cum *Tu* dorești”⁴.

De ce să facem și să ținem legămintele?

1. Ținerea legămintelor întărește, împuternicește și protejează.

Nefi a văzut în viziune binecuvântările mari pe care le acordă Domnul celor care țin legămintele: „Și s-a întâmplat că eu, Nefi, am văzut puterea Mielului lui Dumnezeu, cum se pogora... asupra celor care făcuseră legământ cu Domnul... iar ei erau înarmați cu dreptate și cu puterea lui Dumnezeu în mare slavă”⁵.

Am cunoscut, de curând, o nouă prietenă dragă. Ea a mărturisit că, după ce și-a primit înzestrarea în templu, s-a simțit întărită pentru a rezista ispitelor cu care se confruntase înainte.

Pe măsură ce ținem legămintele noastre, primim, de asemenea, curaj și tărie pentru a ne ajuta să purtăm greutățile unul altuia. O soră cu inima

zdrobită avea un fiu care se confrunta cu o provocare care ar fi putut duce la moarte. Datorită încrederii ei în surorile de la Societatea de Alinare care țineau legăminte, ea le-a invitat cu curaj să postească și să se roage pentru fiul ei. O altă soră a relatat cât de mult și-ar fi dorit să fi cerut astfel de rugăciuni de la surorile ei. Cu ani în urmă, fiul ei avusese probleme. Ea și-ar fi dorit să le fi invitat pe surori să-i ajute familia să poarte acea povară! Salvatorul a spus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții”⁶.

O, dragi surori, avem poveri de purtat și poveri de împărțit. O invitație de a purta greutatea una alteia este o invitație de a ține legămintele pe care le-am făcut. Sfatul pe care Lucy Mack Smith l-a dat primelor surori de la Societatea de Alinare este mult mai relevant astăzi decât a fost vreodată: „Trebuie să ne prețuim una pe alta, să veghem una asupra celeilalte, să ne alinăm una pe cealaltă și să dobândim instruire pentru ca să putem să stăm toate în cer împreună”⁷. Aceasta este cea mai bună modalitate de a ține legăminte și a desfășura învățământul prin vizite!

Cartea lui Mormon ne amintește că însuși profetul Alma a trebuit să ducă povara de a avea un fiu rebel. Dar Alma a fost binecuvântat cu frați și surori în Evanghelie, care erau profund convertiți la Domnul și care învățaseră ceea ce însemna să poarte poverile unii altora. Cunoaștem versetul din Mosia, care vorbește despre credința puternică din rugăciunile lui Alma pentru fiul său. Însă în cronică se arată că „Domnul a auzit rugăciunile *poporului Său*, precum și rugăciunile slujitorului Său, Alma”⁸.

Știm că Domnul se bucură mereu „pentru sufletul care se pocăiește”⁹, dar dorința noastră cea mai mare este să-i vedem pe copiii noștri urmând sfatul președintelui Henry B. Eyring de a „începe devreme și a fi consecvenți” în stabilirea și ținerea legămintelor.¹⁰ Nu demult, în cadrul unui consiliu al preoției și al organizațiilor auxiliare, s-a adresat o întrebare sinceră care ne-a pus pe gânduri: ne putem aștepta de la copiii de opt ani să țină legămintele pe care le fac? Sfătuindu-ne împreună, cineva a sugerat că un mod prin care îi pregătim pe copii să facă și să țină legămintele sfinte de la botez

este acela de a-i ajuta să învețe să facă și să respecte o promisiune simplă.

Părinții credincioși sunt îndreptățiți să știe cum să predea pentru a satisface nevoile copiilor lor. Pe măsură ce părinții caută să primească revelații personale și acționează în conformitate cu ele, se sfătuiesc, slujesc și propovăduiesc principii simple ale Evangheliei, vor avea putere să-și întărească și să-și protejeze familiile. Și alți membri ai familiei pot ajuta. Bunicul meu scump ne-a învățat importanța respectării promisiunilor printr-un cântec simplu. Acesta suna cam așa: „Înainte să promiți ceva, gândește-te bine cât este de important. Apoi, după ce-ai promis, scrie promisiunea pe tăblița inimii tale. Scrie-o pe tăblița inimii tale”. Bunicul ne-a învățat acel cântecel cu dragoste, convingere și putere, pentru că bunicul și-a scris promisiunile pe tăblița inimii lui.

Cunosc o mamă înțeleaptă care îi include în mod intenționat pe copiii ei în eforturile sale de a-și ține legămintele. Ea poartă cu bucurie poverile vecinilor, ale prietenilor și ale membrilor episcopiei – și-i alină pe cei care au nevoie de alinare. Nu a fost surprinzător faptul că fetița ei a venit de curând să ceară ajutor pentru a ști cum să o consoleze pe prietena ei a cărei tată tocmai decedase. Aceea a fost o situație perfectă pentru ca mama ei să o învețe că, prin dorința ei de a-și consola prietena, fetița își respecta legămintele făcute la botez. Cum ne putem aștepta de la copii să facă și să țină legămintele din templu dacă nu ne așteptăm de la ei să țină primul legământ pe care îl fac – legământul de la botez?

Vârstnicul Richard G. Scott a observat: „Una dintre cele mai mari binecuvântări pe care o putem oferi lumii este puterea unui cămin clădit pe învățăturile lui Hristos în care Evanghelia este propovăduită, unde legămintele

sunt onorate și dragostea abundă”¹¹. Care sunt unele moduri prin care putem crea un astfel de cămin pentru a-i pregăti pe copiii noștri să facă și să țină legămintele din templu?

- Putem afla împreună ceea ce înseamnă să fii demn de o recomandare pentru templu.
- Putem afla împreună cum să ascultăm glasul Duhului Sfânt. Deoarece înzestrarea din templu este primită prin revelație, trebuie să învățăm acea îndemânare esențială.
- Putem afla împreună cum să învățăm prin simboluri, începând cu sfințele simboluri ale împărtășaniei.
- Putem afla împreună de ce trupul este sfânt, de ce i se spune uneori templu și ce legătură are îmbrăcămintea decentă și aspectul îngrijit cu natura sacră a îmbrăcămintei din templu.
- Putem afla din scripturi despre planul fericirii. Cu cât suntem mai familiarizați cu planul Tatălui Ceresc și cu ispășirea, cu atât preaslăvirea din templu va avea mai mare însemnătate pentru noi.
- Putem învăța împreună povestirile strămoșilor noștri, putem cerceta istoria familiei, înregistra și efectua munca în templu pentru cei dragi care au decedat.
- Putem descoperi împreună înțelesul cuvintelor precum *înzestrare*, *rânduială*, *pecetuire*, *preoție*, *chei* și alte cuvinte legate de preaslăvirea din templu.
- Putem să-i învățăm pe copii că mergem la templu pentru a face legămintele cu Tatăl Ceresc – și că le ținem după ce ne întoarcem acasă!¹²

Să ne amintim conceptul „bine, mai bine și cel mai bine” atunci când predăm.¹³ Este bine să-i învățăm pe copiii noștri despre templu. Este mai bine

să-i pregătim și să ne așteptăm de la ei să facă și să țină legămintele. Este cel mai bine să le arătăm prin exemplul nostru că noi ne lipim cu bucurie de propriile noastre legămintele de la botez și din templu! Dragi surori, ne dăm noi seama de rolul nostru vital în lucrarea de salvare când îi hrănim spiritual pe copiii noștri, le predăm și-i pregătim să progreseze de-a lungul cărării legămintelor? Vom primi puterea de a face aceste lucruri pe măsură ce onorăm și ținem legămintele pe care le-am făcut.

2. Ținerea legămintelor este esențială pentru adevărata fericire.

Președintele Thomas S. Monson ne-a învățat: „Legămintele sacre trebuie onorate iar fidelitatea față de acestea este o cerință pentru fericire”¹⁴. În 2 Nefi, citim: „Și s-a întâmplat că noi am trăit în fericire”¹⁵. Mai devreme, în același capitol, aflăm că Nefi, împreună cu poporul său, tocmai construiseră un templu. Erau cu siguranță oameni care-și onorau bucuroși legămintele! Și în Alma citim: „Dar iată, niciodată nu a fost un timp mai fericit pentru poporul lui Nefi, din zilele lui Nefi, decât în zilele lui Moroni”¹⁶. De ce? Din nou, aflăm dintr-un verset anterior că ei „erau credincioși în ținerea poruncilor Domnului”¹⁷. Oamenii care țin legămintele sunt oameni care țin poruncile!

Îmi place versetul care spune: „Și acum, când oamenii au auzit aceste cuvinte [însemnând cuvintele care descriau legământul botezului], ei au bătut din palme de bucurie și au exclamat: Aceasta este dorința inimilor noastre”¹⁸. Îmi place reacția lor. Ei au dorit, cu bucurie, să facă și să țină legămintele!

Într-o duminică, o soră mai tânără a exclamat bucuroasă: „Voi lua din împărtășanie astăzi!”. Când a fost ultima oară când ne-am bucurat de acest privilegiu? Și cum demonstrăm acest lucru? Facem acest lucru amintindu-ne *întotdeauna* de Salvator și

ținând *întotdeauna* poruncile Sale, inclusiv ținerea sfântă a zilei Sale de sabbat. Facem acest lucru amintindu-ne *întotdeauna* de El, rugându-ne *întotdeauna* singuri și împreună cu familia, studiind scripturile în fiecare zi și desfășurând săptămânal seri în familie. Iar când ne este distrasă atenția sau când neglijăm aceste lucruri importante, ne pocăim și o luăm de la capăt.

A face și a ține cu bucurie legămintele noastre oferă validitate și viață rânduielilor esențiale, sacre și necesare salvării pe care trebuie să le primim pentru a dobândi „tot ceea ce are Tatăl.”¹⁹. Rânduielele și legămintele sunt „evenimentele spirituale importante” la care a făcut referire președintele Henry B. Eyring când ne-a învățat: „Sfinții din zilele din urmă sunt un popor de legământ. Din ziua botezului, trecând prin evenimentele spirituale importante ale vieții noastre, noi Îi facem promisiuni lui Dumnezeu și El ne face promisiuni nouă. El Își ține *întotdeauna* promisiunile oferite prin slujitorii Săi autorizați, dar testul crucial al vieții noastre este acela de a vedea dacă *noi* vom face și vom ține legămintele cu El”²⁰.

bun își dă viața pentru oi”²⁶. El poate spune acest lucru pentru că și-a ținut legămintele cu dragoste. Întrebarea este dacă noi ne vom ține legămintele. Fie ca noi să înaintăm cu credință, bucurie în inimă și o mare dorință de a ne ține legămintele. În acest fel, ne demonstrăm dragostea pentru Tatăl nostru din Cer și pentru Salvatorul nostru, despre care mărturisesc cu multă dragoste, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi D. Todd Christofferson, „You Are Free”, *Liahona*, mart. 2013, p. 16, 18.
2. Jeffrey R. Holland, „Keeping Covenants: A Message for Those Who Will Serve a Mission”, *Liahona*, ian. 2012, p. 49.
3. Vezi „Understanding Our Covenants with God”, *Liahona*, iulie 2012, p. 23.
4. „Voi merge unde vei vrea Tu”, *Imhuri*, nr. 174; subliniere adăugată.
5. 1 Nefi 14:14.
6. Ioan 13:35.
7. Lucy Mack Smith, în *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 25.
8. Mosia 27:14; subliniere adăugată.
9. Doctrină și legămintele 18:13.
10. Vezi Henry B. Eyring, „Pregătirea spirituală: începeți devreme și fiți consecvenți”, *Liahona*, nov. 2005, p. 37–40.
11. Richard G. Scott, „Pentru a avea pace în cămin”, *Liahona*, mai 2013, p. 30.
12. Vezi D. Todd Christofferson, „Evanghelia răspunde problemelor și încercărilor vieții” (Adunare de instruire a conducătorilor din întreaga lume, feb. 2012), lds.org/broadcasts.
13. Vezi Dallin H. Oaks, „Bun, mai bun, cel mai bun”, *Liahona*, noi. 2007, p. 104.
14. Thomas S. Monson, „Happiness – the Universal Quest”, *Liahona*, mart. 1996, p. 5.
15. 2 Nefi 5:27.
16. Alma 50:23.
17. Alma 50:22.
18. Mosia 18:11.
19. Doctrină și legămintele 84:38.
20. Henry B. Eyring, „Witnesses for God”, *Ensign*, nov. 1996, p. 30; subliniere adăugată.
21. Genesa 29:20.
22. Ioan 3:16.
23. Joseph Fielding Smith, „Importance of the Sacrament Meeting”, *Relief Society Magazine*, oct. 1943, p. 592.
24. Jeffrey R. Holland, „Cea dintâi și cea mai mare poruncă”, *Liahona*, nov. 2012, p. 84.
25. Ioan 14:21.
26. Ioan 10:11.

3. Ținerea legămintelor noastre demonstrează dragostea noastră pentru Salvator și pentru Tatăl nostru din Cer.

Dintre toate motivele pentru care ar trebui să fim mai sârguincioși în ținerea legămintelor noastre, acest motiv este mai convingător decât oricare altul – dragostea. Legat de principiul dragostei, există un verset în Vechiul Testament care mă emoționează. Cine nu ar fi emoționat de povestea biblică de dragoste dintre Iacov și Rahela: „Astfel Iacov a slujit șapte ani pentru Rahela; și anii aceștia i s-au părut ca vreo câteva zile, pentru că o iubea”²¹. Dragi surori, ținem noi legămintele cu o astfel de dragoste profundă și devotată?

De ce a fost Salvatorul dornic să țină legământul pe care-l făcuse cu Tatăl și să-și îndeplinească misiunea divină de a ispăși pentru păcatele lumii? Din dragoste pentru Tatăl Său și din dragoste pentru noi. De ce a fost Tatăl dornic să-L lase pe unicul Său Fiu, Fiul perfect, să sufere durere mai presus de orice descriere pentru a purta păcatele, supărările, bolile și infirmitățile lumii și tot ce este nedrept în această viață? Găsim răspunsul în următoarele cuvinte: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu”²².

„Dacă apreciem pe deplin numeroasele binecuvântări care ne revin prin intermediul mântuirii făcute

pentru noi, nu există nimic din ceea ce ne-ar putea cere Domnul pe care noi nu l-am face cu entuziasm și de bunăvoie”²³. Conform acestei declarații a președintelui Joseph Fielding Smith, ținerea legămintelor este o formă de a ne exprima dragostea pentru ispășirea infinită, de neconceput a Salvatorului și Mântuitorului nostru și dragostea perfectă a Tatălui nostru din Cer.

Vârșnicul Holland a sugerat: „Eu nu știu sigur care va fi experiența noastră în ziua judecății, dar voi fi foarte surprins dacă, la un moment dat în timpul acelei conversații, Dumnezeu nu ne va adresa aceeași întrebare adresată de Hristos lui Petru: «Mă iubești?»”²⁴. În această seară, vă invit pe fiecare să ne gândim cât de mult Îl iubim pe Salvator folosind ca unitate de măsură bucuria cu care ținem legămintele pe care le-am făcut. Salvatorul a spus: „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi, și Mă voi arăta lui”²⁵. Câtă nevoie avem toți ca Salvatorul să ni se manifeste cu regularitate în viața noastră de zi cu zi!

Să ne amintim că și cei care au fost neascultători în trecut și care, acum, se străduiesc, pot simți atingerea mâinii Păstorului cel bun pe capetele lor și auzi glasul Său, zicând: „Vino! Nu mai ești legat. Ești liber”. Salvatorul a spus: „Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel

Carole M. Stephens

prima consilieră în Președinția generală a Societății de Alinare

Avem un motiv mare să ne bucurăm

Când iubiți, când vegheați și când le slujiți altora în moduri simple și umile, luați parte în mod activ la lucrarea de salvare.

Când socrul meu a decedat, membrii familiei noastre s-au adunat pentru a-i saluta pe cei care au venit să-și exprime condoleanțele. De-a lungul serii respective, în timp ce discutăm cu membri ai familiei și cu prieteni, l-am observat adesea pe Porter, nepotul nostru în vârstă de 10 ani, stând în preajma soacrei mele – „bunicuța” lui. Uneori stătea în spatele ei, veghind-o. Odată, am remarcat că o ținea de braț. L-am văzut mângâind-o pe mâini, îmbrățișând-o și fiindu-i alături.

Timp de multe zile după acea experiență, nu mi-am putut scoate această imagine din minte. Am simțit îndemnul de a-i trimite lui Porter un mesaj în care să-i spun ce am observat. I-am trimis un e-mail în care i-am spus ce văzusem și ce simțisem. I-am amintit lui Porter de legămintele pe care le-a făcut când a fost botezat citându-i cuvintele lui Alma din Mosia, capitolul 18:

„Și acum, după cum sunteți dornici să vă alăturați turmei lui Dumnezeu și să vă numiți poporul Lui și sunteți

dornici să purtați greutatea unul altuia, pentru ca ele să fie ușoare;

Da, și sunteți dornici să jeliți împreună cu cei care jelesc; da, și să-i mângâiați pe aceia care au nevoie să fie mângâiați și să fiți martorii lui Dumnezeu în toate timpurile și în toate lucrurile și în toate locurile în care se întâmplă să vă aflați, chiar până la moarte... pentru ca să puteți avea viață veșnică...

Dacă aceasta e dorința inimilor voastre, ce aveți împotriva să fiți botezați în numele Domnului, ca o mărturie în fața Lui, că ați intrat într-un legământ cu El, că Îl veți sluji și [că] veți ține poruncile Lui, pentru ca El să-Și poată revărsa Spiritul Său mai din plin asupra voastră?”¹.

I-am explicat lui Porter că Alma ne-a învățat că cei care doresc să fie botezați trebuie să fie dornici să-I slujească Domnului slujindu-le altora – toată viața! I-am spus: „Nu știu dacă ți-ai dat seama, dar modul în care i-ai arătat bunicuței că o iubești și că îți pasă de ea, a fost o dovadă că-ți ții legămintele. Ne ținem legămintele, în fiecare zi, când suntem buni, când dăm dovadă de dragoste și când avem grijă unul de celălalt. Vreau să știi că sunt mândră de tine, pentru că-ți ții legământul! Atât timp cât îți ții legământul pe care l-ai făcut când ai fost botezat, vei fi pregătit să fii rânduit la preoție. Acest legământ suplimentar îți va oferi și mai multe ocazii de a-i binecuvânta și de a le sluji altora și te va ajuta să te pregătești pentru legămintele pe care le vei face în templu. Îți mulțumesc că ești un exemplu atât de bun pentru mine! Îți mulțumesc pentru că îmi arăți ce înseamnă să-ți ții legămintele!”.

Porter mi-a răspuns: „Bunico, îți mulțumesc pentru mesaj! Când o îmbrățișam continuu pe bunicuța, nu știam că îmi țineam legămintele, însă am simțit căldură în inimă și acesta

Porter (dreapta) alături de străbunica sa.

era un sentiment foarte plăcut. Știu că simțeam Duhul Sfânt în inimă”.

Și eu am simțit căldură în inimă când mi-am dat seama că Porter făcuse legătura între faptul de a-și ține legămintele cu promisiunea de a „avea totdeauna Spiritul Său cu [noi]”² – promisiune posibilă prin primirea darului Duhului Sfânt.

Dragi surori, când m-am întâlnit cu dumneavoastră, peste tot în lume, am observat că multe dintre dumneavoastră sunteți ca Porter. Stați calme în calitate de martore ale lui Dumnezeu, jeliți împreună cu cei care jelesc și îi mângâiați pe cei care au nevoie să fie mângâiați fără a vă da seama că vă țineți legămintele – legămintele pe care le-ați făcut în apele botezului și în templu. Când iubiți, când vegheați și când le slujiți altora în moduri simple și umile, luați parte în mod activ la lucrarea de salvare, lucrarea lui Dumnezeu de a „realiza” nemurirea și viața veșnică a omului”³.

În calitate de „fiice în împărăția [Domnului]”⁴, am făcut legămintele sacre. Pășim pe ceea ce Nefi a numit „[calea dreaptă] și îngustă care duce până la viața veșnică”⁵. Fiecare dintre noi se află în diferite locuri pe această cale. Dar putem conlucra pentru a ne ajuta reciproc să „[înaintăm] cu fermitate în Hristos, având o strălucire perfectă a speranței și o iubire de Dumnezeu și de toți oamenii”⁶.

Jeanne slujește în calitate de îndrumătoare la Tinerele Fete. În urmă cu mai multe luni, ea a aflat despre o viitoare activitate pentru tinerii din episcopie: drumeție până pe Vârful Malan. Era entuziasmată, deoarece își stabilise ca obiectiv, nu cu mult timp în urmă, să urce până acolo.

Când a ajuns la începutul potecii, buna ei prietenă, Ashley, s-a apropiat de ea. Luând-o pe Jeanne de mână, s-a oferit să urce împreună cu ea, spunând: „Voi merge cu tine”. Ashley,

care avea 16 ani la vreme aceea, avea anumite limitări fizice care nu-i permiteau să urce foarte repede. Așadar, ea și Jeanne au mers încet, remarcând creațiile Tatălui Ceresc: stâncile de pe vârful muntelui de deasupra lor și florile de pretutindeni din jurul lor. Mai târziu, Jeanne a spus: „Nu mi-a luat mult timp să uit de obiectivul meu de a urca pe vârful, căci nu după mult timp, acesta s-a transformat într-un alt fel de aventură – aventura de a observa frumusețile de pe traseu, dintre care pe multe le-aș fi ratat dacă aș fi urcat doar pentru a-mi îndeplini obiectivul de a fi urcat pe Vârful Malan”.

În timp ce Jeanne și Ashley continuau să urce, cu mult în spatele grupului, li s-a alăturat și Emma, o altă tânără fată din episcopie, care se hotărâse să aștepte și să meargă alături de ele. Emma a adus cu ea și mai mult entuziasm. Ea le-a învățat un cântec și a oferit sprijin și încurajare suplimentare. Jeanne a povestit: „Ne-am așezat și ne-am odihnit, am cântat, am vorbit și am râs. Am putut să ajung să le cunosc pe Ashley și pe Emma într-un mod în care nu aș fi putut într-o altă împrejurare. În acea seară, a fost ceva cu mult mai presus decât acel munte. În acea seară ne-am ajutat una pe cealaltă de-a lungul cărării, pas cu pas”.

Când Jeanne, Ashley și Emma au urcat, au cântat, s-au odihnit și au râs împreună, probabil că nu s-au gândit: „Hei, în acest moment ne ținem legămintele”. Însă ele chiar își țineau legămintele. Ele își slujeau una alteia dând dovadă de dragoste, compasiune și angajament. Își întăreau reciproc credința în timp ce se încurajau și își slujeau una alteia.

Vârstnicul Russell M. Nelson ne-a învățat: „Când înțelegem că suntem copii ai legământului, știm cine suntem și ce vrea Dumnezeu de la noi. Legea Sa este întipărită în inimile noastre”⁷.

Maria Kuzina este o fiică de legământ a lui Dumnezeu care știe cine este și ce așteaptă Dumnezeu din partea ei. Când m-a întâmpinat cu căldură în casa ei din Omsk, Rusia, credeam că mă aflu acolo pentru a-i sluji, însă, în scurt timp, mi-am dat seama că mă aflam acolo pentru a învăța de la ea. Fiind o convertită la Biserică, Maria trăiește conform îndrumării din Luca 22: „După ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi”⁸. Ea are credință în cuvintele profetului nostru în viață, președintele Thomas S. Monson, care a spus:

„Acum este momentul ca membrii și misionarii să se unească, să lucreze împreună, să muncească în via Domnului pentru a aduce suflete la El...”

Atunci când acționăm având credință, Domnul ne va arăta cum să întărim Biserica Sa în episcopiile și ramurile în care trăim. El va fi alături de noi și va deveni un partener activ în munca noastră misionară...

Să vă exercitați credința... să vă gândiți, rugându-vă, pe care dintre membrii familiei dumneavoastră, prietenii, vecinii și cunoștințele dumneavoastră ați dori să-i invitați la dumneavoastră pentru a-i întâlni pe misionari, pentru ca ei să poată asculta mesajul restaurării”⁹.

Maria urmează acest sfat veghind asupra surorilor pe care a fost rugată să le viziteze ca învățătoare vizitatoare și slujindu-le acestora, făcând, de asemenea, mult mai mult decât ceea ce presupune această responsabilitate. Ea are mulți prieteni care sunt mai puțin activi sau care nu au auzit, încă, mesajul Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos. În fiecare zi, ea își exercită credința și se roagă pentru a ști cine are nevoie de ajutorul ei, iar apoi acționează conform îndemnurilor pe care le primește. Sună la telefon, își exprimă dragostea și le spune

prietenilor: „Avem nevoie de voi”. Ea desfășoară seara în familie, în fiecare săptămână, în apartamentul propriu și invită vecini, membri și misionari – și le dă să mănânce. Ea îi invită să vină la Biserică, îi așteaptă și stă lângă ei atunci când sosesc.

Maria înțelege recenta învățătură a vârstnicului Jeffrey R. Holland, aceea că „invitația rezultată din dragostea noastră față de alții și față de Domnul Isus Hristos... nu va fi niciodată percepută ca fiind jignitoare sau ca o critică”¹⁰. Ea are o listă cu cei care spun că au fost jigniți și continuă să le slujească. Pentru că ei știu că ea îi iubeste, ea le poate spune: „Nu te simți jignit. Este ridicol!”.

Maria este o ucenică a lui Isus Hristos care-și ține legămintele. Deși nu are în casă un deținător al preoției, în timp ce înaintează pe cale, ea simte zilnic puterea lui Dumnezeu în îndeplinirea legămintelor pe care le-a făcut în templu, îndurând până la sfârșit și ajutându-i pe alții să ia parte la lucrarea de salvare.

Când v-am împărtășit aceste experiențe, v-ați văzut pe dumneavoastră însevă în lucrarea de salvare? Opriți-vă pentru o clipă și gândiți-vă la o altă fiică a lui Dumnezeu care trebuie încurajată să revină pe calea legământului sau care are nevoie de puțin ajutor pentru a rămâne pe cale. Întrebați-L pe Tatăl dumneavoastră Ceresc despre ea. Ea este fiica Lui. El o cunoaște pe nume. El vă cunoaște și pe dumneavoastră și vă va spune despre nevoile ei. Aveți răbdare, continuați să vă rugați pentru ea și acționați cu credință conform îndemnurilor pe care le primiți. Când acționați conform acestor îndemnuri, Spiritul vă va confirma că sacrificiul dumneavoastră este acceptat de Domnul.

„Sora Eliza R. Snow a depus mărturie cu recunoștință despre eforturile surorilor de a se întări una pe cealaltă...

Ea le-a spus că, deși Biserica nu a ținut o evidență a tuturor donațiilor pe care ele le făcuseră pentru a-i ajuta pe cei nevoiași, Domnul ține o evidență perfectă a lucrării lor de salvare:

«Președintele Joseph Smith a spus că această societate a fost organizată pentru a salva suflete. Ce facem pentru a le recâștiga pe cele care s-au rătăcit? Ce facem pentru a încălzi inimile celor care se răcesc față de Evanghelie? O altă cronică este ținută despre credința dumneavoastră, despre bunătatea dumneavoastră, despre faptele și vorbele dumneavoastră bune. O altă cronică este ținută. Nimic nu se pierde.»¹¹

În Cartea lui Mormon, Amon vorbește despre motivul mare pe care îl avem să ne bucurăm. El spune: „Și acum, întreb, ce binecuvântări mari ne-a acordat [Dumnezeu] nouă? Puteti voi să spuneți?”.

În entuziasmul său, Amon nu așteaptă să i se răspundă. El spune: „Iată, răspund eu pentru voi... Aceasta este binecuvântarea care ne-a fost dată nouă, și anume că noi am fost făcuți instrumente în mâinile lui Dumnezeu ca să înfăptuim această mare lucrare”¹².

Noi suntem fiice de legământ ale Domnului și avem ocazia de a fi instrumente în mâinile Sale. Pe măsură ce participăm la lucrarea de salvare,

în fiecare zi, în moduri simple și umile – veghind, întărind și învățându-ne una pe alta – ne vom putea alătura lui Amon, care a declarat:

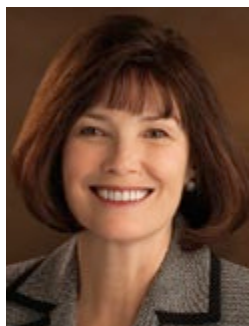
„Iată, bucuria îmi este plină, da, inima îmi este încărcată de bucurie și mă voi bucura de Dumnezeul meu.

Da, știu că eu sunt nimic; iar în ceea ce privește puterea mea, sunt slab; de aceea, nu mă voi îngâmfă din cauza mea, ci mă voi îngâmfă din cauza Dumnezeului meu, căci în puterea Lui pot eu să fac toate lucrurile”¹³.

Despre aceasta, depun mărturie în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Mosia 18:8–10.
2. Doctrină și legăminte 20:77.
3. Moise 1:39.
4. Doctrină și legăminte 25:1.
5. 2 Nefi 31:18.
6. 2 Nefi 31:20.
7. Russell M. Nelson, „Legăminte”, *Liahona*, nov. 2011, p. 88.
8. Luca 22:32.
9. Thomas S. Monson, „Credință în lucrarea de salvare” (transmisiune a adunării de instruire a conducătorilor din întreaga lume, iunie 2013), lds.org/broadcasts.
10. Jeffrey R. Holland, „Responsabilitatea noastră de a invita” (transmisiune a adunării de instruire a conducătorilor din întreaga lume, iunie 2013), lds.org/broadcasts.
11. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 83.
12. Alma 26:2–3.
13. Alma 26:11–12.

Linda S. Reeves

A doua consilieră în Președinția generală a Societății de Alinare

Revendicați binecuvântările legămintelor dumneavoastră

Pe măsură ce ne reînnoim și ne onorăm legămintele, poverile noastre sunt ușurate și noi ne purificăm și suntem întărite.

Dragi surori, cât de minunat este să fi alături de dumneavoastră, din nou!

De curând, am cunoscut o femeie care se pregătea să fie botezată. În acea duminică, ea a mers 3 kilometri prin noroi pentru a veni la biserică. Imediat ce a ajuns, a mers la toaletă, și-a dat jos hainele murdare, s-a spălat și s-a îmbrăcat în haine curate de duminică. În cadrul adunării Societății de Alinare, ea a povestit despre convertirea sa. Dorința sa extraordinară de a fi curățată și purificată prin intermediul pocăinței și a sacrificiului ispășitor al Salvatorului și de a renunța la „vechea sa viață” pentru a face legămintele Tatăl nostru din Cer m-a emoționat. Ea s-a despărțit de prietenul ei, a învins dependențe pentru a trăi conform Cuvântului de înțelepciune, a renunțat la slujba ei de duminică, iar prieteni și persoane dragi au abandonat-o când le-a spus că se va boteza. Ea de abia

aștepta să-și lase în urmă păcatele pentru a putea fi curățată și pentru a simți dragostea mântuitoare a Salvatorului. Am fost inspirată, în acea dimineață, de dorința ei de a deveni curată din punct de vedere fizic și spiritual.

Știm că multe dintre dumneavoastră ați făcut sacrificii asemănătoare pe

măsură ce ați primit o mărturie de la Duhul Sfânt și ați avut dorința de a vă pocăi, de a fi botezate și curățate. Nu cred că simțim vreodată dragostea divină a Salvatorului mai din plin decât atunci când ne pocăim și simțim brațele Sale care ne cuprind și ne asigură de dragostea și aprobarea Sa.

Cu câteva duminici în urmă, pe măsură ce ascultam rugăciunea de împărtășanie, m-a emoționat modul în care preotul a pronunțat fiecare cuvânt cu intensitate. Mai târziu, l-am sunat pe acel preot să-i mulțumesc pentru că a făcut ca împărtășania să fie o experiență spirituală pentru mine și congregație. Am vorbit cu mama sa și ea a spus: „Nu este acasă, dar va fi foarte fericit că ați sunat! Aceasta a fost prima dată când a rostit rugăciunea de împărtășanie și ne-am pregătit împreună vorbind despre importanța împărtășaniei și despre importanța de a fi demni atunci când ne reînnoim legământul făcut la botez cu Salvatorul”. O iubesc atât de mult pe această mamă pentru că l-a învățat pe fiul ei despre puterea legământului făcut la botez și ocazia pe care el o are de a ajuta membrii episcopiei să simtă acea putere.

O altă mamă pe care o cunosc a stat singură la biserică, timp de mulți ani, împreună cu cei patru copii mici ai ei. Deoarece rareori reușea să se gândească la Salvator în timpul împărtășaniei, ea a făcut un plan. Acum, încearcă să petreacă puțin timp în fiecare sâmbătă gândindu-se la săptămâna care a trecut, la legămintele ei și la lucrurile pentru care trebuie să se pocăiască. „Apoi”, spune ea „indiferent de comportamentul copiilor duminica, sunt pregătită să iau din împărtășanie, să-mi reînnoiesc legămintele și să simt puterea de curățare a ispășirii”.

Dragi surori, de ce acordă Salvatorul împărtășaniei o importanță

atât de mare? De ce este important să ne reînnoim săptămânal legământul făcut la botez? Recunoaștem puterea Salvatorului de a ne curăța în totalitate în fiecare săptămână atunci când luăm demn și cu intenție din împărtașanie? Președintele Boyd K. Packer a mărturisit: „Acesta este scopul Evangheliei lui Isus Hristos și al ispășirii... la sfârșitul [vieții noastre să putem] trece de partea cealaltă a vălului, după ce ne-am pocăit de păcatele [noastre] și [am fost spălați] prin sângele lui Hristos”¹.

Președinția noastră este foarte fericită atunci când surorile și familiile lor fac și țin legăminte și ne pare rău pentru dumneavoastră, cele care aveți parte de încercări mari în viețile dumneavoastră datorită persoanelor dragi care au încălcat legămintele. Domnul i-a poruncit profetului Iacob, fratele lui Nefi, să le vorbească fraților săi cu privire la femeile și copiii credincioși din zilele sale. Eu depun mărturie că ale sale cuvinte au fost păstrate în special pentru zilele noastre. El ne vorbește ca și cum ne-ar vorbi Însuși Salvatorul. Iacob a fost „mult... împovărat de... neliniște” când a depus mărturie soților și taților:

„Mă întristează că trebuie să folosesc cuvinte atât de tăioase... înaintea nevestelor voastre și a copiilor voștri, sentimentele multora dintre ei fiind foarte gingașe și curate și delicate...

Suspinele inimilor lor se înalță până la Dumnezeu... multe inimi au murit, străpunse de răni adânci”².

Iacob le promite femeilor și copiilor din vremea sa, cât și celor din zilele noastre, care țin legămintele:

„Priviți către Dumnezeu cu fermitatea minții și rugați-vă la El cu credință mare, iar El vă va consola în suferințele voastre...

Ridicați-vă capul și primiți cuvântul plăcut al lui Dumnezeu și ospătați-vă din dragostea Lui; căci voi puteți să faceți aceasta, dacă mințile voastre sunt neclintite, în vecii vecilor”³.

Dragi surori, depun mărturie că primim tărie și putere când îi spunem Tatălui nostru Ceresc despre durerile și dorințele noastre cele mai profunde și că primim răspunsuri când ne „ospătam” din scripturi și din cuvintele profetilor în viață.

Cu aproximativ trei ani în urmă un incendiu devastator a distrus interiorul îndrăgितului tabernacol istoric din

Provo, Utah. Pierderea sa a fost considerată de comunitate și de membrii Bisericii o tragedie. Mulți s-au întrebă: „De ce a permis Domnul ca aceasta să se întâmple? El, cu siguranță, ar fi putut preveni incendiul sau opri distrugerea”.

La zece luni după, în timpul conferinței generale din luna octombrie 2011, toată lumea a fost surprinsă când președintele Thomas S. Monson a anunțat că tabernacolul, care fusese distrus aproape în întregime, urma să devină un templu sfânt – o casă a Domnului! Deodată, am putut vedea ceea ce Domnul a știut întotdeauna! El nu a provocat incendiul, dar El a permis ca focul să distrugă interiorul. El a văzut tabernacolul ca fiind un templu mareț – o casă în care se pot face legăminte sacre și eterne.⁴

Dragele mele surori, Domnul permite, câteodată, ca noi să fim încercate și testate la capacitate maximă. Am văzut că viețile celor dragi – și poate chiar ale noastre – au fost distruse și ne-am întrebă de ce permite Tatăl Ceresc, care este iubitor și bun, ca aceste lucruri să se întâmple. Dar El nu ne lasă fără ajutor; El are brațele

deschise și ne invită cu nerăbdare să venim la El. El face din viețile noastre temple mărețe în care Spiritul Său să poată dăinui veșnic.

În Doctrină și legăminte 58:3–4, Domnul ne spune:

„Voi nu puteți vedea, în prezent, cu ochii voștri naturali, planul Dumnezeului vostru cu privire la acele lucruri care vor veni mai târziu și slava care va urma după multă suferință.

Pentru că, după multă suferință vin binecuvântările. De aceea, vine ziua în care veți fi încoronați cu multă slavă”.

Dragi surori, depun mărturie că Domnul are un plan pentru fiecare dintre noi. Nimic din ceea ce se întâmplă nu este surprinzător pentru El. El este atotcunoscător și atotuibitor. El este nerăbdător să ne ajute, să ne aline și să ne ușureze durerile atunci când ne bazăm pe puterea ispășirii și ne onorăm legămintele. Încercările și suferințele noastre pot fi exact lucrul care să ne facă să venim la El și să ne ținem strâns

de legămintele noastre pentru a ne întoarce în prezența Sa și pentru a primi tot ceea ce Tatăl are.

Anul trecut am avut nevoie și am dorit să simt mai din plin dragostea Domnului, să primesc revelație personală, să înțeleg mai bine legămintele pe care le-am făcut în templu și ca poverile să-mi fie ușurate. Pe măsură ce m-am rugat pentru aceste binecuvântări, am simțit că Spiritul mă îndruma să merg la templu și să ascult cu atenție fiecare cuvânt al binecuvântărilor care îmi erau promise. Depun mărturie că, pe măsură ce am ascultat mai cu atenție și am încercat să-mi exercit credința, Domnul a fost miostiv cu mine și mi-a ușurat poverile. El m-a ajutat să simt o mare pace cu privire la rugăciunile pentru care încă nu am primit un răspuns. Domnul este obligat să Își țină promisiunile Sale atunci când ne ținem legămintele și dăm dovadă de credință.⁵ Dragi surori, veniți la templu și revendicați-vă binecuvântările!

Aș dori să vorbesc despre un alt lucru care ne ajută să avem încredere și credință. Câteodată, ca femei, avem tendința de a ne autocritica. În acele momente trebuie să căutăm Spiritul și să întrebăm: „Sunt aceste gânduri în acord cu ceea ce Domnul dorește ca eu să gândesc despre mine sau încercă Satana să mă doboare?”. Amintiți-vă de natura Tatălui nostru Ceresc, care este plin de dragoste și compasiune infinite.⁶ El dorește să ne înalțe, nu să ne doboare.

În calitate de membre ale Bisericii, câteodată, considerăm că trebuie să facem parte dintr-o „familie SZU perfectă” pentru a fi acceptate de Domnul. Câteodată simțim că nu suntem îndeajuns de bune sau că nu suntem demne de împărăție dacă nu avem o familie perfectă. Dragi surori, la sfârșit, ceea ce va conta pentru Tatăl nostru Ceresc va fi felul în care ne-am ținut legămintele și cât de mult am încercat să urmărim exemplul Salvatorului, Isus Hristos.

Depun mărturie că Isus Hristos este Salvatorul și Mântuitorul nostru. Datorită sacrificiului Său ispășitor, noi putem fi curățate săptămânal atunci când luăm demn din împărăția Sa. Pe măsură ce ne reînnoim și ne onorăm legămintele, poverile noastre sunt ușurate și noi ne purificăm și suntem întărite astfel încât, la sfârșitul vieții noastre, să fim considerate demne de a primi exaltarea și viața veșnică. Depun mărturie despre aceste lucruri în numele preaiubitului nostru Salvator, Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Boyd K. Packer, „Ispășirea”, *Liahona*, nov. 2012, p. 77.
2. Iacov 2:3, 7, 35.
3. Iacov 3:1–2.
4. Vezi Mosia 23:21–22.
5. Vezi Doctrină și legăminte 82:10.
6. Vezi Russell M. Nelson, „Divine Love”, *Liahona*, febr. 2003, p. 12–17.

Președintele Thomas S. Monson

Nu suntem niciodată singuri

Într-o zi, veți medita și vă veți gândi la momentele grele din viața dumneavoastră și veți înțelege că El a fost întotdeauna alături de dumneavoastră.

Dragile mele surori, spiritul pe care îl simțim în această seară este o reflectare a tăriei dumneavoastră, a devotamentului și bunății dumneavoastră. Pentru a-L cita pe Învățător: „Voi sunteți sarea pământului... Voi sunteți lumina lumii”¹.

În timp ce meditam la prilejul de a vă vorbi, mi-am reamintit dragostea pe care scumpa mea soție, Frances, o avea pentru Societatea de Alinare. De-a lungul vieții, ea a slujit în multe chemări în cadrul Societății de Alinare. Când ea și eu aveam numai 31 de ani, am fost chemat să slujesc în calitate de președinte al Misiunii Canada. În timpul celor trei ani cât a durat această însărcinare, Frances a prezidat asupra tuturor organizațiilor Societății de Alinare din acea zonă vastă, care cuprindea provinciile Ontario și Quebec. Unele dintre cele mai strânse prietenii au rezultat ca urmare a acelei însărcinări, precum și din nenumăratele chemări în care a slujit, apoi, în Societatea de Alinare din episcopia noastră. Ea a fost o fiică credincioasă a Tatălui nostru Ceresc, partenera mea iubită și cel mai drag prieten. Îmi lipsește mai mult decât o pot spune.

Și eu iubesc Societatea de Alinare. Depun mărturie că a fost organizată prin inspirație și că este o parte vitală a Bisericii Domnului aici, pe pământ. Ar fi imposibil de calculat tot binele pe care l-a făcut această organizație și toate viețile care au fost binecuvântate datorită ei.

Societatea de Alinare este formată din femei din diverse categorii. Unele sunteți necăsătorite – studiați sau aveți o carieră – și totuși aveți o viață bună și împlinită. Altele sunteți mame ocupate cu creșterea copiilor. Iar altele v-ați pierdut soții prin divorț sau deces și vă străduiți să vă creșteți copiii fără ajutorul unui soț sau tată. Altele v-ați crescut copiii, dar ați ajuns la concluzia că ei au în continuare nevoie de ajutorul dumneavoastră. Multe dintre dumneavoastră aveți părinți în vârstă care au nevoie de îngrijirea plină de dragoste pe care numai dumneavoastră le-o puteți oferi.

Indiferent de vârstă, există momente în care toți trecem prin greutăți și încercări. Deși acestea diferă de la o persoană la alta, toți ne confruntăm cu ele.

Multe greutăți cu care ne confruntăm există pentru că noi trăim în

această lume muritoare, populată de tot felul de persoane. Uneori, întrebăm cu disperare: „Cum să mă concentrez asupra lumii celestiale când trăiesc în lumea telectuală?”

Vor exista momente în care veți păși pe o cale presărată cu spini și marcată de încercări. Ar putea exista momente în care v-ați putea simți separate – chiar izolate – de Cel ce dă toate darurile bune. Vă îngrijorează faptul că sunteți singure. Teama înlocuiește credința.

Când vă aflați în astfel de situații, vă implor să vă aduceți aminte de rugăciune. Îmi plac cuvintele președintelui Ezra Taft Benson cu privire la rugăciune. El a spus:

„De-a lungul întregii mele vieți, sfatul de a mă bizui pe rugăciune l-am prețuit mai presus de orice alt sfat pe care... l-am primit. A devenit parte din mine – o ancoră, o sursă permanentă de tărie și baza cunoașterii mele despre lucrurile divine...”

Deși au loc evenimente nefericite, în rugăciune ne găsim siguranța, pentru că Dumnezeu va transmite pace sufletului. Acea pace, acel sentiment de liniște este cea mai mare binecuvântare a vieții”².

Apostolul Pavel ne-a sfătuit:

„Aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu...”

Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus”³.

Ce promisiune glorioasă! Pacea este ceea ce căutăm, ceea ce ne dorim cu ardoare.

Nu am fost trimiși pe acest pământ pentru a fi singuri. Fiecare dintre noi dispune de o sursă extraordinară de putere, de tărie și de alinare. El, care ne cunoaște mai bine decât ne cunoaștem noi înșine, El, care vede imaginea de ansamblu și care cunoaște de la început sfârșitul, ne-a asigurat că El ne va fi alături pentru a ne ajuta dacă

cerem aceasta. Avem promisiunea: „Rugați-vă întotdeauna și fiți credincioși, și toate lucrurile vor conlucra spre binele vostru”⁴.

Când rugăciunile noastre se înalță spre cer, să nu uităm cuvintele pe care ni le-a spus Salvatorul. Când a trecut prin agonia îngrozitoare din Ghetsimani și de pe cruce, El S-a rugat Tatălui: „Facă-se nu voia Mea, ci a Ta”⁵. Oricât de greu ar putea fi uneori, și noi trebuie să avem încredere că Tatăl nostru Ceresc știe cel mai bine cum, când și în ce fel să ne dea ajutorul pe care îl căutăm.

Îmi plac cuvintele poetului:

*Nu știi prin ce metode necunoscute,
Dar știi că Dumnezeu la rugăciuni
răspunde.
El Cuvântul Și-a dat și asta mă asigură
Că rugăciunea mea va fi mereu auzită
Și, mai devreme sau mai târziu, un
răspuns va fi primit,
Deci eu mă rog și stau și aștept liniștit.
Nu știi dacă binecuvântarea pe care
o doresc
Va veni în felul în care gândesc;
Dar las rugăciunile în seama Sa,
A Cărui voință este mai înțeleaptă
decât a mea,*

*Fiind sigur că El va împlini a mea
cerere
Sau îmi va trimite o și mai mare
binecuvântare.*⁶

Desigur, nu ne rugăm numai în momentele grele. Ni se spune în repetate rânduri în scripturi „întotdeauna să vă rugați”⁷ și să nu încetăm să ne rugăm în inimile noastre.⁸ În cuvintele unui imn preferat și cunoscut se adresează o întrebare pe care fiecare dintre noi ar trebui să și-o adreseze în fiecare zi: „Oare te-ai rugat?”⁹.

Ceea ce ne ajută să facem față greutăților în lumea noastră este, pe lângă rugăciune, studiul scripturilor. Cuvintele inspirate despre adevăr, care se află în cele patru lucrări canonice, sunt prețioase pentru mine. Nu obosesc niciodată să le citesc. Sunt înălțat spiritual ori de câte ori cercetez scripturile. Aceste cuvinte sfinte despre adevăr și dragoste mă îndrumă în viață și îmi arată calea spre desăvârșirea veșnică.

În timp ce citim și medităm asupra scripturilor, auzim șoaptele dulci ale Spiritului către sufletele noastre. Putem găsi răspunsuri la întrebările noastre. Învățăm despre binecuvântările pe care le primim dacă ținem poruncile lui Dumnezeu. Dobândim o mărturie sigură despre Tatăl nostru Ceresc și despre Salvatorul nostru, Isus Hristos, precum și despre dragostea Lor pentru noi. Când studiul scripturilor este însoțit de rugăciunile noastre, putem ști cu siguranță că Evanghelia lui Isus Hristos este adevărată.

Președintele Gordon B. Hinckley a spus: „Fie ca Domnul să ne binecuvânteze pe fiecare dintre noi cu dorința de a ne ospăta din [cuvintele] Sale sfinte și de a primi din [ele] acea tărie, acea pace și acea cunoaștere «care [întrec] orice pricepere»” (Filipeni 4:7)¹⁰.

Când ne aducem aminte de rugăciune și ne facem timp să studiem

scripturile, viețile noastre vor fi infinit mai binecuvântate și poverile noastre vor fi făcute mai ușoare.

Pot să vă împărtășesc relatarea despre modul în care Tatăl Ceresc a răspuns rugăciunilor și implorărilor unei femei și i-a dat pacea și certitudinea de care avea nevoie disperată?

Greutățile lui Tiffany au început anul trecut, când a avut oaspeți de Ziua Recunoștinței și, apoi, din nou, de Crăciun. Soțul ei urmase facultatea de medicină și era acum în al doilea an de rezidențiat. Din cauza multelor ore de muncă, el nu a putut s-o ajute atât de mult cât le-ar fi plăcut amândurora și, ca urmare, aproape tot ce trebuia făcut în această perioadă a sărbătorilor, pe lângă îngrijirea celor patru copii mici ai lor, a căzut în sarcina lui Tiffany. Îi era din ce în ce mai greu iar, apoi, a aflat că o persoană dragă ei a fost diagnosticată cu cancer. Stresul și îngrijorarea au început să-și arate efectele și a intrat într-o perioadă de descurajare și deprimare. A fost la medic, dar nu s-a schimbat nimic. Pofta de mâncare i-a dispărut și a început să slăbească, lucru pe care constituția ei firavă nu și-l putea permite. A căutat să dobândească pace prin studiul scripturilor și s-a rugat să fie eliberată de depresia care puna stăpânire pe ea. Când nici pacea, nici ajutorul nu păreau să ajungă la ea, a început să se simtă abandonată de Dumnezeu. Familia și prietenii s-au rugat pentru ea și au încercat din răspuțeri s-o ajute. Ei i-au trimis feluri de mâncare preferate încercând să-i mențină starea de sănătate, dar ea lua câteva îmbucături și nu mai putea continua.

Într-una dintre zilele grele, o prietenă a încercat zadarnic s-o ispitească aducându-i alimente care îi plăcuseră întotdeauna. Când nimic nu a dat roade, prietena i-a spus: „Trebuie să existe *ceva* care să ți se pară bun”.

Tiffany s-a gândit o clipă și a spus: „Singurul lucru la care mă pot gândi este pâinea făcută în casă”.

Dar nu aveau așa ceva la îndemână.

În după-amiaza următoare, cineva a sunat la ușa lui Tiffany. S-a întâmplat ca soțul ei să fie acasă și a deschis ușa. Când a revenit în cameră, avea în mână o pâine făcută în casă. Tiffany a fost uimită când el i-a spus că venea de la o femeie pe nume Sherrie pe care abia dacă o cunoșteau. Era o prietenă a surorii lui Tiffany, Nicole, care locuia în Denver, Colorado. Sherrie le fusese prezentată lui Tiffany și soțului ei cu câteva luni în urmă, când Nicole și familia ei se aflau la Tiffany, pentru a sărbători Ziua Recunoștinței. Sherrie, care locuia în Omaha, venise acasă la Tiffany pentru a vorbi cu Nicole.

Acum, după atâtea luni, cu delicioasa pâine în mână, Tiffany i-a telefonat surorii ei, Nicole, pentru a-i mulțumi pentru că o trimisese pe Sherrie să facă acel act de caritate. Dar ea a aflat că nu Nicole sugerase vizita și că nu știa nimic despre aceasta.

Restul povestirii s-a aflat când Nicole a întrebat-o pe prietena ei, Sherrie, ce o îndemnase să dăruiască acea pâine. Ceea ce i s-a spus a fost un mesaj plin de inspirație pentru ea, pentru Tiffany și pentru Sherrie – și este și pentru mine.

În dimineața zilei în care fusese adusă pâinea, Sherrie a simțit îndemnul de a face două pâini în loc de una, cât planificase să facă. Ea a spus că se simțise îndemnată să ia a doua pâine cu ea în mașină în acea zi, deși nu știuse de ce. După ce luase prânzul la o prietenă, fiica ei, în vârstă de un an, începuse să plângă și a trebuit s-o ducă acasă pentru a o culca. Sherrie a ezitat când a avut sentimentul clar că trebuia să ducă acea pâine lui Tiffany, sora lui Nicole, care locuia la 30 de minute distanță, în cealaltă parte a orașului

și pe care abia dacă o cunoștea. Ea a încercat să ignore acel sentiment, dorind s-o ducă acasă pe fiica ei foarte obosită și simțindu-se stânjenită să ducă o pâine unor oameni care îi erau aproape străini. Totuși, sentimentul că trebuia să meargă acasă la Tiffany era puternic, așa încât a urmat îndemnul.

Când a ajuns, soțul lui Tiffany a răspuns la ușă. Sherrie i-a reamintit că era prietena lui Nicole și că se cunoscuseră de Ziua Recunoștinței, i-a dat pâinea și a plecat.

Și, astfel, Domnul a trimis o persoană relativ străină să traverseze orașul pentru a-i duce lui Tiffany nu numai dorita pâine de casă, ci și un mesaj clar de dragoste. Ceea ce i s-a întâmplat nu poate fi explicat în alt

mod. Ea avea nevoie urgentă să simtă că nu era singură – că Dumnezeu îi cunoștea starea și că nu o abandonase. Acea pâine – exact ce și-a dorit – i-a fost adusă de către cineva pe care abia dacă o cunoștea, cineva care nu-i cunoștea nevoia, dar care ascultase îndemnul Spiritului și urmăse acel îndemn. A fost un semn clar pentru Tiffany că Tatăl ei Ceresc îi cunoștea nevoile și o iubea în suficientă măsură încât să-i trimită ajutor. El a răspuns implorărilor ei de a primi alinare.

Dragile mele surori, Tatăl dumneavoastră Ceresc vă iubește – pe fiecare dintre dumneavoastră. Această dragoste nu se schimbă niciodată. Nu este influențată de înfățișarea dumneavoastră, de bunurile pe care le

posedați sau de suma de bani pe care o aveți în bancă. Nu este schimbată de talentele și abilitățile dumneavoastră. Este mereu acolo. Este mereu acolo când sunteți triste sau fericite, descurajate sau pline de speranță. Dragostea lui Dumnezeu este mereu acolo, fie că simțiți că o meritați, fie că nu. Pur și simplu este mereu acolo.

Când Îl căutăm pe Tatăl nostru Ceresc prin intermediul rugăciunii sincere, spusă cu ardoare și prin studiul sârguincios al scripturilor, mărturiile noastre vor fi puternice și bine înrădăcinate. Noi vom ști că Dumnezeu ne iubește. Vom înțelege că nu suntem niciodată singuri. Vă promit că, într-o zi, veți medita și vă veți gândi la momentele grele din viața dumneavoastră și veți înțelege că El a fost întotdeauna alături de dumneavoastră. Eu știu că acest lucru este adevărat pentru că l-am simțit când a decedat partenera mea eternă – Frances Beverly Johnson Monson.

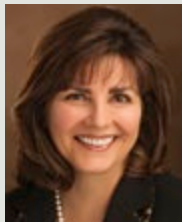
Vă dau binecuvântarea mea. Îmi exprim recunoștința pentru tot binele pe care îl faceți și pentru viețile pe care le trăiți. Fie ca dumneavoastră să fiți binecuvântate cu toate darurile bune, aceasta este rugăciunea mea în numele Salvatorului și Mântuitorului nostru, chiar Isus Hristos Domnul, amin. ■

NOTE

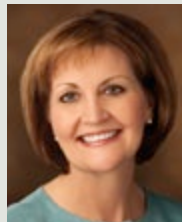
1. Matei 5:13, 14.
2. Ezra Taft Benson, „Pray Always”, *Tambuli*, iunie 1990, p. 4–5, 6.
3. Filipeni 4:6–7.
4. Doctrină și legăminte 90:24.
5. Luca 22:42.
6. Eliza M. Hickok, „Prayer”, în James Gilchrist Lawson, ed., *The Best Loved Religious Poems* (1933), p. 160.
7. Luca 21:36; vezi, de asemenea, 2 Nefi 32:9; 3 Nefi 18:15; Doctrină și legăminte 10:5; 19:38; 20:33; 31:12; 61:39; 88:126; 93:49.
8. Vezi 3 Nefi 20:1.
9. „Oare te-ai rugat?”, *Imnuri*, nr. 89.
10. Gordon B. Hinckley, „Feasting upon the Scriptures”, *Tambuli*, iun. 1986, p. 4.

Președințiile generale ale organizațiilor auxiliare

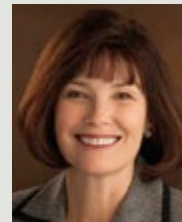
SOCIETATEA DE ALINARE

Carole M. Stephens
prima consilieră

Linda K. Burton
președintă

Linda S. Reeves
a doua consilieră

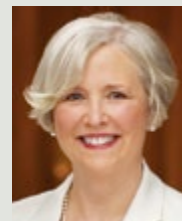
TINERILE FETE

Carol F. McConkie
prima consilieră

Bonnie L. Oscarson
președintă

Neill F. Marriott
a doua consilieră

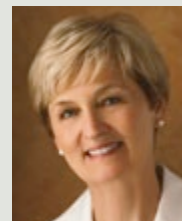
SOCIETATEA PRIMARĂ

Jean A. Stevens
prima consilieră

Rosemary M. Wixom
președintă

Cheryl A. Esplin
a doua consilieră

TINERII BĂIEȚI

Larry M. Gibson
primul consilier

David L. Beck
președinte

Randall L. Ridd
al doilea consilier

ȘCOALA DE DUMINICA

David M. McConkie
primul consilier

Russell T. Osguthorpe
președinte

Matthew O. Richardson
al doilea consilier

Indexul relatărilor din timpul conferinței

Următoarea listă cuprinde relatări selectate dintre cele prezentate în cuvântările din cadrul conferinței generale, care pot fi folosite în studiul personal, în serile în familie și cu alte ocazii de predare. Vorbitorii sunt enumerați în ordine alfabetică, iar numărul se referă la prima pagină a cuvântării.

VORBITOR	RELATARE
Neil L. Andersen	(92) O mamă credincioasă din Brazilia, căreia soțul i-a interzis să participe la adunările Bisericii, își trimite copiii la biserică.
M. Russell Ballard	(43) O familie are succes în munca ei misionară după ce se dedică provocării de a grăbi lucrarea de salvare.
David A. Bednar	(17) Familia lui Susan Bednar (pe atunci tânără fată) este binecuvântată ca urmare a faptului că trăiește potrivit legii zeciuiei.
Gérald Caussé	(49) Gérald Caussé și familia sa constată că nu este chiar atât de greu să trăiești într-un oraș complet nou datorită primirii călduroase din partea sfinților din zilele din urmă.
D. Todd Christofferson	(29) Anna Daines se alătură unui grup de voluntari și își ajută comunitatea să-și depășească prejudecățile cu privire la sfinții din zilele din urmă.
Quentin L. Cook	(88) Quentin L. Cook și alți avocați de la firma sa hotărăsc să creeze un mediu de lucru favorabil dezvoltării familiei.
Edward Dube	(15) Mama tânărului Edward Dube îi spune, în timp ce lucrau împreună la câmp, să privească înainte, nu în urmă.
Timothy J. Dyches	(37) Corrie ten Boom iartă un fost soldat nazist, care fusese unul dintre gardienii ei la tabăra de concentrare.
Henry B. Eyring	(58) Tânărul Henry B. Eyring este binecuvântat prin faptul că îl însoțește pe episcopul său în vizite la membri nevoiași. (69) Mildred și Henry Eyring devin mai uniți atunci când hotărăsc să se mute înapoi în Utah, lângă familia surorii Mildred.
Randy D. Funk	(52) După ce a ascultat relatarea despre Joseph Smith într-o limbă pe care nu putea s-o înțeleagă, o simpatizantă din India a cerut să fie botezată.
Kevin S. Hamilton	(99) Ca urmare a hotărârii de a merge la o plimbare cu mașina într-o duminică în loc să participe la adunarea de împărtășanie, o familie ajunge să părăsească Biserica.
Jeffrey R. Holland	(40) O soră își găsește împlinirea în calitatea de mamă după ce a fost grav rănită într-un accident aviatic.
Richard J. Maynes	(79) Străbunicul lui Richard J. Maynes decedează în urma unui atac de cord în timp ce slujea într-o misiune.
Thomas S. Monson	(61) Un învățător de acasă credincios este plin de recunoștință când o persoană pe care a vizitat-o mulți ani se alătură Bisericii. (85) Thomas S. Monson dă o binecuvântare a preoției unui frate în vârstă, care nu mai poate să vadă sau să audă.
S. Gifford Nielsen	(33) Un președinte de țărâu suflă în bronz o pereche de pantofi uzați în timpul muncii misionare.
Adrián Ochoa	(102) Membrii familiei se bucură atunci când tânărul Adrián Ochoa și doi veri se întorc acasă după o furtună puternică.
Bonnie L. Oscarson	(76) Agnes Hoggan refuză să permită ca fiica ei de 16 ani să fie adoptată de o familie care nu este membră a Bisericii.
Boyd K. Packer	(26) Boyd K. Packer este sfătuit să îndemne membrii unui țărâu cu probleme să citească scripturile.
L. Tom Perry	(46) Copil fiind, L. Tom Perry și alți copii din cadrul Societății Primare au plecat, împreună cu învățătoarea lor, în excursie în canionul preferat.
Linda S. Reeves	(118) O femeie, care face progrese spre a fi botezată, merge trei kilometri pe un drum noroios pentru a participa la adunările Bisericii.
Ulisses Soares	(9) Moses Mahlangu și alții din Africa de Sud stau lângă o capelă și ascultă cuvântările din timpul adunărilor printr-o fereastră.
Carole M. Stephens	(12) Surori credincioase din Honduras primesc binecuvântări ale preoției de la conducătorii lor din cadrul Bisericii. (115) Un băiețel de 10 ani își ține legământul de a jeli împreună cu cei care jolesc, alinând-o pe străbunica sa rămasă văduvă.
Dieter F. Uchtdorf	(21) Un bărbat are un vis în care un cuplu de sfinți din zilele din urmă dă explicații despre prilejurile de a sluji în Biserică. (55) Dieter F. Uchtdorf cade în timp ce schiază și îi este greu să se ridice fără ajutorul nepotului său.
Arnulfo Valenzuela	(35) O soră mai puțin activă revine la Biserică după ce simte Duhul Sfânt în timpul intonării unui imn împreună cu învățătoarele ei vizitatoare.
Terence M. Vinson	(104) Rugăciunea unui membru credincios din Papua Noua Guinee primește răspuns când ploaia stinge un incendiu care amenință recoltele satului.

La conferința generală a fost anunțată creșterea numărului de membri și misionari

Președintele Thomas S. Monson a anunțat în cadrul sesiunii de deschidere a celei de-a 183-a Conferințe Generale Biauuale, din data de 5 octombrie 2013, că numărul membrilor Bisericii a atins pragul de 15 milioane. De asemenea, a anunțat că, de când a fost anunțată reducerea vârstei pentru slujirea misionară, în luna octombrie a anului 2012, numărul de misionari cu timp deplin care slujesc în întreaga lume a crescut foarte mult – de la 58.500 la 80.333.

Președintele Monson a spus: „Biserica se dezvoltă în continuare în mod constant și schimbă viețile din ce în ce mai multor oameni în fiecare an. Se extinde pe întreg pământul pe măsură ce, datorită eforturilor noastre misionare, îi găsim pe cei care sunt în căutarea adevărului”.

Dânsul i-a încurajat pe membri și pe misionari să lucreze împreună pentru a împărtăși Evanghelia. „A sosit vremea ca membrii și misionarii să-și unească forțele, să lucreze împreună, să slujească în via Domnului pentru a aduce suflete la El”, a spus președintele Monson, care a slujit în calitate de apostol timp de 50 de ani.

În cadrul sesiunii de sâmbătă după-amiază, trei membri din Primul Cvorum al celor Șaptezeci – vârstnicii

John B. Dickson, Paul E. Koelliker și F. Michael Watson – au fost eliberați cu cinste și au primit statutul de autorități generale emerite, iar vârstnicul Kent D. Watson, din Al Doilea Cvorum al celor Șaptezeci a fost, de asemenea, eliberat cu cinste. Pe lângă aceasta, Julio A. Angulo, în vârstă de 45 de ani, din Bogotă, Colombia; Peter F. Evans, în vârstă de 54 de ani, din orașul Salt Lake, Utah, SUA și Gennady N.

Podvodov, în vârstă de 47 de ani, din Donetsk, Ucraina, au fost susținuți ca autorități ale zonei-Cei Șaptezeci. A fost anunțat că César H. Hooker și Craig T. Wright au fost eliberați din calitatea de autorități ale zonei-Cei Șaptezeci.

Milioane de oameni din întreaga lume au vizionat sau ascultat conferința prin intermediul televizorului, al Internetului, al radioului și al transmisiunilor prin satelit. Pentru prima dată, sesiunea de sâmbătă seară a preoției a fost disponibilă pentru a fi vizionată în direct la televizor și pe Internet. Mai mult de 100.000 de oameni au participat la cele cinci sesiuni ale Conferinței Generale din orașul Salt Lake, Utah pe data de 5 și 6 octombrie. Conferința a fost, de asemenea, disponibilă prin intermediul diferitelor medii de difuzare în 95 de limbi și a fost difuzată în 197 de țări și teritorii.

Președintele Monson a încheiat conferința îndemnându-i pe membrii Bisericii să dea dovadă de mai multă bunătate unii față de alții și să fie „mereu găsiți făcând lucrarea Domnului”. ■

PREȘEDINTELE MONSON – APOSTOL TIMP DE 50 DE ANI

Conferința Generală Biauuală din octombrie 2013 a marcat a 50-a aniversare a președintelui Thomas S. Monson de când a fost chemat în Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. Dânsul a fost susținut ca apostol pe data de 4 octombrie 1963, la vârsta de 36 de ani. ■

Thomas S. Monson în tabernacolul din Piața Templului, în anul 1963, cu câteva momente înainte de a fi susținut ca autoritate generală.

Pagini despre conducătorii Bisericii create în cadrul siteurilor de socializare

Eric Murdock

LDS.org Știri și evenimente

Biserica a creat pagini oficiale pentru membrii Primei Președinții și ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli pe Facebook și Google Plus. Aceste pagini vor reprezenta prezența oficială a fiecărei autorități în cadrul mediilor de socializare și vor fi actualizate de către Biserică sub îndrumarea dâșilor.

Conturile oficiale de Facebook și Google Plus pot fi găsite căutând pe facebook.com/lds și plus.google.com. Pentru a ști dacă o pagină de pe un site de socializare este oficială sau nu, uitați-vă după sigla oficială a Bisericii.

Cei care urmăresc aceste pagini vor primi în mod regulat actualizări

privind slujirea fiecăreia dintre autoritățile generale. „Biserica va posta linkuri către cuvântări, articole, materiale video și alte materiale relevante în numele dâșilor”, a spus Dale Jones, purtătorul de cuvânt al Bisericii.

Aceste pagini vor permite oamenilor să găsească cu ușurință cuvintele profeților în viață și să adauge aceste materiale pe pagina lor de Facebook, pentru a putea fi vizionate și împărtășite altora.

Crearea de pagini oficiale îi ajută pe membrii să știe care pagini sunt administrate de Biserică și îi ajută să se ferească de paginile false. ■

FOTOGRAFIE DE NICOLAS CARRASCO, PRIN AVABILITATEA ȘTIRIOR BISERICII

Știri privind templele

Au început săpăturile la primul templu din Connecticut

S-a început construcția primului templu al sfinților din zilele din urmă din Connecticut, SUA, după ceremonia organizată cu ocazia primelor săpături, condusă de președintele Thomas S. Monson în Hartford, sâmbătă, pe data de 17 august. Templul din Hartford, Connecticut va fi al doilea din New England (celălalt este în Boston, Massachusetts) și unul dintre cele 170 de temple SZU în folosință, în construcție sau în stagiul de proiectare din întreaga lume.

Al doilea templu în Colorado

Sâmbătă, pe data de 24 august, vârstnicul Ronald A. Rasband, din președinția Celor Șaptezeci, a oficiat ceremonia cu ocazia primelor săpături pentru al doilea templu din Colorado, SUA, Templul Fort Collins, Colorado. Celălalt templu este în Denver, la distanță de 95 de kilometri la sud de Fort Collins. ■

Țăruși organizați în Roma și Paris

Vârstnicul Dallin H. Oaks și vârstnicul M. Russell Ballard, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, au organizat cel de-al doilea țăruș în Roma, Italia și cel de-al treilea țăruș în zona Paris, Franța, în cadrul vizitei din luna septembrie a anului 2013, care a inclus, de asemenea, adunări în Leeds și Manchester, Anglia și Madrid, Spania. Un templu este în construcție în Roma și unul va fi construit în curând în Paris.

Vârstnicul Oaks a spus: „Biserica este vie, merge bine și progresează în mod impresionant în Europa”. Vârstnicul Ballard a spus membrilor din Europa că Biserica trebuie să își dea seama de faptul că „Domnul grăbește lucrarea Sa de salvare și noi trebuie să fim cu toții implicați”. ■

Învățăături pentru timpul nostru

Din octombrie 2013 până în martie 2014, lecțiile din cadrul adunărilor Preoției lui Melhisedec și ale Societății de Alinare din a patra duminică din lună trebuie pregătite dintr-una sau mai multe cuvântări din cadrul conferinței generale din octombrie 2013. În aprilie 2014, cuvântările pot fi selectate fie din cadrul conferinței din octombrie 2013, fie din cadrul conferinței din aprilie 2014. Președinții de țăruș și de district pot alege cuvântările care vor fi folosite în zona lor sau pot încredința această responsabilitate episcopilor și președinților de ramură.

Învățați mai multe trecând în revistă articolul „Învățăături pentru timpul nostru” din revista *Liahona* sau *Ensign* din luna mai 2013. ■

Randall L. Ridd

*al doilea consilier în
Președinția Generală
a Tinerilor Băieți*

Fiind fiul unui constructor, Randall L. Ridd a învățat din copilărie cât este de important să facă o treabă bună.

De mai multe ori, tânărul Randall a considerat că a terminat o sarcină, dar tatăl său, Leon Ridd, i-a spus: „Încă nu ai terminat”.

Această exactitate l-a influențat pe bărbatul care acum slujește în calitate de al doilea consilier în Președinția Generală a Tinerilor Băieți. Până și astăzi, aude uneori cuvintele tatălui său spuse cu fermitate și dragoste, atunci când își îndeplinește îndatoririle profesionale, familiale sau ecleziastice: „Încă nu ai terminat; fă-o corect”.

Fratele Ridd a spus că etica familiei sale privind munca a fost o binecuvântare în viața sa. La fel au fost și mentorii și conducătorii din cadrul preoției care l-au îndrumat uneori pe calea Evangheliei. În timp ce mulți dintre colegii săi din liceu au mers în misiune la vârsta de 19 ani, Randall a ales să meargă la facultate și să se înroleze în armată. Mai târziu, a lucrat ca tehnician cu echipamente pentru radiografii în timp ce-și continua studiile la Universitatea din Utah. Câțiva oameni înțelepți au fost destul de curajoși încât să îi spună că trebuia să slujească în misiune. Le-a urmat îndemnul și și-a trimis actele pentru misiune. La scurt timp după aceasta, el împărtășea Evanghelia în Misiunea Mexic Nord. „Nu-mi pot imagina cum ar fi fost viața mea dacă nu aș fi slujit în misiune”, spune el.

S-a întors acasă, și-a continuat educația și s-a căsătorit cu Tamina Roark în Templul Salt Lake, în anul 1975. El și soția sa au crescut patru copii în timp ce fratele Ridd și-a dezvoltat cariera profesională în afaceri imobiliare și alte domenii.

El încă îndrăgește munca misionară. A prezidat asupra Misiunii Ecuador, Guayaquil Nord între anii 2005 și 2008 și, din nou, a depus mărturie despre influența pe care misiunea cu timp deplin o are în viața unei tinere fete sau a unui tânăr băiat.

Fratele Ridd slujea în calitate de membru al Comitetului general al Tinerilor Băieți la momentul în care a fost chemat în Președinția Generală a Tinerilor Băieți în mai 2013. ■

© MICHAEL T. MALM, PRIN AMABILITATEA GALERIEI DE ARTĂ ILLUVE, COPIEREA INTERZISĂ.

O inimă plină de pace, Michael T. Malm

„Și Spiritul dă lumină fiecărui om care vine pe lume; și Spiritul luminează în toată lumea pe fiecare om care ascultă glasul Spiritului” (D&L 84:46).

„Fie ca noi să ne străduim mereu să fim aproape de Tatăl nostru Ceresc”, a spus președintele Thomas S. Monson în timpul sesiunii de duminică dimineață a celei de-a 183-a Conferințe Generale Bianuale a Bisericii. „Pentru a face astfel, trebuie să ne rugăm Lui și să-L ascultăm în fiecare zi. Avem într-adevăr nevoie de El mereu, atât în momentele bune, cât și în cele mai puțin bune. Fie ca promisiunea Lui să fie mereu deviza noastră: «Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi»”.

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINȚILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ

4

ROMANIAN

3

10791 Nov 13